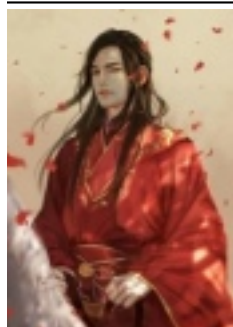

Túc Mệnh

Contents

Túc Mệnh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	8
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	44
19. Chương 19	47

Túc Mệnh

Giới thiệu

Biên tập: Nguyệt TậnTái biên: Rai cô nươngThể loại: Cổ văn, cung đình, nhất thụ nhất công, cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuc-menh>

1. Chương 1

Cổ xe ngựa điều tàn, hai quân giằng co mỗi bên một phương. Đôi bên đều có ý đồ tìm ra chỗ yếu của đối phương để tiến hành công sát.

Cuối cùng, tương dữ tương gian chỉ còn một con ngựa lớn ở đằng xa, không hện mà cùng lộ ra một nụ cười quỷ dị. Không một tiếng quát, con ngựa đã nhận lệnh chủ nhân hướng thẳng đối phương mà phóng đi.

Đường kiếm sắc bén giao nhau lóe ra những ánh lửa, vền vền một chiêu đã quyết định kẻ thắng người bại. Cuối cùng, một tiếng gầm vang, một luồng chớp lóe sáng, một kẻ ngã nhào đầu trên mặt đất, một linh tướng cười nhạt đắc thắng.

Kim Khởi Phạm, hiện nay là Trần Viễn tướng quân do chính hoàng thượng sắc phong, vốn bách chiến bách thắng, chiến công đều được lưu danh. Hoàng thượng hài lòng với công lao giết giặc anh dũng nên phái hấn trấn thủ biên cương, nguyên lai là để phòng ngừa Đột Quyết phía nam quấy nhiễu.

Đông Hi cầm trong tay cấp lệnh từ Trường An truyền đến, bước nhanh về phía chủ đường phủ tướng quân.

“Khởi bẩm tướng quân, Trường An thành truyền đến cấp lệnh, thỉnh tướng quân...” Đông Hi đầu không dám ngẩng lên, vẫn quỳ gối ngoài phòng.

Tiếng cười trầm thấp vang vọng từ trong chủ đường còn mang theo tiếng cười khe khẽ mềm mại của nữ tử. Bên trong chính là kẻ đang nắm giữ binh quyền hiện nay. Trên người hấn lại là một nữ tử cơ hồ lộ cả nửa thân trần.

Trời ạ! Đông Hi hô lớn trong lòng: Đây là chủ đường, bọn lính có thể đi qua chỗ này bất kì lúc nào a!

“Lui xuống!” Theo sau tiếng cười ngày càng lắng xuống là mệnh lệnh lười nhác.

“Tuân mệnh!” Đông Hi luống cuống đứng dậy vội vàng thối lui.

“Không phải người.” Âm thanh trầm thấp mang theo tiểu ý nhàn nhạt.

“A?” Đông Hi kinh ngạc ngẩng đầu, thấy nữ tử bán lỏa thân ban nãy đã không còn tâm hơi, mới biết người chủ tử đuổi không phải là mình.

“Vào đi!” Nam tử vừa cùng nữ tử kia chơi đùa ngoại sam đại khai, lộ ra lòng ngực rắn chắc. Hấn ngay cả quần áo cũng lười chỉnh, ko chút quan tâm thuộc hạ mình chứng kiến cảnh này sẽ nghĩ gì.

“Tuân mệnh” Đông Hi hai tay đem cấp lệnh trình lên.

“Trường An truyền đến tin gì?” Kim Khởi Phạm một tay chống lấy trán, một tay đùa bỡn với cấp lệnh. Hấn dường như đối với cấp lệnh này không một chút hứng thú, cũng lười mở ra, để Đông Hi nói từng việc một với hấn.

Đông Hi trong lòng thở dài: chủ tử hấn mặc dù là Trần Viễn tướng quân, nhưng lại hoàn toàn không tuân theo hoàng lệnh quy củ gò bó. Ngay cả văn kiện mật yếu quan trọng chốn thâm cung cũng nhượng hấn xem xong rồi thuật cho nghe. Chỉ vì chủ tử hấn không muốn lãng phí thời gian cùng tinh lực để xem qua bố cáo của thánh thượng.

“Hồi bẩm chủ tử. Đột Quyết ở phương Bắc lần này có ý định xâm lược. Hoàng thượng mong muốn chủ tử có thể tấn công Đột Quyết, thống nhất phương bắc.”

Bằng lãnh nhần thần vừa nghe sẽ có phát sinh chiến tranh lập tức chuyển thành tinh quang hưng phấn, cơ hồ còn để lộ hơi thở khát khao mãnh liệt.

Bộ dáng khát máu lúc này làm Đông Hi không khỏi rùng mình. Kỳ thật hấn đi theo chủ tử nhiều năm, vẫn không tài nào nắm bắt được tính tình chủ tử. Nhưng duy nhất một điều có thể xác định chính là một khi chủ tử đã lộ ra biểu tình như vậy thì lần này quân địch ắt hấn bị tiêu diệt sạch sẽ không còn một móng.

“Thế nhưng, nếu như lần này tấn công Đột Quyết, đối với bách tín vương triều quả thật là đại hỷ. Bất quá...đây không phải kết quả mà ta mong muốn.” Kim Khởi Phạm thở dài.

“Chủ tử, ngài đây là...?” Đông hi bội phần hồ nghi.

“Nếu như đạt được Đột Quyết...” Kim Khởi Phạm vừa nói vừa đi về bụi hoa ở hậu viên, ánh mắt dừng lại tại một đóa hoa đỏ tươi trên cây mẫu đơn. “Như vậy sau đó còn có chiến tranh không?”

“Chủ tử...” Đông Hi chẳng làm sao nói tiếp được, chỉ ê a cả buổi.

“A, coi như ta nói đùa” Kim Khởi Phạm mắt lạnh lườm hướng Đông Hi. Năm đó thấy hắn là kẻ có tài nên mới để ở lại bên cạnh mình, chỉ tiếc hắn quá trung thành, lúc nào cũng bị một câu nói hù dọa đến ngây ngốc. Đông Hi gật đầu chống đỡ, thấy rõ chủ tử ngắt đóa hoa mẫu đơn đỏ tươi kia xuống vò nát trong lòng bàn tay. Hắn bắt giác cảm thấy không có sự đùa giỡn ở chủ tử

“Không cần theo ta.” Nói xong Kim Khởi Phạm một mình đi đến mã tư. Đông Hi tuân lệnh ở lại tại chỗ, nhìn đóa hoa vừa bị chủ tử làm cho tan nát mới phát giát nhớ lại động tác lật thủ thôi hoa ban này. Có đúng hay không đó là hành vi của chủ tử? Đông Hi bắt giác lại rùng mình một cái.

2. Chương 2

Cát vàng cuộn cuộn, bụi mù từng trận. Hắn tuy hiểu rõ cảnh sắc phương bắc nhưng cũng không ngờ thế lương đến nỗi này. Nếu nói phồn hoa, cũng không sao sánh được với Trường An. Kim Khởi Phạm cười ngửa ngửa tứ . Bảo mã phi đến đây đích thị quang cảnh ở trung tâm.

Năm này tháng nọ chinh chiến, hơn nữa với tính khí khát máu của mình, trong vốn vẹn vài năm ngắn ngủi hắn đã treo lên hạng Nhất phẩm tướng quân. Tuy nhiên điều này không phải chủ ý của hắn.

Điều hắn muốn chính là không cần bất kì lý do gì cũng liền có thể giết người. Kỳ thật hắn không quan tâm triều Đường có thể vĩnh tồn bất hủ hay không, điều hắn quan tâm chính là có hay không chiến trường để hắn sinh tồn.

Lúc máu tươi nhuộm đỏ ác đao trên tay hắn, bắn tung tóe lên mặt hắn, hắn cũng không chút nào động tình, chỉ cần có thể chứng minh mình vẫn còn sống, bất kể máu hắn không tanh mùi của máu .

Bất chợt nổi lên cuồng phong, cuộn cuộn từng vòng xoáy tựa hồ cát bay, Kim Khởi Phạm giương tay ngăn trở bão cát đang kéo tới.

“Ai đang ở nơi này?” Thanh âm xa lạ vang lên bên tai Khởi Phạm. Theo nơi phát ra thanh âm nhìn lại, giữa sa mạc vàng rực tựa hồ thấy một người quỳ gối trên mặt đất.

Đội bão cát qua đi, hắn mới nhìn thấy rõ ràng người kia: mái tóc dài kim sắc? Hơn nữa không phải làn da ám hoàng của Hán nhân mà là màu da nhũ bạch .

Kinh nghiệm giao chiến cho Khởi Phạm biết tướng mạo kẻ kia tuyệt nhiên không phải là người Đột Quyết, nhưng hắn lại mang trên người phục sức Đột Quyết, lại xuất hiện nơi này, rốt cuộc là nhân sĩ phương nào?

“Hàn canh, là người sao?”

Khởi Phạm nghe không hiểu ngôn ngữ địa phương, cơ hồ người đó đang hỏi người tới là người phương nào, hai tay yếu ớt vô lực vung vẩy giữa không trung rồi lại mò mẫm trên mặt đất

Không nhìn thấy gì?! Kim Khởi Phạm rốt cục hiểu được đối phương là người ra sao — một hạt tử Đột Quyết.

“Người là ai?” Kim Khởi Phạm xuống ngựa tiến lên hỏi.

“Không phải Hàn Canh!” Người tóc vàng luống cuống đứng lên, vừa không nhận thức đối phương, lại không tự báo danh tính, hắn lại càng luống cuống, hai tay quở quạng lung tung trên mặt cát

Thật vất vả mới tìm được bên người một nhánh cây khô miễn cưỡng chống đỡ chính mình, mới đi vài bước lại té ngã trên mặt đất, thật vô dụng. Ngay lúc đó, hắn vẫn lấy tay dò đường hòng chạy trốn.

“Người muốn chạy đi đâu?” Kim Khởi Phạm cảm thấy người này rất thú vị, hắn tiến lên nắm lấy cổ tay người nọ, phát hiện bàn tay nhỏ nhắn như nữ tử. Thấy rõ ràng gương mặt đang lo lắng sợ hãi lại vô cùng tú lệ. Đặc biệt ... ánh mắt hắn, tuy là người mù, lại vô cùng vô tận như biển rộng. Nếu người kia không mặc nam tử phục sức của Đột Quyết, Khởi phạm đã nghĩ hắn là nữ tử, hơn nữa là Đột Quyết tuyệt lệ xuất trần hạt tử.

“Buông ra, buông!” Là ai nắm lấy tay hắn? Là ai ở trước mặt hắn? Hàn Canh đâu? Kể kia từ đâu tới?

“Hàn Canh, cứu cứu ta, Hàn Canh, người ở nơi nào?”

“Nga, người nói được Hán ngữ.” Nghe thấy âm thanh “Buông” ban nãy, Kim Khởi Phạm nơi khoe miệng khẽ nhếch lên.

“Tốt lắm, tiết kiệm được thời gian của ta. Nói! Người từ nơi nào tới? Như thế nào lại ở chỗ này?”

“Ta.....”

“Công tử!!!” Một tiếng kêu lên đánh gãy nghi vấn Khởi Phạm đang đề ra. Ở chiến sự nếu bị quân địch phát hiện cư nhiên sẽ rước lấy những phiền toái không cần thiết.

“Ta sẽ tìm người!” Lúc gần đi, Kim Khởi Phạm tự ý nói: “Ta nhất định sẽ tìm được người!”

“Người...” Rốt cuộc là ai? Con người đen vô thần tựa như đảo qua hết thấy trước mắt nhưng lại không nhìn thấy cảnh cây ngọn cỏ nào.

“Công tử!!!!” Tiếng gọi âm ỉ càng ngày càng gần khiến Khởi Phạm khẽ nhíu mày.

“Người là ai?” thanh âm run rẩy phát ra từ người tóc vàng

Khởi Phạm phá lệ đáp: “Kim Khởi Phạm, nhớ kỹ tên này!”

3. Chương 3

Tiếng chém giết nổi lên bốn phía khiến lòng người hoảng sợ. Quân đội triều Đường hợp với quân binh đóng ngoài thành hùng dũng hướng vương cung Đột Quyết công phá.

Kim Khởi Phạm dẫn quân một mạch tấn công vương cung Đột Quyết. Tính khí khát máu lại tràn tới, vung đao một nhát, vô số đầu rơi xuống. Giữa cảnh hỗn loạn kẻ chạy người trốn hòa cùng tiếng chém giết, Kim Khởi Phạm thấy được người tóc vàng lần trước đang cùng một người khác lao ra khỏi chiến trường tràn ngập khói lửa này. Hắn liền tiến lên ngăn lại.

“Chạy đi đâu? Ta nói rồi, ta sẽ tìm được người. Chỉ không nghĩ tới người là người của vương tộc Đột Quyết.”

Sở dĩ tại đây giữa hoàn cảnh tràn ngập tạp âm chói tai, hắn vẫn còn nghe được lời nói. Người tóc vàng kéo Hàn Canh bên cạnh lại tạm ngừng bước chạy trốn: “Kim Khởi Phạm?” Không ngờ hắn hóa ra lại là tướng quân Đại Đường.

“Người đúng là nhớ rõ tên ta.” Kim Khởi Phạm thân mặc khôi giáp chặn lối đi của bọn họ.

“Xem ra đành phải cùng Đột Quyết tùy táng.” Người tóc vàng cười khổ. Không sao cả. Kỳ thực trốn và không trốn cũng chẳng quan trọng gì. Dù sao sống cũng chỉ khiến thế gian có thêm một kẻ mù lửa vô dụng, chết có gì đáng sợ?

“Hàn Canh, nếu có thể thoát thân thì chạy đi, không cần cùng ta chết vô vị như thế này. Người cũng không phải là người Đột Quyết.”

“Công tử! Ta đã đáp ứng nương nường phải bảo vệ công tử an toàn, vô luận thế nào cũng không thể để công tử có mệnh hệ gì. Chết lại càng không được.”

“Đột Quyết đã vong, người cũng không cần phải phụng lệnh nữa. Có thể chạy trốn thì hãy chạy trốn.” Người tóc vàng phân phó nói.

“Ta nói ta nhất định sẽ tìm được người. Ta chưa nói muốn giết người.” Kim Khởi Phạm hừ lạnh nói.

“Vây người....” Lời nói còn chưa dứt, người tóc vàng cảm thấy cả người đột nhiên bị bế lên khiến hắn ngay cả chống trả cũng không kịp.

“Công tử!” Hàn Canh muốn bảo hộ chủ tử mình. Kim Khởi Phạm lạnh lùng nhìn về phía hắn nhưng lại chỉ ném cho hắn một câu “Tựa như lời hắn nói, có khả năng trốn thoát thì chạy đi, ta còn có thể cho người một con đường sống.”

Hắn chợt để ý đến một vấn đề khác: “Người biết Hán ngữ sao?”

Hàn Canh được hỏi đột ngột, không chút suy nghĩ liền trả lời: “Biết”

“Tốt lắm, vậy hữu dụng cho ta a!” Hàn Canh trở mặt.

Lúc này Đông Hi chạy tới luống cuống lên tiếng: “Chủ...Chủ tử, không có người thu hút quân địch trên chiến trường? Người này là.....”

“Được rồi, không tổn hao gì đến địa vị của người trong quân đội. Cứ yên tâm đi.” Kim Khởi Phạm nói.

“A..Tiểu nhân không có ý này...”

“Nếu không có ý này, vậy thay ta dọn dẹp sạch sẽ ở đây. Nhớ kỹ, không được phép lưu lại bất kì một người nào còn sống!” Nói xong, Kim Khởi Phạm ôm người tóc vàng đi ra chiến trường.

Đương lúc lấy lại tinh thần, người tóc vàng cảm giác mình đang ở trên lưng ngựa. Đến khi hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn phát hiện mình đã rơi vào trong tay của quân địch.

“Người lưu ta sống chỉ để làm ta nhục nhã, thà cứ một đao giết chết ta!” Hắn tức giận nói.

“Giết? Tới thời điểm ta sẽ giết. Cảm tạ người đã nhắc nhở.” Kim Khởi Phạm ngồi trước ngựa đáp.

Tới thời điểm? Đây là ý gì chứ? Dòng suy nghĩ nhanh chóng bị Kim Khởi Phạm cắt đứt: “Người tên gì?”

“Lý.....Lý Đông Hải” đột nhiên bị hắn hỏi tên, người phía sau hơi giật mình trả lời.

Lý Đông Hải, Lý Đông Hải, Đông Hải, Hải. Kim Khởi Phạm rất thích tên này, vừa nghe đến Hải đã nghĩ đến đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, thâm trầm tựa biển rộng.

Dây cương nhất xả, móng ngựa vừa nhấc, Lý Đông Hải không kịp phòng bị theo bản năng ôm chặt lấy lưng Khởi Phạm. Chưa kịp định thần lại phải lĩnh giáo những rung động kịch liệt do thân ngựa lao vút, ngay cả nói cũng không thốt ra được tiếng nào.

Rốt cuộc hắn muốn xử trí mình thế nào? Lý Đông Hải âm thầm suy xét.

Ngay cả bản thân mình còn nhìn không thấy, huống chi là tương lai.

4. Chương 4

“A...!”

Lý Đông Hải kêu lớn khi thân thể bị ném xuống một cách thô bạo. Sự chuyển động đột ngột cùng cơn đau nhức do nó gây ra càng khiến y thêm sợ hãi, luống cuống quờ quạng xung quanh tìm đường chạy thoát. Xúc giác ở đầu ngón tay cảm nhận được sự mềm mịn lạnh lạnh của tơ lụa, Đông Hải đoán mình đang ở trong một căn phòng nào đó, hơn nữa còn ở trên một chiếc giường hảo hạng.

“Đây là đâu?” Đông Hải yếu ớt lên tiếng hỏi. Vẫn là sự im lặng đáng sợ đáp lại, nhưng trực giác cho y biết vẫn có người ở đây, chỉ là không rõ kẻ kia đứng tại hướng nào, cách y gần hay xa.

Áp lực nặng nề vây lấy người tóc vàng kia khiến y lùi về sau trong vô thức cho đến khi lưng chạm vào vách, y biết hết thấy đã là đường cùng. Đông Hải thật sự hoảng sợ, y gào lên tuyệt vọng: “Kim Khởi Phạm, người mang ta đi đâu???” Rõ ràng giọng điệu không khỏi run rẩy hết như cơ thể y.

Khởi Phạm môi khẽ nhếch vẽ thành nụ cười thâm hiểm nhìn khuôn mặt thanh tú đã trắng bệch trước mắt. Hắn cúi xuống gần, ngón tay quần lấy lọn tóc vàng đưa lên mũi ngửi rồi lại mơn man trên má. Một kẻ chỉ biết hủy diệt và giết chóc như hắn trong phút chốc lại có cảm giác muốn nâng niu thứ gì đó.

“Tên của ta không phải để người tùy tiện gọi như thế” Hắn cố ý phả hơi thở nóng hổi của mình lên khuôn mặt chỉ cách trong gang tấc.

Kinh hoàng biết kẻ kia đương ở ngay trước mắt, Đông Hải càng cố thu mình lại, quay đầu tránh đi, cần môi không nói lời nào.

“Sao vậy? Ban này không phải muốn biết đang ở đâu hay sao?” Hơi nóng càng tiến sát đến vành tai người tóc vàng làm y không ngừng run rẩy. Chẳng hiểu sao bá khí từ đối phương lại khiến y nhất thời loạn thất bát tao nửa ngày sau mới run run lên tiếng: “Đây là đâu?”

“Phủ của ta” Kim Khởi Phạm thích thú nhìn đôi mắt sâu thẳm kia mở lớn vì ngạc nhiên “Đây cũng là phòng của ta”

“Người....người muốn làm gì?”

“Người không biết?” Môi hắn khẽ day day vành tai Đông Hải rồi bật cười thành tiếng khi cảm thấy gai óc người kia dựng đứng cả lên

Đương lúc Đông Hải không biết làm thế nào thì bên ngoài truyền đến thanh âm thị vệ “Bẩm báo tướng quân, phó tướng Đông Hi đã trở về. Hiện đang ở chủ đường chờ lệnh ”

Nếu Đông Hải không lầm, người tên Đông Hi đó đã được giao nhiệm vụ “quét dọn sạch sẽ” vương cung của y. Hắn trở về đồng nghĩa với việc Đột Quyết đã vong hoàn toàn. Vậy mà, kẻ mù lòa như y lại ngồi đây, trong lòng bàn tay cừ địch, nghe tin nước mất mà bất lực chẳng làm được gì. Vô dụng! Sinh ra đã là kẻ vô dụng, giờ muốn cùng Đột Quyết tùy táng cũng không thể. Vô dụng! Vô dụng! Lệ phút chốc đã châu chực ở khóe mắt hắn.

“A...nhanh thật. Lý Đông Hải, người nghe thấy không? Phó tướng của ta quả thật rất tài giỏi, xong việc nhanh đến thế. Cũng nên ăn mừng hỷ sự này chứ nhỉ?” Khởi Phạm cười khẩy rồi đánh nhẹ tay gọi người hầu tiến vào

“Tắm gội rồi thay y phục cho hắn. Nhớ, thiêu hủy toàn bộ phục sức Đột Quyết trên người hắn, còn sót bất cứ thứ gì thì tự hỏa thiêu mình trước khi ta động thủ. Sai trù phòng chuẩn bị ít thức ăn cùng rượu tại tiểu đình giữa hồ. Một canh giờ sau đưa hắn đến đó đợi ta.”

Phân phó một lượt, Khởi Phạm tùy tiện nhìn người đang co rúm trên giường, thanh âm lạnh băng lãnh vang lên: “Nếu ta không nhìn lầm thì cái tên Hàn Canh gì đó ban này chạy theo đến tận cổng phủ.”

“Hàn Canh?? Hàn Canh đang ở đâu???” Đông Hải như chợt bừng tỉnh, nhào đến phía trước hai tay lại quờ quạng khắp mặt chán.

Khởi Phạm lạnh lùng nhìn biểu tình cuồng quýt của người tóc vàng, nộ khí chợt dâng lên trong tâm. Chỉ là kẻ hầu người hạ, vì có gì lại quan tâm thái quá như thế? Hắn hừ lạnh một tiếng, ném lại cho Đông Hải duy nhất một câu rồi xoay mình bước ra khỏi cửa: “Hắn ở nơi nào, sinh hay tử.. còn tùy vào thái độ của người.”

Vừa bước vào chủ đường đã thấy Đông Hi một thân khôi giáp nhuộm đầy huyết sắc đứng đợi ở đó, nhìn thấy Kim Khởi Phạm liền quỳ xuống hành lễ. Hắn – Trần viễn tướng quân – chỉ gật đầu hài lòng thay cho câu “Bình thân” rồi ngồi xuống chiếc ghế chủ tọa. Bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh náo loạn, còn có cả tiếng binh khí va chạm vào nhau.

“Chuyện gì?” – Khởi Phạm mặt vẫn bình thản, nâng chén trà tỳ nữ vừa dâng cho đưa lên miệng thổi nhẹ.

“Khởi bẩm tướng quân, bên ngoài có kẻ thoát nhìn là Hán nhân nhưng lại mặc trên người y phục Đột Quyết kêu gào đòi gặp chủ tử của hần, còn động thủ với thị vệ của ta.”

“Cho hần vào”

“Chủ tử, người...” Đông Hi một bên lên tiếng thắc mắc nhưng bị hàn quang trong mắt tướng quân quét qua, trong lòng không giật thót liền ngậm miệng lại ngay.

Lệnh vừa truyền xuống, lập tức thấy một người thân ảnh mất tiếp, tay cầm đoản đao xông vào giữa chủ đường.

“Công tử của ta hiện đang ở đâu??”

“Lớn mật, trước mặt tướng quân không mau quỳ xuống, còn ở đó lộng ngôn?” Đông Hi phần nộ quát, nhưng nhìn qua chủ tử của hần vẫn bình thản nhắm nháp tách trà lại ngạc nhiên không nói nên lời. Nếu là bình thường, kẻ kia đã lãnh một đao mà từ già thủ cấp chính mình.

“Ta muốn biết các người giấu công tử của ta ở đâu?” Người kia nói qua kẻ rằng, thần sắc đỏ bừng vì giận dữ.

Khởi Phạm lúc này mới nâng mắt lên đánh giá nhân trước mặt một lượt. Dựa vào trang phục trên người, đây chắc chắn không phải thị vệ vương cung nhưng cũng không thuộc vương tộc. Khuôn mặt hần ngũ quan nhu hòa, đặc biệt ánh mắt lại có nét cương nghị, bất khuất khiến người ta phải thán phục. Là người Hán cư nhiên lại ở dưới trướng bọn vương tộc Đột Quyết, kẻ này thân phận hoàn toàn không bình thường.

Nhưng chỉ thoáng chốc, Kim Khởi Phạm hạ mi mắt xuống, tiếp tục công việc nhắm trà của hần. Hàn Canh nôn nóng, lại nghĩ tên tướng quân kia chắc đã làm gì công tử, liền bất ngờ một đao hướng Khởi Phạm chém tới. Đông Hi bên cạnh kinh hô một tiếng, tức khắc đứng chắn ngay trước chủ tử mình, giương kiếm cản đao của Hàn Canh đẩy lùi ra xa. Hàn Canh nào ngờ sau khi đứng vững lại tiếp tục tấn công, phút chốc chủ đường biến thành nơi để hai bên lao vào giao chiến.

Khởi Phạm ngưng mắt nhìn hai thân ảnh không ngừng công kích nhau mà cười lạnh. Đông Hi đường đường là phó tướng dưới trướng của hần, từng theo hần bốn ba trăm trận, bách chiến bách thắng, cư nhiên trong vòng năm chiêu vẫn không hạ nổi một kẻ hầu vô danh tiểu tốt, ngoại công không chừng còn có vẻ yếu thế hơn. Kẻ kia thân thủ linh hoạt, chiêu thức đơn giản không chút hoa mỹ nhưng sát thương cực kỳ cao, chứng tỏ là kẻ có học võ, hơn nữa võ nghệ lại rất điêu luyện. Điều này khiến hần hơi ngạc nhiên nhưng cũng cảm thấy thú vị.

Quan sát thấy đôi bên đã bắt đầu xuất đòn trí mạng, Khởi Phạm hô lớn: “Dừng tay!”

Vẫn không có gì thay đổi, cuộc chiến vẫn tiếp tục. Khóe miệng Khởi Phạm khẽ nhếch lên, hần bất ngờ đập mạnh tay xuống bàn làm tách trà tung lên cao rồi rơi xuống. Ngay khi tách trà vừa xuống ngang tầm mắt hần, chuồng phong mạnh mẽ hướng nó đánh tới khiến cả tách trà lao thẳng về phía hai người đang giao chiến vỡ tan thành trăm mảnh đồng thời tách họ ra, đem mỗi người ngã nhào lên bàn ghế hoặc va vào vách tường.

“Bất tự lượng lực! ” Khởi Phạm cười khẩy, chẳng biết là đang nói ai. Hần ngừng cười, lạnh lùng đi đến trước mặt Hàn Canh đang ôm ngực đau đớn, chặt vật gượng người dậy.

“Người tên Hàn Canh?” Người nằm trên đất mở to mắt nhìn kẻ trước mắt, không ngờ khí công của hần lại kinh hồn đến vậy, tai có nghe câu hỏi nhưng không tài nào mở miệng trả lời.

“Người muốn gặp lại công tử của người? Được thôi...” Vừa nghe nhắc đến hai chữ “công tử”, mắt Hàn Canh sáng rực lên, hần đứng vụt dậy nhìn chăm chăm vào mắt Khởi Phạm ý như muốn hỏi “có thật vậy không?”

“Với một điều kiện...” Khởi Phạm cố tình kéo dài giọng khiến Hàn Canh sốt ruột lên tiếng: “Điều kiện gì?”

Hần mỉm cười đầy thâm ý: “Trở thành thuộc hạ dưới trướng của ta, hết thấy..đều phải nghe lệnh ta.”

Thấy Hàn Canh từ sững sốt chuyển sang chần chừ, hần nói tiếp: “Ta nhận thấy ngươi là một nhân tài, giết đi thì uổng phí, chi bằng giữ lại bên cạnh sử dụng” Hần cười ám muội, xoay người bước về ghế chủ tọa “Ồ lại trần xa phủ này, lo gì không chiếu cố được cho công tử người”

“Nếu ta không đồng ý?”

Kim Khởi Phạm lại cười lớn thành tiếng, tay lưỡi nhấc rót trà vào chiếc tách mới “Trận này ta chỉ phụng mệnh hoàng thượng tiêu trừ Đột Quyết. Người là Hán nhân, ta cũng không muốn gây khó dễ gì, liền trả tự do cho người. Đương nhiên....chỉ một mình người”

Ba chữ cuối cố ý gần mạnh khiến Hàn Canh bất giác suy ngẫm. Hắn đã hứa với nương nương, bằng mọi giá phải bảo vệ công tử. Công tử còn, hắn còn, công tử mất, hắn mất. Nay chỉ vì lợi ích bản thân mà rời khỏi hạt tử đáng thương kia, hắn còn có phải là Hàn Canh?

“Ta đồng ý”

Khởi Phạm môi khẽ nhếch, ánh mắt lóe lên tinh quang “ Hảo! Người đâu! Mang người này đi thay y phục ngay lập tức. Đốt sạch phục sức Đột Quyết trên người rồi dẫn hắn đi xem một vòng thao trường.” Hắn lãnh đạm nhìn Hàn Canh “Ngày mai bắt đầu luyện tập tại đó”

“Còn công tử...?”

“Người đương nhiên vẫn có nhiệm vụ chiếu cố hắn, khi nào cần ta sẽ triệu hồi!” Nhìn Khởi Phạm nhàn nhai ngồi xuống tiếp tục nhâm nhi tách trà, Hàn Canh trong lòng không khỏi có chút lo lắng, rốt cuộc cũng cùng vài tên thị vệ lui khỏi chỗ đứng.

Đông Hi đợi lúc chỉ còn hai người vừa tiến tới gần chủ tử, vừa phân phó thị nữ châm bình trà khác. Nhìn chủ tử cả nửa ngày trời, hắn cuối cùng cũng e ngại lên tiếng: “Chủ tử, lưu ý, sợ rằng đường hổ di họa ...”

“Đường hổ di họa? hắc hắc” Khởi Phạm nghe tới đây đột nhiên bật cười kì lạ, đưa lãnh nhân quét qua thuộc hạ thân cận của hắn “Người thông minh lắm. Đáng tiếc..”

“....”

“Đáng tiếc...sẽ không như vậy nếu trong tay ta có một tiểu miêu”

5. Chương 5

Gió lay cành nguyệt quế, nhẹ nhàng cùng hương hoa quện vào với nhau tạo thành dòng không khí thơm mát khẽ lưu động.

Trăng trải mình lên từng gợn sóng nhỏ, điểm xuyết vô vàn hạt lánh lánh trên mặt hồ đêm. Những cánh hoa trắng ngập mình trong ánh nguyệt, lúc thì triền giao lấy nhau, lúc lại tách xa nhau để rồi trôi thả thờ vô định.

Hoa, thủy, nguyệt...tất cả vẽ nên một bức tranh diễm tình hiếm thấy. Nhưng cảnh tài nào vào được tâm khi trước mắt chỉ là màn đêm ảm đạm. Người ngồi đó, nhân thần như quét qua hết thấy nhưng thật sự lại chẳng thấy gì. Khứu giác ngửi được hương thơm ngan ngát trong gió nhưng cái se lạnh lại làm sống mũi có chút cay cay. Không khí ở đây thật dễ chịu, chẳng khắc nghiệt như ở Đột Quyết dù nằm sát biên giới.

Mà...còn cái đất nước mang tên Đột Quyết đó sao? Trong vòng 1 ngày, cái tên đó cư nhiên bị xóa sạch trên bản đồ Đại Đường. Đông Hải không thể nhìn thấy, nhưng y có thể hình dung cảnh máu chảy thành sông, thây chất thành núi kinh hoàng đó. Không một người Đột Quyết nào sống sót, không một người. Còn y? Là con dân Đột Quyết, vì mang cảnh mù lòa mà không thể nâng kiếm bảo vệ nước nhà. Bây giờ thì sao? Sinh tử của mình còn không thể nắm trong tay, nói làm chi tới phục thù cho Đột Quyết?

Lúc này, Đông Hải thật sự hoang mang. Thà tên tướng quân lãnh khốc đó một đao khảm y hoặc tổng y vào lao phòng, y còn có thể thông thả chờ đợi ngày hành quyết. Đằng này, hắn cư nhiên mang y về phủ của mình, ngoài tiêu hủy phục sức Đột Quyết ra chẳng làm gì khác, còn sai người tắm rửa, mang y ra nơi này rồi chuẩn bị bữa tối.

Tất cả...cho mục đích cuối cùng là gì?

Đông Hải có dự cảm bất an. Lẽ nào hắn muốn hành hạ y, để y sống không bằng chết. Còn cả Hàn Canh? Hắn đã nói Hàn Canh đã theo đến đây, nếu y phản kháng, chẳng phải đã làm liên lụy tới người kia. Chỉ nghĩ tới nhiều đó, Đông Hải lập tức đứng phắt dậy. Y phải tự mình rời khỏi đây, rời khỏi cái nơi xa lạ này. Không thể ngồi chờ tên Khởi Phạm kia tới lãng nhục mình, cũng không thể để Hàn Canh vì mình mà liều mạng xông vào đây.

Đáng thương cho kẻ bất tự lượng lực, mắt đã không nhìn thấy, cố bước đi cũng chỉ là mò mẫm vô lực trong bóng tối. Không có gậy để dò đường, lại ở nơi địa thế xa lạ, đi được vài bước liền sẩy chân ngã nhào về phía trước.

Đột nhiên, Đông Hải cảm nhận được một vòng tay rắn chắc quấn lấy eo nâng cơ thể y lên. Chẳng dừng lại ở đó, cánh tay lại thô bạo kéo ngược y về, để lưng y ngã hoàn toàn vào bờ ngực to lớn lạ lẫm.

“Muốn làm mỗi cho ngư tới mức đó sao?” Giọng nói băng lãnh cả đời Đông Hải cũng không thể quên được vang lên sát bên tai y, mang theo chút giễu cợt mỉa mai. Nguyên lai, nếu Khởi Phạm không ra tay kịp lúc, Đông Hải đã rơi thẳng xuống hồ nước lớn dưới kia

Người tóc vàng ra sức vùng vẫy. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, kẻ này đã lưu lại cho y nỗi sợ hãi vô hình. Bá khí toát lên từ hắn cùng cái đầu với những suy tính thâm độc đến cả một kẻ mắt sáng cũng khó nhìn ra...tất cả khiến y muốn chạy trốn. Đông Hải không dám tưởng tượng nếu đôi mắt này có thể nhìn thấy, y sẽ còn kinh sợ tới mức nào khi đối diện với tên kia.

“Người muốn đi đâu? Hay là sợ bề nhục phục sinh < ăn=”” không=”” ngồi=”” rồi,=”” nhàn=”” rồi=”” quá=”” lâu=”” khiến=”” thân=”” thể=”” phì=”” nộn=”” ra=””>, thừa lúc ta không ở đây liền tranh thủ động tay động chân?”

Khởi Phạm đến đây từ sớm, chỉ là không thể lộ diện. Hắn đã ngậy người ra nửa ngày trời ngắm nhìn chiến lợi phẩm mà hắn mang về. Từng sợi tóc vàng óng khẽ lay động trong gió rồi lại đan xen vào nhau khiến người ta muốn nâng niu để cảm nhận suối tóc mềm chảy qua từng kẽ tay. Ánh sáng trong trẻo của vàng trắng rơi trên khuôn mặt thanh tú cũng không sao sánh được với làn da nhũ bạch thuần khiết đầy mị hoặc. Rồi hắn lại chăm chú vào đôi mắt tưởng chừng như phẳng lặng thì thoáng lại gợn nên vài đợt sóng u buồn đó. Nếu không biết người ta sẽ chẳng nói đây là một hạt tử. Hạt tử không có đôi mắt sâu thẳm đến như thế.

Kim Khởi Phạm càng xiết chặt vòng tay, làm cho mọi cử động của Đông Hải trong lòng ngực hắn đều trở nên vô lực. Đôi người kia không còn vùng vẫy nữa mà chuyển sang run rẩy, hắn chạm nhẹ môi mình lên mái tóc vàng, thì thầm ôn nhu tới kì lạ: “Đói? Tới đây, cùng ăn.”

Thức ăn đã được Khởi Phạm sai người hầu hâm nóng lại, bày gọn gàng trên cái bàn giữa đình. Hắn ngồi xuống cạnh Đông Hải, tay vẫn như cũ gắt gao quấn lấy y, đảo mắt nhìn quanh bàn một lượt rồi gấp một đũa thức ăn, đưa sát vào miệng người tóc vàng.

Môi cảm nhận được sự đụng chạm của đầu đũa, biết hắn đang uy mình ăn, Đông Hải kinh hãi xoay người tránh đi. Đối phương lại bá đạo chế trụ gáy y, thẳng tay dí thức ăn vào miệng. Đau đớn cùng thức ăn nghẹn lại trong yết hầu khiến Đông Hải gập người ho sặc sụa.

Khởi Phạm ngược lại chỉ khinh khỉnh lên tiếng “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt”

“Tất...tất cả những thứ này cuối cùng là gì?” Người tóc vàng yếu ớt hỏi

“Ta chẳng phải đã nói...cùng ăn mừng chiến thắng với ta hay sao?” Trần Viễn tướng quân vẫn bình thản nhấm nháp thức ăn, cười cợt nhìn khuôn mặt ngày càng trắng bệch của người kia.

“Chiến thắng của ngươi, nhưng là nỗi nhục vong quốc của ta!!!”

“Vậy sao? Ta không biết đấy” Hắn cười lớn, rót đầy một chén Ô Trình tửu (*), sau đó nâng Đông Hải ngồi lên. “Nhưng vẫn đáng ăn mừng chứ!”

Người tóc vàng còn chưa hoàn hồn lại tiếp tục cảm thấy chất lỏng đắng chát tràn vào cổ họng. Hoảng loạn, y dùng hết sức mình đẩy tay người kia ra, tai loáng thoáng nghe thấy một trận đổ vỡ. Không may thế nào, chính y cũng ngã ghế ngay sau đó.

“Lá gan ngươi cũng lớn lắm, có biết không?” Khởi Phạm nộ khí ngập tâm. Không ai được phép phản kháng hắn, không một ai...

Đông Hải kinh hãi dùng tay chống đỡ lui về phía sau, hai chân cứ như mất hết sức lực không tài nào cử động được. Cảm giác luồng sát khí đang tiến gần, y càng cố sức thụt lùi ra sau. Mất cả chân đột nhiên bị túm lấy kéo lê một khoảng, buộc Đông Hải phải nằm dài ra trên sàn gỗ, bên tai truyền đến thanh âm không chẳng rõ từ mặt nước dao động hay máu đang chảy dồn trong huyết quản.

“Để ta xem, ngươi còn cứng đầu tới mức nào...” Lời nói vừa dứt, cổ áo Đông Hải lập tức bị đại khai lộ ra lớp da trắng nõn. Khởi Phạm ngẩn người ra một khắc liền cúi xuống cắn lên đó, lực đạo thực mạnh khiến người bên dưới hét lên đau đớn. Đến khi sắc đỏ bắt đầu lan ra trên làn da nhũ bạch, đầu lưỡi hắn lại quét nhẹ qua vết cắn. Đông Hải bắt giác rung mình, kinh hoàng vùng vẫy. “Buông!! Buông ra!!!”

Điên thật rồi, Đông Hải tuy mù lòa nhưng không phải không biết tên kia đang làm cái chuyện gì. Y cố đẩy người bên trên ra lại bị hắn gắt gao chế trụ hai tay trên mặt đất, vận vẹo cách mấy cũng không thể thoát khỏi. “Ngươi....Ngươi điên rồi!! Ta là nam nhân!”

“Nam nhân thì sao?”

Ngón tay lạnh lẽo lại mơn trớn má y, hơi thở nóng hổi cùng giọng nói trầm đục rót vào tai khiến y hoảng loạn cùng cực, đầu óc phút chốc trống rỗng hoàn toàn.

“..Cũng chẳng trách được. Ngươi chưa từng thấy qua dung mạo cùng dáng vẻ bản thân, nhỉ?” Khởi Phạm một tay chặt chẽ giữ hai tay Đông Hải trên đỉnh đầu, một tay giật đai lưng người nằm bên dưới ra, luồn vào vuốt ve làn da mềm mại sau lớp nội y. “Hay để ta miêu tả cho ngươi...”

“Không được ——!!!” Đông Hải gào lên khi cảm nhận được những cái cắn mút đang lan dần xuống phía dưới, vô số hồng ngân trải khắp cơ thể. Ngay cả thù du trước ngực cũng bị đôi môi kẻ kia đùa bỡn, giây lát đã đứng thẳng. Giật mình phát hiện phản ứng của cơ thể ngoài sức tưởng tượng đã làm cho dị vật nóng rực cọ xát vào đùi mình, y lại càng hoảng loạn khi bàn tay nham hiểm kia lần mò vào khó tử.

“Buông..ra! Cầu ngươi...buông...!” Đông Hải yếu ớt van xin. Y thật sự sợ hãi, nơi kín đáo nhất sắp bị một tên nam nhân chạm vào. Vừa xấu hổ, vừa nhục nhã, y như con mồi chỉ muốn vùng ra khỏi nanh vuốt của dã thú. Nhưng hết thấy trước mắt đều là một màn đêm mờ mịt, có gắng sức vùng ra được cũng chẳng thể trốn thoát.

Tâm bất chợt chua xót, Đông Hải đã rõ lý do tại sao được tên tướng quân kia lưu lại. Vốn dĩ chỉ là hạt tử vô dụng nhặt được từ nước thù địch, còn làm được gì hơn ngoài món đồ để thỏa mãn dục vọng. Nghĩ tới đó, y cảm thấy bản thân rẻ mạt vô cùng. Dòng nước ấm nóng bắt đầu lan dài trên má, đầu lưỡi chuyển động tới khe hở giữa hai hàm răng, dự định kết liễu sinh mạng thừa thừa này.

“Cứ việc cắn. Ngươi có thành cái xác không hồn, ta vẫn tiếp tục!” Trên đầu truyền đến tiếng ý mỉa mai hòa trong giọng nói lạnh lùng, ngay sau đó khối tử Đông Hải lập tức bị ném qua một bên. Hạ thân không quen với không khí lạnh lạnh bên ngoài có chút run rẩy, liền nằm gọn trong tay Khởi Phạm chịu đựng những ma sát trước giờ chưa từng trải qua.

Kim Khởi Phạm đã nói là làm, Đông Hải biết điều đó. Giờ phút này, y còn làm được gì ngoài cắn răng cam chịu hay chấp nhận chết trong tư thế nhục nhã kia. Còn đang thần thờ, y đột nhiên giật bản mình. Nguyên lai mặt động bên dưới đau đớn đón nhận dị vật, không ngừng bị khuấy động. Lăn lộn một rồi hai ngón tay thon dài tàn bạo tiến sâu vào trong cơ thể khiến Đông Hải nức nở thành tiếng. Phần thân thể nóng rực của kẻ bên trên cứ như được giải phóng lớp quần áo, đâm mạnh vào đùi y. Đoán được cái gì sắp xảy ra, Đông Hải vốn có ý định buông xuôi tất cả đột nhiên sợ hãi, giẫy dụa trong tuyệt vọng

“Đừng....ngô.....không được!! Hàn Canh, cứu ta!” Theo thói quen từ trước tới giờ, Đông Hải chỉ biết mở miệng cầu cứu người thân cận nhất của mình. Nào ngờ, họa tông khẩu sinh, hai ngón tay tức khắc rời khỏi u môn, nhường chỗ cho vật cự đại sắc nhọn tiến sâu vào cơ thể khiến y hét lên thất thanh.

Kim Khởi Phạm thật sự nổi trận lôi đình. Hai chữ “Hàn Canh” từ miệng người kia như tiếp thêm dầu vào ngọn lửa đang bùng bùng trong hắn. Hạ thân ra sức trêu sáo mặt động ấm áp chặt khít, hắn gằn từng chữ qua kẽ răng: “Khốn kiếp! Cấm miệng! Không được gọi tên nó!”

Thứ gì của hắn cũng chỉ có thể biết tới hắn. Duy nhất một mình hắn. Bất kể kẻ nào xen vào đều chết không toàn thây...

Nghĩ vậy, Khởi Phạm càng ra sức vận động. Nội bích ấm nóng bao trọn lấy phân thân của hắn đẩy lên khoái cảm không lời, cứ cuồng cuồng chiếm lấy đầu óc. Mồ hôi từng giọt rơi xuống, đọng lại trên cơ thể run rẩy kịch liệt bên dưới, làm ánh lên những hồng ngân giữa làn da trắng nõn. Huyết cũng từ nơi giao hợp mà rỉ ra, loang thành một mảng đỏ sẫm mê người trên mặt gỗ. Cảnh tượng dâm mỹ khiến Khởi Phạm càng thêm cuồng loạn. Bọn nữ nhân hữu sắc vô hương trước kia chưa bao giờ đem đến cho hắn niềm say mê, chúng đơn giản chỉ là những thứ đồ vật giúp hắn phóng tiết dục vọng của mình. Ngắm nhìn những sợi tóc vàng óng dính bết trên khuôn mặt trắng bệch ướt đẫm mồ hôi, đôi môi đỏ tươi bị cắn chặt đến chảy máu để ngăn tiếng rên rỉ đau đớn thoát ra khỏi miệng, Khởi Phạm phút chốc cảm thấy đau lòng. Hắn đưa tay gạt mở tóc hỗn độn đó ra, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt đang nhắm chặt, kéo dài dọc sống mũi và dừng lại ở đôi môi. Đầu lưỡi khẽ nếm lấy mùi vị tanh nồng của máu trên đấy, dùng chút lực tách chúng ra rồi chèn ngay vào giữa. Hắn không muốn Đông Hải tự lộng thương chính mình như thế. Cứ vậy, những tiếng kêu đau đớn cùng thở dốc rên rỉ bị hắn nuốt trọn.

Tuy động tác hắn thập phần ôn nhu nhưng cuồng động dưới thân vẫn không hề suy giảm. Đông Hải đau như xé ruột xé gan, cơ thể cả ngày nay vì chưa ăn gì cùng sợ hãi quá độ lại càng thêm vô lực. Hai chân bủn rủn bị Khởi Phạm vắt lên vai hắn khiến thất lưng buộc lòng phải nâng lên cao, mật động có cảm tưởng như sắp rách toạc ra đến nơi, thống khổ đến chết đi sống lại. Đầu óc y bắt đầu xoay vòng, lý trí trong giây lát đã tan biến hoàn toàn. Trước khi chìm sâu vào cõi mê, Đông Hải mơ hồ cảm nhận được dòng nhiệt lưu mãnh liệt tràn ra, ngập đầy mật động đau rát của mình.

Mặt hồ vẫn dao động dưới ánh trăng sắp tàn....

Đông Hải mơ màng tỉnh lại, trong vô thức khẽ động nhẹ, cơn đau nhức truyền khắp cơ thể khiến y phải thở gấp một phen. Cảm nhận mình đang nằm trên cái gì đó mềm mại, ấm áp, không còn là nền đất lạnh lẽo, y khẽ thở dài. Đến khi ý thức trở lại hoàn toàn, ký ức đêm hôm đó đột nhiên tràn về bao trùm lấy tâm trí, lệ lại chưa xót lẫn dài trên má. Đột nhiên, thanh âm quen thuộc truyền tới cùng tiếng bước chân dồn dập:

“Công tử!! Người tỉnh?”

Hàn Canh? Đúng là tiếng của Hàn Canh. Vì thế nào hắn lại ở đây?

Đông Hải vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, gắng gượng ngồi dậy. Hàn Canh thấy thế vội vàng chạy đến đỡ lấy chủ tử “Công tử, đừng động!!”

“Hàn Canh..?” giọng nói khàn khàn yếu ớt cất lên khiến người kia một trận đau lòng.

“Phải, là ta, Hàn Canh đây công tử..”

Như tiểu miêu lạc mẹ vừa tìm lại được mẫu thân, Đông Hải nắm chặt lấy cánh tay người kia, xúc động không nói nên lời, nước mắt vẫn tuôn rơi.

Hàn Canh đau lòng nhìn chủ tử mình tiều tụy đi thấy rõ. Đông Hải đã hôn mê bất tỉnh ba ngày qua. Nhớ lúc được Khởi Phạm triệu đến, hắn đã từng sốt ruột biết chừng nào khi chứng kiến bộ dạng đáng sợ của công tử. Khuôn mặt không chút huyết sắc, môi tái nhợt, thân thể bất động, hơi thở yếu ớt trông cứ như thi thể người chết. Nghe nói đại phu có tới kẻ đơn cho y, Khởi Phạm lệnh hắn sắc thuốc và chăm sóc công tử chu đáo. Đây là lẽ đương nhiên, hắn không thể bỏ mặc chủ tử mình như vậy. Nhưng tên tướng quân đó lại cấm không được giúp Đông Hải thay quần áo, tắm rửa, ...tất cả những việc đó phải giao cho tì nữ trong phủ làm. Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì mà Đông Hải lại đến nông nỗi như vậy, không nhìn thấy nhưng Hàn Canh chắc chắn cơ thể kia đã mang đầy thương tích. Thắc mắc nhưng hắn nào dám lên tiếng hỏi lý do. Chẳng may Khởi Phạm đổi ý thì sao? Chỉ cần nhìn thấy công tử vẫn còn hơi thở, hắn sẽ ra sức chăm sóc, bảo vệ người này.

“Hàn Canh....sao ngươi vào được đây?” Đông Hải cố nén tiếng nấc lại, yếu ớt hỏi.

“Đương nhiên là theo lệnh của ta.”

Hàn Canh chưa kịp trả lời, giọng nói đáng sợ mà cả đời y cũng không quên được kia lại một lần nữa cất lên. Đông Hải giật nảy người, luống cuống thu mình vào trong góc giường, sắc mặt ban nãy vừa hồng hào một chút lại tiếp tục trắng bệch.

Khởi Phạm vừa đến cửa đã chứng kiến thấy cái màn ôm ấp chướng mắt của chủ tớ nhà này. Nhìn Đông Hải yếu đuối nép vào người Hàn Canh, vẻ mặt thuần khiết như đứa trẻ tìm thấy mẹ lại khiến nộ khí trong hân dâng cao, mặt mày tối sầm lại, ngữ khí cũng trở nên đáng sợ thập phần.

(*) Ô trình tử:

Sản xuất tại Ô Trình, nay thuộc huyện Ngô Hưng, Chiết Giang, vẫn được thiên hạ cho rằng đây là loại rượu ngon hạng nhất của Trung Hoa (thiên hạ đệ nhất Ô Trình tử). Rượu Ô Trình đã đi vào lịch sử vì xuất phát từ một câu truyện tình nổi tiếng vừa thơ mộng vừa gian nan của một vương tôn.

— Bản thân Tận nhận thấy loại rượu này thích hợp với cặp Phạm – Hải ^^

6. Chương 6

Thật là, cố tỏ ra thánh khiết vô tội là để cho ai xem? Để ai thông cảm?

“Tướng quân.” Không nhận ra sự khác thường ở Khởi Phạm, Hàn Canh đứng dậy hành lễ, lui tới một bên

“Hàn Canh?” Vì sao phải dùng kính ngữ đối với tên Khởi Phạm đó? “Hàn Canh.... Người.?”

“Hắn đã là thuộc hạ của ta, người có ý kiến gì sao?” Kim Khởi Phạm lập tức trả lời.

“Ta vẫn luôn chiếu cố công tử, bảo hộ người an toàn.” Đây chính là nguyên nhân hắn đồng ý bị đưa về Trấn Viễn phủ, tuy là không rõ vì cớ gì Kim Khởi Phạm lại cho phép hắn ở cùng công tử trong phủ này.

Hàn Canh dùng lòng trung thành của chính mình đổi lấy chốn nương thân cho hai người bọn họ? Lý Đông Hải không tin được gắng gượng ngồi dậy, rồi lại tê liệt ngã xuống giường, liên tục lắc đầu. Lẽ nào đây lại là số mệnh của y?

“Công tử.?” Chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng đến vậy của Đông Hải, Hàn Canh nhất thời luống cuống.”Thỉnh công tử hiểu cho, nếu Hàn Canh không đáp ứng, hai ta chỉ còn con đường chết, ta chỉ mong bảo hộ công tử chu toàn, không có ý nghĩ gì khác.”

Kim Khởi Phạm lạnh lùng nói: “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.”

Hai con đường để lựa chọn, vì Đông Hải thì đã sao? Năng lực của hắn tới đâu? Chỉ với khả năng của hắn, căn bản không thể mang Đông Hải thoát khỏi Trấn Viễn phủ.

“Ta hiểu rồi.” Xả ra một nụ cười khổ, Đông Hải chỉ có còn biết cam chịu số phận, ai bảo y mù lòa, thể nào cũng chỉ có thể thành gánh nặng của kẻ khác.”Thực xin lỗi người, Hàn Canh. Là ta liên lụy người.”

“Đừng nói vậy! Đây là Hàn Canh cam tâm tình nguyện.” Nhìn thấy Đông Hải như thế, Hàn Canh liền thề tận trung, hắn không rõ chính mình bị liên lụy cái gì.

“Đi ra ngoài!” Hắn không tồn tại sao? Kim Khởi Phạm ở một bên bị chủ tớ hai người lơ đãng, nhin không được rốt cuộc nổi giận.

“Công tử thương thể chưa lành, cần tĩnh dưỡng.” Dù được vào Trấn Viễn phủ, hắn cũng chẳng phục tùng Kim Khởi Phạm.”Thỉnh tướng quân rời đi.”

Kim Khởi Phạm nhướng mày, cảm thấy vô cùng thú vị, nói: “Nơi này là Trấn Viễn phủ, không phải hoàng cung Đột Quyết, ta nán lại nơi nào còn cần sự đồng ý của người hay sao?”

“Trách nhiệm của ta là chiếu cố công tử.” Hàn Canh không chút khiếp đảm trả lời.

“Đột Quyết quốc đã vong, không có công tử nào ở đây hết! Người nếu đã quy về dưới trướng ta, phải nghe lệnh ta!”

“Hàn Canh không thể tòng mệnh.”

“Người không sợ ta giết người?”

“Không được!” Xuất ngôn bảo dừng lại chính là Đông Hải đang ngồi trên giường, y bất ngờ nhận ra sát ý từ Khởi Phạm: “Hàn Canh, người ra ngoài trước đi.” Không thể lại liên lụy Hàn Canh.

“Công tử...”

“Ra ngoài trước đi!” Đông Hải ra lệnh nói

“Tuân mệnh” Hàn Canh rời khỏi phòng.

Kim Khởi Phạm xoay người đóng cửa lại, từng bước một, vô ý từ tốn phát ra tiếng vang đến gần bên Đông Hải. Hai tròng mắt chú ý lắng nghe tiếng bước chân hần càng ngày càng gần, đôi lông mày nhíu lại càng chặt, cắn chặt đôi môi đến trắng bệch, thân mình vốn đã run rẩy lại càng thêm run rẩy.

“Sợ ta sao?” Bàn tay vuốt ve gò má tái nhợt của y. Còn chưa kịp cảm nhận sự mềm mại, Đông Hải đã sợ hãi thoát ra, sờ soạng bốn phía cố hết sức lui về phía góc giường

“Không được chạm vào ta!”

“Người càng như vậy, ta càng muốn người hơn.” Kim Khởi Phạm nắm lấy lọn tóc vàng trải trên giường. Một người mù, nhìn không thấy bất cứ thứ gì, thật đáng tiếc.

“Cứ việc trốn. Cứ việc trốn! Vô luận như thế nào ta cũng tìm được người.”

Đông Hải đem mặt vùi vào giữa hai đầu gối, không thém nghe, không thém nghĩ những lời hần nói nữa. Y chỉ sợ Khởi Phạm lại như lúc bên bờ hồ, đem lòng tự tôn của y hung hãn chà đạp dưới chân. Y không tài nào chịu nổi sự nhục nhã kia, thật sự không chịu được!

“Hàn Canh quả là tên hộ vệ trung thành” Khẽ cuốn lọn tóc vàng quanh ngón tay thon dài, Kim Khởi Phạm đưa lên mũi, tận hưởng hương liệu do bọn thị nữ lúc giúp hần tắm rửa khi đang hôn mê đã dùng, hương thơm thoang thoảng nhàn nhạt lại khiến người ta say mê.

Đông Hải ngẩng đầu, con người ngập nước vô thần nhìn chung quanh vì không cảm nhận được Khởi Phạm đang ở đâu, nhưng lại chẳng dám đưa tay thăm dò.

Người nọ đang ở đâu? Có cách xa y lắm không? Vừa định làm gì y? Liên tiếp những nghi vấn hình thành trong lòng, hóa thành sợ hãi cùng kinh hoàng. Đông Hải không biết chính mình có thể chịu được bao lâu. Y cần Hàn Canh, cần một người ở bên cạnh làm hần an tâm, mới có thể làm vơi bớt nỗi sợ hãi khi đối mặt với Khởi Phạm.

“Muốn chạy trốn sao? ” Một cánh tay duỗi ra, kéo thắt lưng Đông Hải, dễ dàng đưa y ôm vào trong lòng ngực. Kim Khởi Phạm tựa vào thành giường, thưởng thức sự vùng vẫy vô ích của y. Đông Hải muốn hét to lên nhưng lại sợ Hàn Canh đang Canh giữ bên ngoài chạy vào đây chứng kiến cảnh này

“Sợ Hàn Canh nhìn thấy sao?”

“Buông!” Kẻ chưa lành bệnh dù gào to cách mấy cũng nghe như tiếng rì rào khe khẽ, một chút ý tứ đe dọa cũng không có. Nghe được, Kim Khởi Phạm mĩa mai lên tiếng.

“Tiểu miêu mới sinh ra kêu còn lớn tiếng hơn người.”

Đông Hải cắn răng cúi đầu xuống, hai tay níu chặt lấy tấm chăn, cố kìm nén từng đợt rồi lại từng đợt sóng dao động trong đầu óc. Cơ khó chịu khác thường cơ hồ đang xé rách thân thể y. Từng tiếp xúc của Khởi Phạm lại đánh thức ký ức bên bờ hồ trong y...

7. Chương 7

Từ nhỏ vốn đã không nhìn thấy gì, để bù đắp lại cho đôi mắt mù, y không ngừng rèn đúc các giác quan khác, cố gắng để chính mình không khác gì với thường nhân. Mắt không thể thấy, chỉ có thể dùng thân thể cảm giác sự vật quanh mình, lấy tay nhìn vật, dùng tai nghe để phân biệt người với người, ép buộc chính mình từng bước từng bước phải nhớ, lâu ngày dựa vào ký ức của thân thể đã thành thói quen.

Lúc này, Đông Hải hận cái năng lực buồn cười đó của chính mình. Toàn thân y từ trên xuống dưới chỉ vì sự gần gũi của Kim Khởi Phạm mà hồi tưởng lại cảm giác nhục nhã không thể chịu được đêm hôm ấy!

“Buông.....Cầu người buông.....” Đứng hành hạ y như vậy. Y chỉ là một hạt tử vô dụng ở hậu thế a!

“Đừng hòng” Lực đạo cánh tay tăng lên càng thêm siết chặt, ngữ khí trầm đĩnh tiệt thiết : “Ta đã nói người thuộc về ta.”

“Ta bắt quá chỉ là một người mù, người...”

“Quan hệ chủ tớ của ngươi cùng Hàn Canh tốt tới mức nào?” Kim Khởi Phạm hỏi. Đông Hải ngẩn người, nghĩ chẳng ra dụng ý của câu hỏi.

“Hàn Canh là danh trung phó . Lý Đông Hải ngươi là một chủ tử như thế nào mà đáng để hần bảo hộ, ủy khuất bản thân đâm đầu vào dưới trướng ta, ân?” Từng thấy Hàn Canh so chiêu cùng Đông Hi trong chốn lạt, với bản lĩnh đó, hần một thân một mình có thể thoát đi. Vậy mà hết lần này tới lần khác, hần cam tâm tình nguyện lưu lại vì Đông Hải.

“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Đông Hải không rõ lời hần nói.

“Hần vì ngươi buộc lòng phải trở thành thuộc hạ của ta. Ngươi có thể vì hần làm cái gì?”

Thất tiêu nhân thần phút chốc tỉnh ngộ, không thể tin được, chậm rãi quay đầu lại, cảm giác được cỗ nhiệt khí tanh mùi máu phủ vào hai bên má.

“Không tin? Ta có thể lấy mạng ngươi áp chế Hàn Canh cho ta sử dụng. Đương nhiên cũng muốn nhìn xem tên chủ tử như ngươi làm thế nào để lưu lại mạng của hần?”

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Ngươi nếu không quan tâm đến tính mệnh của Hàn Canh cũng có thể cãi lời ta, hoặc là từ nay về sau thuận theo ta cũng được. Sinh tử của Hàn Canh toàn bộ đều xem ngươi làm thế nào mà lựa chọn.” Hần nhìn Lý Đông Hải vì lời nói của mình mà sắc mặt chợt trắng chợt xanh tựa như đang thưởng thức trò hay. “Quyết định của ngươi là gì?”

“Lặng nhục ta như vậy có lợi gì cho ngươi? Đột Quyết có từng phạm ranh giới Đại Đường ngươi, thương tổn ngươi chút nào chưa? Để ngươi lần này muốn phục thù?” Đông Hải thật sự không hiểu.

“Đột Quyết cùng ta không oán cũng không thù. Chỉ là không may, hoàng đế Đại Đường muốn đoạt lấy Đột Quyết thống nhất phương Bắc. Ngươi đúng lúc bị ta bắt gặp, mà ta nhất thời cao hứng muốn đem ngươi đặt vào lòng bàn tay thưởng thức. Vô nhân vô quả, hết thấy đều là trùng hợp.”

“Dẫn vật một kẻ yếu đuối, mắt không thể nhìn thấy khiến ngươi vui sướng?” Đông Hải căm giận mà nói.

Câu hỏi này khiến Kim Khởi Phạm chau mày, hần nói sang chuyện khác: “Quyết định của ngươi như thế nào?” Ngụ ý người kia là nếu không tuân theo, hần sẽ đoạt mệnh Hàn Canh. Đã liên lụy Hàn Canh nhiều đến vậy, y không thể lại hại chết hần.

Hai vai vì hô hấp nặng nề mà rung động, khẽ mấp máy đôi môi phun ra câu định đoạt bi thương: “Tùy ngươi...Hết thấy tùy ngươi....”

Ngữ tất, một bàn tay xoay mặt y qua. Còn chưa rõ Kim Khởi Phạm định làm gì, đôi môi đã bị khóa chặt. Thừa biết sẽ không được thả ra, y trong lòng khẽ thở dài. Y chung quy không thoát được số mệnh như vậy, cũng giống như cả đời đã định trước đôi mắt mù lòa, hần tránh không khỏi vận mệnh.

Không phản kháng, lại vùng vẫy nhiều, thế nào mà chống lại được số mệnh, cũng chỉ làm cho chính mình càng rơi sâu vào cảnh ngộ bi thảm. Ngày ấy không chịu lấy thân hy sinh cho đất nước đổi lại hôm nay lại

bị Kim Khởi Phạm lăng nhục bằng mọi cách. Nếu lại chống cự cũng vô lực thay đổi số phận, chỉ sợ càng đem đến nguy hiểm cho người khác.

Không được! cam chịu số phận đi. Một người mù thì cần ngao khí cái gì? Kẻ vô dụng ở hậu thế nói cái chi đến tôn nghiêm? Đông Hải nhiều lần nói với chính mình, cố gắng thuyết phục bản thân không nên để tâm bản thân hết thấy có bị chà đạp hay không. Dù cho thứ duy nhất còn lại của hắn chỉ là cao ngạo cùng tự tôn.

8. Chương 8

Mơn trớn cảnh hoa Hàn Canh đưa cho, Đông Hải lẳng lặng cảm thụ xúc cảm đầu ngón tay truyền đến, khứu giác tràn ngập một hương thơm ngan ngát, nhẹ giọng nói: “Là hoa nhài.”

“Đúng vậy, công tử.” Hàn Canh gật đầu nói.

“Đừng gọi ta công tử nữa, Đột Quyết đã vong, vương tộc không còn tồn tại, cũng không có giai cấp chi phân, ta chỉ là bách tính bình dân.”

“Nhưng....”

“Gọi ta Lí Đông Hải đi, Hàn Canh.”

“Lí...” Khó khăn phun ra một chữ, cuối cùng cũng không thành lời, Hàn Canh vẻ mặt khó xử đứng tại chỗ không biết nên làm thế nào cho phải.”Thỉnh công tử thứ tội, Hàn Canh không đối được khẩu, vẫn chỉ có thể xưng ngài là công tử.”

“Ta xem ngươi như thân nhân duy nhất của mình, Hàn Canh, mà ngươi lại khách khí như thế..”

“Công tử thứ lỗi.”

Thứ lỗi? Đông hải lắc đầu: “Có thể nào lại trách ngươi? Là ta phiền hà ngươi, theo giúp ta chịu tội ở chốn này. Ta hy vọng ngươi đem tài cán mà nghĩ cho chính mình, không cần vì ta mà liên lụy bản thân.”

“Công tử muốn ta ly khai?”

“Ngươi biết ta chỉ tin nhiệm một mình ngươi, tội gì đem tính mệnh bản thân giao cho ta. Ta ngay cả chính mình còn không bảo hộ được thì như thế nào bảo hộ ngươi?” Đông Hải thì thảo than nhẹ.

“Công tử...”

“Không có gì. Ta mệt mỏi, muốn trở về phòng nghỉ ngơi.” Đông Hải đứng dậy, men theo mép hàng rào lạnh lẽo mà đi.

Hàn Canh tiến lên đỡ, lập tức bị Đông Hải gạt ra: “Đừng chạm vào ta!”

Chủ tớ hai người lâm vào bầu không khí nặng nề.”Ta...” Ý thức được hành động thất thố của bản thân, Đông Hải bất đắc dĩ thở dài.

“Ta nghĩ công tử đối với địa hình phương hướng ở Trấn Viễn phủ chưa thành thực, mới ra tay trợ giúp. Có chi thất lễ thỉnh công tử thứ tội.”

“Là ta sai, không liên quan đến ngươi.”

Là chính hắn nhìn không thấy, lại vì Kim Khởi Phạm mà tâm lúc nào cũng đề phòng cảnh giác, không muốn cùng người khác đụng chạm. Hàn Canh hảo tâm giúp đỡ, y lại cư xử thiếu lễ độ.

“Ta tự mình đi được.”

“Ngài không biết phương hướng trong phủ, thế nào lại...”

“Sau này cũng thành thói quen.” Ngửa đầu để mặc cho dương quan phương Bắc ám áp chiếu vào trên mặt. Kỳ quái, rõ ràng cảm giác được hơi ấm, trong lòng vẫn một trận lạnh lẽo. Không chút ấm, như thế nào đều không chút ấm áp.”Ta cuối cùng cũng phải làm quen với chốn này.”

“Công tử trong lòng có việc?”

Đông Hải lắc đầu, giả vờ vô sự mà cười: “Người suy nghĩ nhiều quá rồi, ta chỉ là muốn sớm quen thuộc với nơi này, dù sao nó cũng là nhà giam của ta, không phải sao?”

“Nếu công tử muốn rời đi, ta sẽ nghĩ cách...”

“Ta không có ý định rời đi.” Có trời cũng biết y khát khao rời khỏi. Nếu y nói muốn ly khai, Hàn Canh chắc chắn liều mạng dẫn y rời đi. Nhưng y biết rõ bản thân mình là gánh nặng, Hàn Canh mang theo y tuyệt đối trốn không thoát sự truy bắt của Khởi Phạm. Đông Hải như thế nào lại để Hàn Canh lâm vào bước đường cùng!

“Nếu người muốn rời đi, cứ việc nói một tiếng, không nói cũng chẳng sao.”

Không chút ngần ngại, Hàn Canh quỳ một gối xuống nói: “Hàn Canh thề sống chết đi theo công tử!”

“Đừng quỳ, đứng lên đi!” Tật xấu của Hàn Canh chính là vì cố chấp giữ lễ tiết, mà không nghĩ đến suy nghĩ của bản thân.”Đứng lên, ta vô tình thăm dò lòng trung thành của người, lấy thân phận một người bằng hữu khuyên người, hãy nghĩ cho chính mình, đừng lo lắng cho ta.”

“Trong lòng công tử chắc chắn có sự.” Thân thể ngày càng gầy yếu của Đông Hải hẳn không phải không chú ý tới, mỗi ngày rời thao trường chạy về trong phủ chỉ thấy Đông Hải tựa vào song cửa nhìn xa xăm, vẻ mặt tâm sự cùng bộ dáng tiêu tụy khiến người ta không đành lòng, rốt cuộc công tử ưu sầu cái gì?

“Sao không nói cho Hàn Canh, Hàn Canh chắc chắn dốc sức phục vụ.”

“Thật sự không có việc gì.” Làm bạn nhiều năm thật sự không dễ dàng.”Người ở thao trường có gặp khó khăn gì không?”

“Lúc này thì không.”

“Hàn Canh, người huấn luyện ở thao trường đã xong?”

Mắt chợt mở to, Đông Hải vô thức luống cuống nắm chặt vạt áo, thân thể gầy gò khẽ run rẩy. Kim Khởi Phạm xuất hiện cùng biến mất không hề có chút dấu hiệu, lần nào cũng khiến y kinh hãi.

“Đúng vậy, tướng quân.” Hàn Canh xoay người hướng Kim Khởi Phạm hành lễ.

“Luyện thêm một hồi.”

Hàn Canh ngẩng đầu, không rõ nguyên do.

“Để Đông Hi kiểm duyệt.” Kim Khởi Phạm nghiêng đầu lờ mờ vị phó tướng đứng phía sau:

“Đông Hi, cùng Hàn Canh đi thao trường.”

“Tuân mệnh, tướng quân.” Đông Hi tuân lệnh, phất tay gọi Hàn Canh rời đi.

Khăng khăng, Hàn Canh không rời một bước, đáp lại: “Ta phải đưa công tử trở về phòng...”

“Ta sẽ sai người đưa hấn về.” Kim Khởi Phạm không để cho y phản kháng ra lệnh: “Đi.”

“Người nói ta vẫn có thể chiếu cố công tử.” Hàn Canh kiên trì muốn đưa Đông Hải về phòng nghỉ ngơi, lại đối đầu với Khởi Phạm ngay tại chỗ.

“Đi đi” Nhận ra mùi sát khí, Đông Hải sợ Hàn Canh sẽ có gì sơ xuất. Đông Hải mở miệng: “Như Kim... Như tướng quân đã nói, sẽ có người đưa ta về, Hàn Canh không cần lo lắng.”

“Vâng, công tử. Hàn Canh cáo lui.”

Lập tức, hậu viên chỉ còn lại hai người.

9. Chương 9

“Người đang bảo vệ hần.” Không nghe ra ý đàm tiếu trong lời nói, ngữ khí của Kim Khởi Phạm vẫn giống như thường ngày, chỉ là ở đôi mắt lóe lên tâm tình phức tạp.

“Ta chỉ không hy vọng có người vì ta mà liên lụy.” Đông Hải nghiêng đầu tựa vào trụ nhà. Trước mặt Hàn Canh tinh thần phải thật mạnh mẽ, trước mặt Kim Khởi Phạm thì không cần giả vờ.

Nhắm mắt một hồi lâu, lại duỗi tay cẩn thận dò đường bước về phía trước, trong đầu nhớ lại con đường Hàn Canh ban nãy đã giúp y đi, cả cự li lẫn phương hướng. Hiện tại lúc này y muốn trở về phòng nghỉ ngơi, chẳng muốn cùng bất kì kẻ nào nói chuyện, nhất là Kim Khởi Phạm.

“Ta đã nói sẽ sai người hộ tống người.”

“Ta tự mình trở về.”

“Có được không?” Kim Khởi Phạm tiến đến trước mặt Đông Hải, chờ y tự chui đầu vào lưới.

Quả nhiên, mới đi được vài bước, bàn tay Đông Hải đã chạm vào khuôn ngực rắn chắc của Kim Khởi Phạm. Y lập tức giật mình thu tay về.

Hắn đang ở trước mặt y! Vẻ kinh ngạc hiện lên trên khuôn mặt của Đông Hải. Y liên tục bước lùi về phía sau. Có lẽ nào lại vậy? Trước đó rõ ràng âm thanh của hần vẫn ở phía sau.

Kim Khởi Phạm bật cười trước dáng vẻ xoay sở như chim sợ cành dong của y. Hắn đột nhiên bước tới, không nói một tiếng liền ôm lấy y, tùy tiện lấn quấn một vài bước bên trong vườn rồi mới buông y ra. “Như vậy người còn có thể tự mình trở về phòng?”

Dung nhan trắng nõn vì một trận choáng váng hoa mắt mà càng thêm tái nhợt. Tối hôm qua vì xâm phạm của Kim Khởi Phạm mà y không ngủ được, bây giờ hần lại cố ý đảo loạn phương hướng của y khiến y không tài nào quay về phòng. Hắn rốt cuộc muốn bức y đến thể nào thì mới bằng lòng bỏ qua?

Đông Hải thân thể mềm nhũn ngồi xõm xuống, nghĩ nghĩ gì đó, đơn giản ngồi ở lớp bùn trên mặt đất, gập hai gối, khẽ nhắm hai mắt lại. Lúc này y lại càng thấy may mắn khi mắt mình không thể nhìn thấy gì, tên kia có giương mắt trêu chọc, chí ít y cũng nhìn không thấy, nhìn không thấy thì không cần để ý tới.

Mệt mỏi, thực sự quá mệt mỏi Nếu như có thể yên ngủ vĩnh viễn như vậy, Hàn Canh sẽ chẳng cần lo lắng cho y nữa mà trốn khỏi đây.

“Thà chịu mất mặt cũng không chịu hướng ta cầu cứu?”

Người có mái tóc vàng xỏa dài xuống đất quay lưng về phía hần trầm mặc không trả lời.

“Lý Đông Hải!” Kim Khởi Phạm duỗi chân chọc hần vài cái, cũng không thấy một tia phản ứng từ y. “Lý Đông Hải!” Thật to gan, dám phản kháng hần, còn đem lời hần nói bỏ ngoài tai?

Hắn ngồi xõm xuống, một tay nắm chặt lấy mái tóc vàng, dùng sức kéo về phía sau, chỉ thấy thân thể gầy gò của Đông Hải ngã lên người hần, gối đầu trước ngực hần, hô hấp nhẹ nhàng thông thả, thở ra nhiệt khí vào lòng hần.

Kim Khởi Phạm lâm vào ngạc nhiên, diện cụ lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt như bị đánh vỡ, biểu tình như không biết nên làm thế nào cho phải.

Y cứ như vậy mà ngủ! Kim Khởi Phạm không thể tin được nhìn chằm chằm Đông Hải, chẳng tài nào tin nổi có người dám can đảm ở trước mặt hần mà ngủ.

“Ha ha ha ha...” Thú vị, thực sự thú vị. Kim Khởi Phạm cười to, không cần nói, tính tình bướng bỉnh của Lý Đông Hải này khiến hần cảm thấy vô cùng thú vị.

Nếu không phải như vậy, làm sao có thể khiến hần có hứng thú trêu đùa đến thế?

Đưa hai tay vòng lấy thân Đông Hải, kéo hẳn ôm lấy “Nếu người khác nhìn thấy ta đối đãi người như vậy, uy nghi của Kim Khởi Phạm ta sau này chẳng phải mất sạch?” Cúi đầu nhìn về mặt đang say ngủ của Đông Hải, hẳn thì trào tự nói, khẽ cười, nhẩn nại không được lại hôn lên vàng trán bị mái tóc vàng che đầy của y.

Ở trong lòng hẳn Đông Hải dường như có phản ứng, chuyển động thân thể, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, lộ ra vẻ mặt thống khổ, không ngừng lẩm bẩm: “Cầu người... Cầu người thả ta... Không được...”

Toàn bộ tâm tình sùng nịch của Kim Khởi Phạm đột nhiên hóa thành không, phần nộ lập tức bốc lên trong lòng, vẻ thương tiếc phút chốc vì Đông Hải nói mơ mà tiêu tán.

Trong mộng y lẽ nào thống khổ đến như vậy? Chết tiệt!

Không thể nói rõ nguyên nhân, một cơn thịnh nộ bất đầu xuất hiện, như vật nhọn đâm sâu vào trái tim hẳn, rất đau! Chết tiệt! Lý Đông Hải cuối cùng cũng khiến hẳn cảm giác được đau đớn!

“Tuyệt đối không buông tha cho người, Lý Đông Hải.” Kim Khởi Phạm gầm nhẹ nói. Cảm giác thất vọng thấm sâu vào trí óc khiến hẳn lập thề: “Ta cũng không buông tay! Tuyệt đối không!”

Đông Hải đang hứng chịu ác mộng vẫn không biết nhiệt lệ lăn trên má cùng những lời van xin trong mơ lại càng khiến mình thêm thống khổ. Kể ôm y quay trở về phòng đã tràn đầy tức giận, càng không thể cứu vãn.

“Không đượcđủ rồi... A...” Chỗ đau trầm trọng lúc trước lại nhói lên dữ dội khiến Đông Hải đau đớn cầu xin. Dị vật to lớn xâm chiếm vượt xa sự chịu đựng của y, liên tục rút ra khỏi thân thể rồi lại tiến vào. Kim Khởi Phạm trứu sát càng sâu, thân thể y lại càng thêm thống khổ.

“Không chỉ có như vậy đâu.” Những giọt mồ hôi ẩm nóng đọng trên thân hình phấp phồng, Kim Khởi Phạm nhìn xuống cơ thể người tóc vàng đang hoảng loạn dưới thân mình, khẽ nhếch môi cười tà.

“Xin người.....Dừng.....dừng lại.....A.....” Khóe mắt Đông Hải đổ ra dòng lệ thống khổ, nhưng thân thể mâu thuẫn lại không thể che dấu được dục vọng càng dị thường tinh lượng. Mái tóc vàng bởi do chủ nhân gắng sức vận vẹo gãy dựa lại càng thêm hỗn độn, lộ ra mi nhan động lòng người.

Hết thấy chỉ một mình Khởi Phạm hẳn mới được nhìn thấy. Chỉ thuộc về mình hẳn!

Kéo Đông Hải nằm thẳng lại trên giường, Kim Khởi Phạm nắm lấy mắt cá chân của y giật lại, tay kia lướt tới thắt lưng y mạnh mẽ đưa hẳn áp vào mình. Hai thân thể tương thiếp giống như hợp chưởng, không một khe hở.

“A...!!” Một cơn đau nhức xẹt qua toàn thân, Đông Hải cong người kéo căng cơ thể nhưng ngược lại một lần nữa ném mùi đau đớn xé rách hạ thân.

Kim Khởi Phạm bỗng nhiên đưa tay đem gáy Đông Hải kéo về hướng mình, hung hăng mà hôn lên, bá đạo chiếm lấy môi y. Y hô hấp khó khăn cùng rên rỉ thống khổ. Không để ý y giây dựa, khóc lóc cầu xin, hẳn khư khư cố chấp thỏa mãn dục vọng đang bùng bùng phần chấn trong mình.

Mãi đến canh ba, Kim Khởi Phạm thoảng như mãnh thú sau lúc thỏa sức điên cuồng, lười biếng nằm bên cạnh Đông Hải, thưởng thức mái tóc vàng của y, hôn lên đó, điều này dường như đã thành thói quen.

Đã kết thúc rồi sao? Cứ như từ địa ngục trở về, Đông Hải hơi thở chưa ổn định càng lúc càng tiến sau vào bên trong giường, không muốn chạm vào lưng Khởi Phạm. Thần trí mặc dù đã mê man, nhưng bởi vì kể kia vẫn chưa rời đi, y không dám khinh suất, vẫn cứ gắng gượng thanh tỉnh.

Tóc vàng bỗng nhiên bị giật lại, Đông Hải buộc phải xoay người đối diện hẳn. Gương mặt ửng hồng, đôi môi phần nộn ướt át, tất cả đều là kiệt tác của Kim Khởi Phạm.

“Người là của ta.” Bá khí khẳng định toàn bộ chủ quyền, Kim Khởi Phạm kéo hẳn lại gần hôn lên mi tâm, quả nhiên, lập tức một đội tay đẩy sự thân mật mà hẳn cố ý gây dựng ra, khiến hẳn nhíu mày.

Đông Hải Không nhìn thấy vẻ mặt của hẳn, vẫn như trước chẳng chấp nhận lời Kim Khởi Phạm, thân thể càng phồng bị lui sâu vào trong giường, dò hỏi: “Người chưa đi sao?” Nếu đã kết thúc, hẳn là nên cho hẳn thời gian nghỉ ngơi.

Trước đó, Kim Khởi Phạm chỉ cần sau khi phát tiết là sẽ rời khỏi trạch viện của mình, thế nhưng hôm nay hấn lại chậm chạp chưa rời đi, từng động tác làm cho Đông Hải run sợ, sợ hấn lại nghĩ ra biện pháp gì để làm nhục y.

“Đây là phủ đệ của ta, ta thích ngủ ở đâu là việc của ta.”

Ý của hấn là..... Đông Hải hiểu ra đột nhiên giật nảy người. Nghĩ chính thân mình không một mảnh vải, cuống quýt lấy chăn che lại, khom người đứng dậy lui về một góc. Tóc dài buông xuống lộ ra một gương mặt thất kinh, dáng vẻ bất lực đến đáng thương như lo sợ cuồng phong bão táp đang gần ngay trước mắt mình giờ phút này.

“Người rất thông minh, đỡ lãng phí thời gian của ta.” Kim Khởi Phạm ngữ khí ung dung ngược lại càng khiến Đông Hải sợ run lên. Nhưng vẻ mặt hiện tại của hấn lại không như ngữ khí trong lời nói, ánh mắt ẩn chứa thật sâu sự thăm dò, thiếu điều đem tiểu động vật yếu đuối trước mắt lột từng lớp da ra để mà xem xét kỹ lưỡng.

“Người không thể ở lại chỗ này!” Tâm hoảng ý loạn, Đông Hải hấn hai chữ [thuận theo], trong đầu đều là: Trời ạ! Lẽ nào một chút yên bình cũng không thể cho hấn sao? Thật muốn dồn ép hấn đến mức nào mới cam tâm?

“Ta không thể?” Con người đen ngụy hiểm giương lên, vốn đang biếng nhác bỗng nhiên trở thành dã thú như trông thấy con mồi, môi tiếng sát lại gần phả hơi nóng lên mặt Đông Hải: “Người nói, ta không thể?” Đông Hải đã không còn chỗ nào có thể trốn nữa, ngửi được mùi hấn, cảm giác áp bách mạnh mẽ, thân thể y run lên liên tục, thật lâu vẫn không thể nói thành lời.

Kim Khởi Phạm đưa tay đẩy tấm chăn đang che mặt y, lúc này mới nhìn thấy trong mắt Đông Hải là sợ hãi hòa cùng phiền muộn, yết hầu vô thanh dù dòng lệ đang chảy ròng.

Chết tiệt! Nước mắt tạo nên nữ nhân, hấn chỉ có nữ nhân! Lý Đông Hải, lẽ nào bởi vì người là Hải, nên nước mắt liên tục không ngừng rơi?

Càng đáng chết hơn chính là, hấn lại vì hình dáng này mà dao động?

Kích động nắm lấy cổ tay y, kéo y vào gắt gao ôm trước ngực, Kim Khởi Phạm liên tục mắng chửi bản thân có gì phải làm chuyện thừa thãi này, Đông Hải chán ghét sự đụng chạm của hấn, hấn hà tất tự làm mình mất mặt.

Vả lại, nếu thống khổ của y ngay từ đầu là chuyện vui của hấn, hấn lại càng quyết tâm chơi đùa y cho đến khi chán mới thôi. Hấn thế nào lại cứ như chính mình đã trúng một đao mà đau đớn cùng cực?

“Không được khóc!” Cuối cùng, hấn vẫn không ngừng bá đạo mà nói.

Y thế nào lại khóc? Bị kéo vào trong lòng hấn, toàn thân Đông Hải bị giữ chặt không dám nhúc nhích, lòng càng thêm bất mãn cùng ủy khuất.

Bản thân thế nào lại luôn khóc như một nữ tử? Nhưng mấy ngày liên liên tục gánh chịu ủy khuất đã sớm vượt qua phạm vi chịu đựng của y, lại không thể cho Hàn Canh biết. Có trời mới biết y đã không giống với người thường, trái lại càng như súc vật được người ta nuôi dưỡng. Lẽ nào y không có tư cách rơi lệ? Đây là phương thức duy nhất hiện nay y có thể dùng để thổ lộ tâm tình, lẽ nào bây giờ hấn cũng muốn cướp đi sao?

“Không được khóc nữa!” Mệnh lệnh bá đạo lần thứ hai hạ xuống, nhưng đã không còn tác dụng đe dọa, chỉ còn có thể khiến Đông Hải lệ rơi càng nhiều.

Đông Hải nghe hấn đột nhiên giận dữ, tuy rằng sợ, nhưng không ngừng được lệ. Đêm nay đầu óc y chỉ bận tâm với suy nghĩ làm sao để vượt qua nỗi sợ hãi đang treo trong tâm mình, lại lo lắng mỗi ngày sau đó phải vượt qua như thế nào. Y biết rằng chắc chắn sẽ có một ngày bản thân chịu không nổi nữa mà lựa chọn tự vẫn. Nhưng thâm tâm y biết nếu có một ngày y lựa chọn tự vẫn, Kim Khởi Phạm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Hàn Canh, sẽ giết chết người đó để hả giận.

“Chết tiệt!” Kim Khởi Phạm tức giận hôn ngẫu nghiêng đôi môi y, cự tuyệt nhìn vào đôi mắt cái gì cũng không biết chỉ biết rơi lệ kia của y.

Đông Hải vô lực cũng không thể chống cự lại, một mực chịu đựng. Biết Kim Khởi Phạm cảm giận bước khỏi giường, đợi sau khi tiếng vang thật lớn xa dần mới dám cử động.

Vịn vào mép giường chậm rãi di chuyển, Đông Hải quỳ trên mặt đất sờ soạng tìm kiếm quần áo đã bị Kim Khởi Phạm ném ra xung quanh, mất một hồi lâu mới miễn cưỡng tìm được một bộ mặc vào thân thể. Dáng vẻ chật vật lại càng lộ vẻ thương cảm.

Y không biết rốt cuộc mình mặc quần áo như thế nào. Y nhìn chẳng thấy mà cũng chẳng biết mình có mặc sai hay không. Xưa quen mặc phục sức Đột quyết, có thể tự mình mặc chỉnh tề. Nhưng hôm nay lại là Đường trang xa lạ, y không biết nên mặc thế nào. Nhưng so với lửa thân còn tốt hơn, người hầu dọn dẹp lúc sáng sớm cũng không bởi vậy mà sinh nghi.

Kéo lê bộ y phục lớn, y xoay người lại, thân thủ giữa không trung dò đường xác định bản thân đang ở nơi nào, từng bước từng bước cẩn thận đi, tiến phía cửa sổ để xác định đã đóng kỹ chưa.

Chỉ vài động tác tìm y phục, mặc quần áo, dò đường, đóng cửa sổ lại tốn mất của y một khoảng thời gian khá lâu. Y tìm thấy cánh cửa, hướng bên ngoài thăm dò, xác định thực sự không còn ai, cuối cùng mới thả lỏng biểu tình vốn cứng đờ, hay tay khép lại môn bản.

Đêm đã qua.

Mất nhiều công sức, chờ y xác định tất cả đã xong, canh năm cũng đã khuya, Đông Hải mới nằm trên giường nhắm mắt ngủ, trong lòng cứ run sợ như vậy. Cẩn thận đến thế chỉ vì sợ Kim Khởi Phạm không thật sự rời đi. Hiện tại xác định hẳn đã đi, mới cho phép mình yên giấc.

Cho dù y cẩn thận như vậy, thân thủ vẫn không thể chạm đến nhiều nơi, cho nên vẫn không phát hiện trước cửa có một bóng người quan sát nhất cử nhất động của mình.

Song nhân chứa đựng thần sắc phức tạp kia, mỗi đêm lại mỗi đêm, luôn luôn dõi theo y từng tí, từng tí một cử động, mãi đến khi y đóng cửa lại mới thôi.

10. Chương 10

“Nhân bất kiến vi tính, nhĩ bất văn vi tính.” (*) Đông Hải đứng giữa bán không ngậm nga đôi câu tự giễu.

“Công tử có gì lại xuất ra những lời ấy?”

“Chỉ là nhàn lai vô sự, tự tiêu khiển cho vui người.” Đông Hải cười yếu ớt, lâu nay cũng đã có thể trước mặt Hàn Canh giả vờ phong khinh vân đạm như lúc ở Đột Quyết, không để hấn nghi ngờ. “Người đến thao trường đi.”

“Vâng! Nhưng công tử gần đây gầy đi rất nhiều, Hàn Canh muốn thấy công tử dùng xong bữa sáng.”

“A?” Đông Hải hơn nửa ngày mới thông suốt điều hấn vừa nói, mới nhớ ra mình đang làm gì. “Vậy sao? Ta còn chưa ăn xong?”

“Người đã thay đổi.” Hàn Canh nói ra tâm tư mấy ngày qua sau khi quan sát y, lo lắng chau mày, “Hàn Canh nhớ rõ công tử luôn thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, hôm nay thoát nhìn thật không vui vẻ.”

“Có sao?” Đông Hải buông bát, sờ sờ hai gò má, giả vờ ra vẻ khó hiểu, “Ta nghĩ có thể là do nhớ nhung thân nhân tại Đột Quyết. Người biết mà, để quên được cần phải có thời gian. Đừng lo lắng quá.”

Với tính tình của chủ tử hấn, một tháng hơn không đủ để quên hay sao? Hàn Canh quanh năm suốt tháng thân cận cùng Đông Hải, tận lực trông chừng nhất cử nhất động của y, cuối cùng cũng không thể tin được. Nhất định có nguyên nhân khác quấy nhiễu Đông Hải, khiến y phiền muộn như vậy.

“Nhanh đi ra thao trường đi. Đừng để lỡ giờ.” Đông Hải bưng bát, tay cẩn thận múc một muỗng cháo. “Ta sẽ hảo hảo dùng bữa. Đi nhanh đi, đừng để cho người khác nghĩ người được trọng dụng mà kiêu căng, lại

gây ra phiền phức không đáng có.” Sau đó, y dùng tay dò tìm thức ăn trên bàn, bỏ vào đầy một miệng để chứng minh.

Hàn Canh thấy Đông Hải cam đoan, mới an tâm thả người vận khinh công phi về hướng thao trường.

Lặng nghe bên cạnh không còn âm thanh của ai, y bỗng buông bát trong tay, chống đỡ thân thể muốn dò đường trở về phòng. Nhờ có Hàn Canh giúp đỡ, Đông Hải nhớ rất nhanh và kỹ phương vị nơi đây, có thể tự mình đi lại sương phòng và hậu viên. Hắn sau này mới biết, Kim Khởi Phạm đã để hắn ở một nơi ít người qua lại trong phủ, cũng là một góc của thiên viện. Đây có lẽ là điều tốt đẹp duy nhất hắn làm được cho y.

“Người đã đáp ứng hắn dùng hết điểm tâm, lẽ nào ngươi muốn nuốt lời?”

Lại là hắn! “Phương bác không có địch nhân để ngươi bận tâm hay sao?” Vì cái gì hắn luôn đến quấy nhiễu thời khắc yên tĩnh hiếm hoi của y? Lẽ nào tướng quân Đại Đường đều như hắn ung dung, tam thiên lưỡng đầu không đến quân doanh cũng chẳng sao?

“Càng ngày càng xác xược.” Hôm nay lại thấy thân thể y xương cốt như muốn lộ cả ra ngoài. Thật là chịu không nổi mà. Kim Khởi Phạm mong mỏi, nhưng lần này tới lần khác mở miệng lại chỉ là không buông tha cho y. “Dám can đảm nói với ta như vậy?”

Đông Hải không lời nào chống đỡ, ngơ ngẩn buông xuống đôi mắt vô thần. Y tự biết bản thân cũng có khí phách để phảng kháng, đáng tiếc đối phương lại chính là Kim Khởi Phạm, y chỉ còn có thể ở thế bị chèn ép. Khả năng chống đối duy nhất, chỉ còn lại trong suy nghĩ.

Hắn có thể lợi dụng Hàn Canh không chế lời nói và việc làm của y, nhưng không không chế được tư tưởng của y.

“Ngồi lại.” Kim Khởi Phạm ngồi xuống vị trí đối diện với y, ra lệnh cho Đông Hải quay lại trước bàn thạch, hoàn toàn không có ý dè dặt.

“Ta không đói.”

“Ngồi xuống ăn cho hết!”

Đông Hải buộc lòng dò đường quay về chỗ ngồi, mũi đầy ngập hương vị điểm tâm, nhưng một chút khẩu vị cũng chẳng có, “Ta thật sự không đói bụng.”

“Không đói cũng phải ăn.” Kim Khởi Phạm cầm lấy bát không tự mình múc lấy cháo. “Ta ăn cùng ngươi.”

Đông Hải nghe vậy ngẩn người, ăn cùng y? Giữa lúc hoảng hốt, hắn nghe thấy tiếng đũa gõ vào bát. Hắn thật sự ăn cùng?

“Thế nào? Khó khăn đến mức muốn ta uy ngươi?” Ngữ khí trêu chọc không gây chút tổn thương nào lần đầu tiên xuất phát từ miệng Kim Khởi Phạm. Thanh âm tuy giống nhau, nhưng khiến cho Đông Hải không dám tin lại là từ miệng hắn nói ra.

Không phải là y uất ức lâu nay nên mới sinh ra ảo giác chứ?

“Há miệng.” Kim Khởi Phạm ra lệnh.

Không phải ảo giác! Đông Hải miệng đầy thức ăn, kinh ngạc đến thất thần chột tỉnh lại. Đây không phải ảo giác! Đông Hải nuốt thức ăn vào, xác định bên cạnh hắn thật sự có người, mà kẻ kia lại là Kim Khởi Phạm.

Thế nhưng...”Há miệng tiếp”

“Ta.....ê.” Bị nhét đầy một miệng thức ăn, Đông Hải căn bản nói không ra lời.

“Ăn nhiều một chút, ngươi gầy quá.” Hứng thú với việc nuốt ăn, Kim Khởi Phạm thẳng thắn buông bát, cũng chẳng đơn thuần là mình no rồi, chơi đùa dùng đồ ăn nhét vào miệng Đông Hải

“Đủ rồi, đủ rồi...” Cuống quýt vung vẩy tay cuối cùng cũng bắt được bàn tay tên thủ phạm liên tục tống đồ ăn vào miệng y, hại y suýt nữa nghẹn mà chết. “Vì sao?”

“Cái gì vì sao?”

“Người xuất hiện không chỉ vì muốn nhìn ta dùng điểm tâm. Rốt cuộc người có mục đích gì?” Rõ ràng đang là ban ngày ban mặt, lẽ nào hấn muốn...

“Ta cũng là phạm nhân, đừng nghĩ ta quá lợi hại”. Nhìn Đông Hải sắc mặt chợt trắng bệch, không cần nói hấn cũng đoán ra y đang nghĩ cái gì. Kim Khởi Phạm buồn cười nói: “Ta chỉ ít cũng cần thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức chứ.”

“Người...” Không ngờ tới hấn sẽ thốt ra lời đùa bắt mình như vậy. Đông Hải chẳng biết ứng đối làm sao cho xong, hoàn toàn chưa phát giác thanh âm của hấn chẳng khiến nỗi sợ hãi bao phủ khắp thân y như thường ngày.

Thì ra hấn cũng có loại vẻ mặt này. Kim Khởi Phạm tựa như kẻ cả đời dốc sức tìm kiếm bảo vật mà cuối cùng lại phát hiện kho báu ở ngay bên cạnh mình. Ngạc nhiên khi thấy trên khuôn mặt y vừa là thần tình sợ hãi, vừa thật thà đến ngây ngốc lại càng khiến người ta bật cười.

Thú vị. Hấn cứ như vừa phát hiện trò đùa mới, con người đen để lộ sự hứng thú cực kì, mưu đồ tìm kiếm nhiều vẻ mặt thú vị của y. Vẫn cho rằng nhìn thấy Đông Hải đau khổ hấn liền hài lòng. Lúc đầu quả thực không sai. Ai ngờ đánh mất cái thú vị nhất, không chỉ chẳng vui vẻ gì, trái lại còn tổn thương người kia hơn. Bây giờ thì được rồi, tìm thấy biểu tình túng quẫn trên mặt y như vậy đủ thú vị để khiến hấn vui vẻ. Có lẽ hấn nên tìm cách thức chơi đùa khác.

“Ăn thêm một chút nữa.” Kim Khởi Phạm thừa dịp y ngẩng người ra, ngăn tay Đông Hải mà tiếp tục uy người kia ăn

“Kim.....Ngô...” lại bị nhồi thức ăn vào, hai gò má khốn quẫn mà đỏ bừng, Đông Hải vội ngả về phía sau giãn cách cự ly.

“Ta thực sự ăn không vô!”

“Ăn hết bát cháo kia ta liền bỏ qua cho người” Kim Khởi Phạm đưa ra điều kiện.

Hai vai buông lỏng, không tránh được thỏa hiệp, Đông Hải bưng bát cháo một ngụm một ngụm mà rầu rĩ húp vào, cuối cùng đem chén cháo uống sạch trơn.

“Ta có thể lui xuống chưa?” Đông Hải hỏi.

“Chờ ta ăn xong sẽ đưa người trở về phòng.”

“Đa tạ hảo ý của người, ta có thể tự mình trở về.” Vừa nói vừa đứng dậy tìm kiếm phương hướng đường đi. Thực không dám cùng hấn ở cùng một chỗ, sợ phải đối mặt với mối nguy có nghĩ cũng không ra. Trước giờ có duy trì tâm can thể nào đến cuối cùng khi Kim Khởi Phạm xuất hiện lại vô pháp bình tĩnh trở lại, cứ như lo lắng hành động tiếp theo của hấn, còn sợ bản thân không biết có bình yên thuận lợi vượt qua ải hấn hay không.

“Ngồi xuống.” Nhất định hấn phải hạ mệnh lệnh mới ngoan ngoan nghe theo hay sao? “Tính tình của người thật ngoan cố.”

“Ta không có.” Còn nói y ngoan cố? Lần đầu tiên trong cuộc đời bị nói ngoan cố, Đông Hải vươn tay quyết định tự mình tìm đường trở về phòng. Lòng đã biết trước lần sau gặp mặt hấn thế nào cũng trả thù y, nhưng bản thân tuyệt đối không được phép thuận theo hấn. Y thật sự chịu đủ việc ngày đêm bị lăng nhục rồi.

“Ta nói người có thì người có.” Nháy mắt, Kim Khởi Phạm đã ôm lấy y, để y ngồi trên ghế thạch, “Im lặng một chút đi. Hôm nay ta không muốn cùng người ồn ào.”

Đông Hải cắn chặt môi, hai tay nắm chặt vạt áo, dứt khoát ngồi trên ghế, phiền muộn chỉ dám để trong lòng chứ không dám bày tỏ bất mãn.

Đây là lần đầu tiên bọn họ yên bình vô sự ngồi cùng nhau tại một chỗ. Kim Khởi Phạm buông bát, một tay chống hàm quan sát Đông Hải đang ngồi đối diện cúi đầu không nói gì.

Bị bầu không khí xa lạ này khiến cho hít thở không thông, Đông Hải nhịn không được hít sâu vào, hai vai khẽ run rẩy liền rơi vào tầm mắt Kim Khởi Phạm.

“Người rất sợ ở cùng một chỗ với ta?”

Đông Hải không trả lời, tự mình nắm chặt vạt áo. Nhiều lời chỉ gây thêm tranh cãi, cuối cùng người khổ vẫn là mình. Ít lời là tuyệt nhất, khỏi khơi dậy cái tính không biết giữ mồm giữ miệng của mình. Đông Hải tuy rằng nghĩ thầm như thế, nhưng vẫn không thoát được khỏi ý niệm trong đầu, liền thở dài.

“Đừng vò nữa.” Kim Khởi Phạm cầm lấy hai tay đã vò đến đỏ hồng của y.

“A!” hai tay đang nắm chặt áo đột nhiên bị ngăn lại, Đông Hải thoáng chốc lấy lại tinh thần, ngã hết về phía sau, cả người chắc hẳn sẽ té lăn trên đất.

Một cánh tay rộng lớn đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, khiến khoảng cách giữa hai người không còn lại bao nhiêu. Lòng ngực Đông Hải cứ như bỗng nhiên bị người ta siết chặt, cả người đông cứng lại. “Buông ra...”

“Buông người ra?” Kim Khởi Phạm tiếp tục nói, “Người không còn từ khác để nói với ta hay sao?” Nói lời cảm tạ sẽ chết người sao? Hắn chẳng phải đã giúp y không ngã xuống đất hay sao?

“Người...như vậy làm cho ta thấy không ổn.”

“Người vẫn lo sợ ánh mắt của kẻ khác?” Kim Khởi Phạm khơi mào mi, âm thanh mang theo tiểu ý: “Người mắt không thể nhìn thấy, lưu tâm không thấy dư thừa hay sao?”

Đông Hải đầu tiên là kinh ngạc, cuối cùng lại cúi đầu. Y đã hao tổn tâm lực quá độ, bắt đầu thuận theo lời châm chọc của hắn đối với mình: “Người nói đúng, cần gì phải lưu tâm. Ta chỉ là kẻ mù, đã sớm không còn gì để mất.”

“Chính người, ta không thể buông tay!” Chưa từng có kẻ nào cố chấp trước mặt hắn đến như vậy. Hắn không hiểu, đến tận cùng cũng chẳng thể hiểu nổi!

(*)Nhân bất kiến vi tịnh, nhĩ bất văn vi tĩnh: Nhắm mắt làm ngơ, tai như không nghe thấy

11. Chương 11

Đông Hải khó khăn mà thở gấp. Không rõ a, uy danh tại ngoại đại Đường danh tướng vì sao muốn hao tổn tâm cơ dẫn dắt y một người mù tay này không thể nhắc, vai không thể gánh? Không có oán hận chất chứa, không có thù hận, lại như thế lâm vào làm đồ chơi trên tay hắn, y thậm chí không biết vì là cái gì.

“Nhớ kỹ, nếu người dám nhượng chính mình có nửa điểm nào tổn thương, ta sẽ giận chía chém thốt lên nô tài trung thành của người, tuyệt đối chắc chắn!”

Uy lực mười phần thì thắm vang vọng trong tai Đông Hải, từng chữ hóa thành băng tiễn bén nhọn, đâm vào ngực y, tứ chi y đông lại, vô pháp lưu lại ngôn dụ lỗi lạc và lòng tràn đầy khổ sở.

“Ha ha ha... Ta nói Khởi Phạm a, người lưu ý cách thức của một người cũng quá mất mặt rồi, không cảm thấy ngu xuẩn sao? Thực sự mất mặt a! Thân là hảo bằng hữu của người cũng cảm thấy thẹn thùng.” Tiếng cười mềm mại liền hạ, lập tức phun ra lời chế giễu, to gan lớn mật mà châm chọc chiếu tướng cao cư Kim Khởi Phạm.

Khấp thiên hạ cũng chỉ có một người dám miệng mồm châm biếm như thế không sợ chết.

“Muốn bảo toàn tính mệnh thì ngậm cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi như cây anh đào của người, Hi Triệt.”

“Ta phải sợ a.” Thân thể tinh tế mềm mại như cành liễu trong gió, đôi mắt đẹp vừa chuyển, mũi chân điểm nhẹ, nhất thời thả người nhảy vọt tiến đến trước ngực đang mở rộng không phòng bị của Kim Khởi Phạm, ngẩng đầu ngượng ngịu ngồi trên chân hắn, đầu tự vào bờ vai rộng, ngón tay tinh tế đảo quanh trên áo khoác hắn nói: “Người nóng giận thật giống như cự tuyệt.”

“Không sợ ta tại đây ăn mất người.” Vùng xung quanh lông mày miến cưỡng giãn ra, Kim Khởi Phạm vô khứ buồn bực, thản nhiên giống như người nhàn sự, dường như lúc ấy Hi Triệt ngồi trên chân một người khác, cùng hắn không có quan hệ.

“Có thể a, ta miến phí cho người ăn vào bụng, chiếu tướng đại nhân, chỉ cần người phục vụ ta một bàn ăn sáng như thế này, tất cả tùy theo ngài. “Nói xong, nàng bữu đôi môi đỏ mọng mở rộng mời gọi.

Nhưng thật ra Kim Khởi Phạm tượng như một trinh tiết liệt nữ, hai ngón tay ngăn cản món ngon đang dâng lên, cúi đầu tạo một khoảng cách, quở trách:”Đừng hồ đồ!”

“A! Hồ đồ chính là ai?” Hi Triệt nhăn nhăn cái mũi đáng yêu, tấm tắc nói: “Hài tử đáng yêu như vậy dĩ nhiên không hỏi ta trước một tiếng đã đem cả nhà ăn mất không còn một mảnh, ngay cả khớp xương cũng không chia một ít, tức chết ta mà!”

Theo hình dáng Kim Khởi Phạm lạnh lùng, nghiêm nghị chậm rãi toát ra hàn khí: “Ta tặng, người dám lấy không?”

“Ách...” Hi Triệt thu hồi bất chính lúc trước, biểu tình cứng đờ, “Người một mình từ từ dùng, không cần lưu phần của ta.” Chợt nóng chợt lạnh, thật khiến người ta nắm bắt không được.

“Hắn chỉ có thể là của ta.”

“Ta biết.” Nhìn cũng biết, còn đợi hắn nói sao? “Người a, rất hiếm khi thấy người để lại một chút lương tâm, người chỉ vì mình, hết lần này tới lần khác người cái này ngu ngốc không hiểu có thể thối vi tiến *lui trước để mà tiến*, lại rước lấy y càng hận người, thật không biết người trong đầu chứa cái gì, ngoại trừ bình pháp trạm trạm, người không có khả năng giả bộ một chút nhu thỉnh mật ý sao?”

“Cái quỷ đó là cái gì?”

Lông mày mảnh như lá liễu kết lại một chỗ khó coi, “Sát thiên đao, ở kinh thành người thế nào nhượng công chúa mê luyện người, khóc la hét không phải người thì không lấy chồng a?”

“Đó chính là cô ta bám lấy ta, cùng ta có quan hệ gì đâu?” Kim Khởi Phạm không quan tâm lắm.

“Đương nhiên là có liên quan.” Hi Triệt cười khanh khách nói.

Nghe được giọng nói nũng nịu khiến Kim Khởi Phạm rung mình, nữ nhân này sẽ không có khả năng bỏ điếu cười quái dị cùng thói xấu thừa nước đục thả câu sao?” Kim Khởi Phạm một tay lớn chụp mặt nàng đẩy ra “Muốn cười thì cút xa một chút.” <:-ss>

“Thế nào như vậy?” Vừa cười lại giật lại tay hắn, Hi Triệt rốt cục nói ra ý: “Ta từ kinh thành đưa tin tức cho người còn không hảo sao? Thật là.”

“Tin tức gì?”

“Hoàng thượng quyết định đem nữ nhi bảo bối say đắm vì người tặng cho người, chúc mừng a! Phò mã gia tương lai”

Kim Khởi Phạm nghe vậy, lập tức chửi bới nói: “Hoàng thượng chết tiệt ngu xuẩn!”

“Nga nga nga, người đây chính là tội đại nghịch bất đạo a.”

“Câm miệng, Hi Triệt!” Kim Khởi Phạm than nhẹ, trầm tư nửa khắc sau chợt hỏi: “Đây là ý của Lý Tú Mân?”

“Hắn vẫn mượn hơi người bảo dưỡng đại Đường này.”

“Lão tặc!” Kim Khởi Phạm ý bảo Hi Triệt về phòng khách hạ tọa.

“Người muốn kết hôn với nàng?” Vừa thả người bay về nguyên vị, Hi Triệt mới nghiêm mặt hỏi.

“Không!” Không chút nào chần chừ cự tuyệt, hắn căn bản ngay cả công chúa bộ dáng gì chưa từng chú ý quá.

“Người có cách gì kháng chỉ?”

Hi Triệt đã hỏi tới chỗ quan trọng, Kim Khởi Phạm suy nghĩ sâu xa một hồi lâu, đột nhiên mở miệng hỏi: “Ngoại trừ ta ra, lẽ nào không có người khác sao?”

“Ha ha ha ha...” Hi Triệt cười đến run rẩy hết cả người, dừng lại không được.

“Hi – Triệt!”

“Thất, thất lễ rồi, ha hả, ta chỉ là muốn nghĩ đến cái này xuân đản liền nhin không được cười, ha hả...” Tay liền tiếp lau nước mắt, cười đến suýt nữa hết hơi.

“Người là chỉ...” Thấy nàng gật đầu, Kim Khởi Phạm cũng không nói tiếp, trong lòng đều biết là tốt rồi.

“Nếu như hoàng thượng có nhiều nữ nhi có thể gả như vậy, hai người bất quá có thể trách được trù tính của Lý Tú Mẫn. Ha hả... Cái này mở miệng liền ngu ngốc, thực sự là ngốc đến chết mà. Chỉ tiếc là hoàng thượng lão tử chỉ có một nữ nhi, hơn nữa công chúa vừa lúc ái mộ người a, chúng ta anh tuấn Trần Viễn tướng quân.”

“Câm miệng!” Hắc đã đủ phiền, nàng còn dám châm dầu vào lửa!

“Mấy ngày nay e rằng sẽ hạ chỉ tuyên cáo thiên hạ.” Hi Triệt nói.

“Có lẽ giáng đôn phủ đầu?”

Hi Triệt gật đầu “Chính là như vậy.”

“Hi Triệt. Trước khi thánh chỉ hạ, nhượng nữ nhi của hoàng thượng hương tiêu vẫn trước, người nghĩ thế nào?”

“Ta hiểu ý của người.” Hi Triệt gật đầu, biết chính mình nên làm thế nào.”Bất quá, lần này đến đây, ta có một việc khác muốn người đáp ứng.”

Kim Khởi Phạm cũng không có bất ngờ nào quá lớn, dường như từ lâu đã biết, “Sớm đoán ra người tự thân xuất mã đem tin tuyệt không đơn giản.”

“Vô luận thế nào người đều phải đáp ứng ta.” Hi Triệt gật đầu nói.

“Chỉ cần không liên quan tới Lý Đông Hải.”

“Yên tâm, ta không có ý cùng người động vũ khí, mất công tổn hại cảm tình hai người.”

Kim Khởi Phạm gật đầu, chờ nàng nói hết.

Chỉ thấy dung nhan tuyệt mỹ mềm mại bỗng nhiên trở nên dữ tợn, cắn chặt hàm răng hận ý khó nén mà nói. “Ta muốn Hàn Canh!”

Hàn Canh? Không ngờ tứ nàng và Canh Canh lại có liên quan, Kim Khởi Phạm hạ tay, gọi lớn ngoài cửa trước:”Truyền Hàn Canh hồi phủ kiến ta!”

Ra lệnh một tiếng lập tức hưởng ứng âm thanh xa dần là tiếng bước chân phi nước đại

“Mang theo hay không mang theo là chuyện của người, ta không can thiệp.”

Hi Triệt gật đầu, “Ta sẽ dựa theo lời người đi làm, cứ việc yên tâm.”

Kim Khởi Phạm gật đầu đồng ý, đứng dậy rời đi, quả thật không có ý can thiệp ân oán của Hi Triệt và Hàn Canh, hắc quan tâm chỉ có một người —— Lý Đông Hải.

12. Chương 12

“Người muốn dẫn ta ly khai nơi này?” Con người đen chuyển hướng đến nơi thanh âm phát ra, không dám tin tưởng mà lặp lại lời Hàn Canh vừa nói với y.

“Hàn Canh, người nói có thật không?”

“Không còn bao nhiêu thời gian, thỉnh công tử lập tức đi cùng Hàn Canh.”Hiếm khi thấy thần sắc khẩn trương lại hiện lên khuôn mặt lãnh kiếm bát phong xuy bất động* của Hàn Canh, lôi kéo Đông Hải đi thẳng ra ngoài.

“Chậm, chậm đã!” Biết rõ nếu hấn mang theo hình thể giống như gánh nặng này hấn nhất định sẽ đi xa không được, Đông Hải vịn vẹo đẩy Hàn Canh ra, cự tuyệt cùng hấn trốn chạy.”Một mình người ly khai đi, không cần phải xen vào việc ta.”

“Hiện tại không phải thời gian tranh luận, chờ ly khai Hàn Canh chắc chắn đem đầu đuôi gốc ngọn nói cho công tử.”

“Ta không muốn biết nguyên nhân người ly khai, chính người đi thôi, Hàn Canh,ta ở đây chỉ biết liên lụy người, khiến người chạy không thoát, đi nhanh đi!”

“Công tử!!”

“Hàn Canh! Người đi ra cho ta!”

Gào thét thất thanh,cắt ngang cuộc giảng co giữa chủ tớ hai người, khiến Hàn Canh kinh hãi.

Nhanh như vậy đã tìm tới nơi đây! Vốn dĩ cho rằng có thể ở tại phương bắc tránh thoát suốt một đời, ai biết Đột Quyết vừa vong,hành tung của hấn liền bại lộ.

“Nhanh theo ta đi đi!” Hàn Canh vội la lên.

“Người đi đi!” Đông Hải lắc đầu, cự tuyệt nói. Hấn cũng nghe thấy thanh âm dữ dội vang lên, “Người chạy trốn tới phương bắc chính là vì trốn nàng?”

Hàn Canh dừng một chút, chần chờ một hồi rồi cục cục đáp lại, “Đúng.”

“Vậy đừng để cho ta liên lụy người, ở chỗ này ta sẽ không có việc gì.”

“Công tử... ..”

“Trời giết Hàn Canh! Người đi ra cho ta!” Tiếng gào thét lại dần dần tới gần.

“Đi mau! Thanh âm càng lúc càng cận, nếu không đi sẽ không còn kịp nữa!”

“Thế nhưng công tử ngài, ...”

“Đừng lo cho ta, ta sẽ biết săn sóc bản thân mình.” Đông Hải thúc Hàn Canh đi ra ngoài cửa, trong lòng âm thầm đếm từng bước, lần thứ hai ra giục: “Đi mau!”

“Ta sẽ trở về giúp công tử ly khai!” Hàn Canh lập thệ nói.”Thỉnh công tử tạm chờ một thời gian, Hàn Canh chắc chắn trở về đón công tử đi.”

Đông Hải gạt đầu qua loa, trong lòng lại mong muốn Hàn Canh có thể từ nay về sau đi con đường của mình, vì chính mình mà sống, không nên cứ vô ý xưng hô chủ tớ.

“Công tử, ta...”

“Hàn Canh!!” Âm thanh dữ bức dữ cận.

“Thỉnh công tử hãy bảo trọng!” Nói xong, Hàn Canh thả người nhảy, tiêu thất tại trong trời đêm.

“Đáng ghét!!” Chờ lúc Hi Triệt đi tới, cũng chỉ thấy một mình Đông Hải ngơ ngác đứng cạnh cửa.

“Người! Nói cho ta biết Hàn Canh chạy đi đâu!?”

Nén xuống sự chán nản. Thanh âm của Đông Hải trì hoãn mà nói: “Ta nhìn không thấy, vô pháp nói cho người biết.” Dừng lại, hấn đột nhiên lại nói: “Tội gì lại phải truy đuổi? Hàn Canh nhất định là không muốn bị người tìm thấy mới trốn đi, người làm sao cứ khổ mình dồn ép?”

“Người cái gì cũng không biết, tự nhiên cứ nói dễ dàng vậy cho xong!” Hấn chạy trốn năm năm, nàng cũng đuổi năm năm, đến tột cùng còn muốn nàng truy hấn bao lâu hấn mới cam tâm? “Lẽ nào ta lại không được bắt nam nhân của ta về?!”

Nam nhân? Hàn Canh đã cưới vợ?

“Người...” Hi Triệt tức giận đến cắn chặt răng, mắt thấy căn bản đuổi không kịp Hàn Canh người khinh công so với nàng cao siêu hơn, liền thẳng thắn đem khí toàn bộ xuất trên người Đông Hải, “Nếu người điều không phải là người của Khởi Phạm, ta nhất định giết người để hết giận!” Tức chết nàng!

“Nhìn người biểu tình vô tội chỉ khiến cho nhân sinh khí!” Hi Triệt vùng chưởng lên, mắt thấy hướng má của Đông Hải vùng qua.

Đông Hải đứng tại chỗ, cái gì đều không có cảm giác, ngay cả tức khắc ai chưởng cũng không biết.

“Người dám!!” một giọng trầm thấp, Hi Triệt thối lui ly khai Đông Hải, Kim Khởi Phạm phi thân can vào giữa hai người, nhượng tại trước người Đông Hải. “Hi Triệt, đừng ép ta, không thể không giết người, ta nói rồi bắt được hay không bắt được Hàn Canh toàn bộ là do người, trách không được ai!”

“Khởi Phạm!!” Hi Triệt tức giận giậm chân.

Đông Hải còn không có phản ứng nhiều, ngậy ngốc đứng ở tại chỗ, bàn tay hướng về phía trước, vừa đuổi thẳng tay về phía trước thì chạm vào nội tường rắn chắc, là lưng của Kim Khởi Phạm.

“Tìm Hàn Canh là chuyện của người, cùng Lý Đông Hải không quan hệ, lần sau, nếu người dám can đảm phá hoại chuyện ta ủy thác, ta tuyệt không bỏ qua!”

“Biết rồi!” Lại để hấn chạy thoát! Hi Triệt tức giận rút kiếm ra lại dùng sức cắm vào kiếm tiêu làm sinh ra hưởng thanh rất lớn, rồi dậm chân ly khai.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Lặng im một hồi, Đông Hải kim không được với thân tình của Hàn Canh, mở miệng hỏi người đứng trước mặt.

“Ta không biết.” Kim Khởi Phạm xoay người xoa gương mặt Đông Hải, “Hi Triệt có làm người bị thương?”

Tay vừa hạ, má lập tức co rút lại, khiến tay Kim Khởi Phạm treo ở giữa không trung, tiếng nói ấp úng: “Không, không có.” Hấn thế nào đột nhiên với y như vậy? Tâm của Đông Hải thất lại, thực sự không biết nên phản ứng thế nào mới đúng, tránh né sự gần gũi của Kim Khởi Phạm vừa rồi y liền cảm thấy run sợ.

Những sợ hãi khác nhau, ngay cả chính bản thân y cũng không nói ra được cảm giác bất thường này.

“Ta không biết nàng lại tìm đến nơi đây.” Kim Khởi Phạm nếu như biết Hi Triệt tìm đến nơi đây, thậm chí còn muốn bắt Đông Hải để hả giận, hấn sẽ lôi Hàn Canh trói gô buộc chặt đưa cho nàng, đỡ phải quấy nhiễu làm kinh sợ Đông Hải.

Đây là cùng y xin lỗi sao? Đông Hải nghiêng đầu suy nghĩ sâu xa, biểu tình nghi hoặc thành thực mà hiện trên mặt, làm cho Kim Khởi Phạm thấy rõ ràng.

“Muốn hỏi cái gì?”

“Hàn Canh cùng nàng...”

“Hi Triệt.”

“Hàn Canh và Hi Triệt là phu thê?” Hấn hỏi, muốn từ miệng Kim Khởi Phạm lấy được đáp án chính xác.

Phu thê? Lúc này người không giải thích được biến thành Kim Khởi Phạm, “Ta chỉ biết là Hi Triệt tốn hao năm để tìm một người cừu gia, thì ra cừu gia này là trượng phu của nàng.” A, nguyên lai nàng đã là một người vợ, giao hữu nhiều năm, hấn cũng không biết Hi Triệt đã hữu phu chi phụ.

“Bọn họ...”

“Không cần quan tâm nhiều.” Kim Khởi Phạm dìu Y tiến đến sương phòng, để Y ngồi ở bên cạnh bàn, “Đó là chuyện của bọn họ, cùng người không quan hệ.”

“Hàn Canh là bằng hữu của ta.” *sao khoái chọc tiết thẳng Phạm chi vậy a =)))*

“Đó cũng cải biến không được thân phận nô tài của hần.” Chết tiết! Vì sao lại muốn liên tục nhắc tới hần?

“Hần điều không phải nô tài, ta với hần là bằng hữu duy nhất.” Vì sao muốn ở trước mặt hần cố ý hạ thấp thân phận Hàn Canh.

“Vậy người với ta là cái gì?” Vô pháp kiềm chế ghen tỵ Kim Khởi Phạm đột nhiên mở miệng, thanh âm như sấm ầm ầm rơi vào giữa hai người.

“Người... ..” Đông Hải kinh ngạc e rằng khó thành lời. Hần hỏi y cái gì?

Sương đại Kim Khởi Phạm cũng kinh ngạc, hần thế nào lại bật thốt lên rống ra nói không đầu không đuôi như thế?

Chết tiết! Cái này nên kết thúc như thế nào?

Im lặng nặng nề bao phủ giữa hai người hồi lâu, Kim Khởi Phạm mở miệng trước: “Ta sẽ phái người tới thay Hàn Canh chiếu cố người.”

“Không, không cần, ta có thể tự gánh vác.”

“Người có thể tự mình mặc y phục?” Rõ ràng ngay cởi vạt áo còn sai, khả năng đâu tự gánh vác?

“Ta...” Đông Hải ngẩn người. Ban ngày có người hầu để ý, nhất định không sai, bất quá sai là khi chỉ có chính y mặc quần áo, cũng chính là...

“Người...” Hà hồng bỗng nhiên tập kính trên hai gò má y, y chỉ cảm thấy lúc này trong đầu trống rỗng.

Hần căn bản không ly khai! Y mặc quần áo, dò xét cửa sổ từng động tác toàn bộ hần đều thấy!

Đông Hải bối rối đứng dậy, còn chưa bước được một bước đã vấp chân mình, chật vật ngã nhà xuống đất.

“Người nhìn trộm ta!!” Đông Hải dùng sức ly khai hai tay căn bản không có ý kiềm chế, tức giận không chịu nổi mà phẫn nộ: “Người có thể nào nhìn trộm nhất cử nhất động của ta?!”

“Người tức cái gì?” Kim Khởi Phạm lãnh tĩnh tự kiềm chế. Nói là thường thức đáng dấp nổi cáu khó có được của y cũng tốt, nhưng nếu Đông Hải hai mắt có thể nhìn, nhất định phải nhìn thấy thần thái trong mắt hần lúc này là thương tiếc, là yêu thương, chỉ vì y, Lý Đông Hải là người bắt đầu.

“Ta...” Y tức cái gì? Tức hần nhìn trộm y? Có lẽ tức vì chính y đề phòng mấy tháng mới phát hiện hần từ lâu đã biết tất cả, đã biết những cử động có vẻ buồn cười mà lại rất ngu xuẩn? Hần đến tột cùng tức vì cái gì? *có nhiều đấy thôi mà dẫn vật gồm* =))

Lại là hần tự mình đa tình thác tượng? Y khả dĩ điều không phải do hần ép buộc mà là thực sự cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hần?

“Ở lại bên cạnh ta, đáp ứng ta, cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ta.” Không dừng lại động tác, Khởi Phạm nghiêng hạ người, ở bên tai Đông Hải nhẹ giọng nói, còn dùng đầu lưỡi khiêu vãnh tai y.

Đông Hải toàn thân vừa một trận tê dại, y căn bản không nghe lọt âm thanh của hần, chỉ nghe thấy khí tức hỗn loạn cùng với tiếng thì thầm thì thìển của chính mình, chỉ có thể cảm thụ được từ đầu đến bị Khởi Phạm ôm chặt mà vô pháp thả ra, thống khổ lấp đầy y cơ hồ muốn ngất.

Thân thể to lớn bỗng nhiên ra sức tiến về phía trước, nắm chặt năm ngón tay nhưng đồng thời lại buông ra.

Đông Hải nhất thời trong đầu trống rỗng, bất tỉnh đi chỉ nghe thấy chính mình một tiếng thở dốc vỡ vụn.

Âm thanh nước lưu động từ xa chậm chạp truyền đến khiến Đông Hải từ từ thức tỉnh, động động ngón tay vô lực, cảm giác ngón tay lướt qua dòng nước ấm áp, toàn thân như ngâm trong ao lý ấm áp.

Ao! Con người đen nhất thời giương mắt, thoáng cái hoàn toàn tỉnh táo lại.

Còn chưa mở miệng, trên đỉnh đầu ân cần thăm hỏi truyền đến: “Người tỉnh?”

“Ta... Đây là...?”

“Bên trong dục trì *hồ, bể* phòng ta.” Khởi Phạm cầm lấy khăn mặt dính nước hướng cánh tay Đông Hải cánh tay xoa lau, trong khi áp sát mười ngón tay khẽ vỗ bờ vai của hắn.

“Dục trì??” Đông Hải bỗng kinh hãi dựng lên, thế nhưng từng đợt vừng huyền liên khiến y ngã trong trì lý, gáy chạm vào ngực người phía sau. Y ngay cả khí lực cũng không có, đây là có chuyện gì?

“Ta vì sao...”

“Người đã hôn mê.” Khởi Phạm động tác tẩy dịch không ngừng, ngăn gọn đáp.

Chỉ là một câu nói ngắn ngủi, nhắc nhở Đông Hải rất nhiều sự việc, chỉ có trì lý không ngừng bốc hơi nhiệt khí, y bản thân cũng không ngừng phát nhiệt, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, trong đầu một mảnh mờ mịt.

Mà Khởi Phạm không ngừng mà chà lau, lại khiến y chẳng làm sao ứng đối, nhưng vẫn cứ tựa ở trên người hắn cũng không phải là biện pháp.

“Người có thể thả ta ra không?”

“Người chung quy vẫn là muốn ta buông người ra.” Khởi Phạm lời nói mang theo oán hận.”Ta nói không thả ra, người sẽ làm gì?”

Không thả ra... Đây là ý tứ gì? Đông Hải cảm thấy nghi hoặc, rồi lại hỏi không ra miệng, chung quy cảm thấy một khi hỏi chuyện lại phát sinh.

“Trả lời ta, người sẽ làm gì?”

“Ta còn có thể làm gì?” Vì hắn cứ ép hỏi, Đông Hải không đáp hỏi ngược lại: “Ta có khả năng ly khai sao? Mắt không thể thấy, ta vô lực tự bảo vệ mình, ngoại trừ việc phụ thuộc vào thái dương còn có cái gì có thể làm, người có thể nói cho ta biết không?”

Gần như chính là lời nói không có chí tiến thủ khiến Khởi Phạm cười rất lâu, được một hồi hắn mới thấp giọng nói: “Ta không quan tâm người thấy được hay không.”

Có lẽ, hắn vẫn mong muốn y nhìn không thấy, cái gì đều nhìn không thấy sẽ không thấy hắn tàn sát điên cuồng, y cũng vô pháp tưởng tượng cảnh tượng này, thật tốt. Hắn Kim Khởi Phạm ở trong lòng Lý Đông Hải cái gì mưu mô cũng không có, chỉ có tồn tại, chân thực tồn tại bên cạnh y.

Nhưng, thực sự hảo? Kim Khởi Phạm vặn hỏi chính mình. Cả đời không biết hắn đáng đáp thế nào, trong trí nhớ y chỉ là Kim Khởi Phạm ba chữ, không có đường nét, không có dáng dấp, cái gì cũng không có, như vậy, thực sự hảo?

Bị im lặng lúc này làm cho khốn quẫn bất kham, Đông Hải nhẹ giọng nói: “Có thể cho ta...” Tay đã hạ xuống mặt nước bỗng nhiên bị nắm chặt kéo hướng tới Kim Khởi Phạm, khiến y đã quên chính mình muốn nói gì.

“Nhìn ta, dùng ngôn từ của người nhìn ta.” Y có thể lấy tay nhìn thực vật không phải sao? Như vậy y cũng có thể lấy tay nhìn hắn, để hắn nhớ ở trong lòng, không phải sao?

“Sau đó, tương tự ghi tạc trong lòng người.”

Đông Hải bị hắn ngữ khí tuyệt vọng khẩn cầu hù cho choáng váng. Tự đáy lòng nảy lên một trận chua xót khổ sở hầu như muốn nuốt lấy ngữ điệu của y! Đột nhiên, y không thể oán hận Kim Khởi Phạm sở tác sở vi* đối với y, trái lại... một loại yêu thương khó tả.

Thiên! Lẽ nào y trong lúc vô ý... Tư tự chưa rõ, liền bị xoay người cùng hắn mặt đối mặt, Đông Hải kinh ngạc e rằng vô pháp hoàn hồn, cho dù hai tay bị hắn áp tại trên mặt di chuyển, trong đầu đã nhớ kỹ xúc cảm của đầu ngón khi chạm qua mỗi một chỗ.

Đỉnh mũi, lông mày rậm, lông mi thật dài, cánh môi mỏng không hề dày, hạ ngạc kiên quyết ... Tâm bản ánh thượng một hình ảnh phó tuần mỹ nam tử, kinh sợ y từ thanh tỉnh thì tìm lại đập nhanh như chưa từng bình tĩnh

Đây là hình dáng của Kim Khởi Phạm?

* Bát phong xuy bất động: Tám ngọn gió thổi không động là một giai thoại vui, thâm thúy và tràn đầy thiền vị về mối thâm giao giữa thi hào Tô Đông Pha (1037-1101) và Thiền sư Phật Ấn (1032-1098).

Về bát phong hay bát thể phong, nghĩa là tám ngọn gió đời, tám pháp ở thế gian hay làm loạn động, mê hoặc lòng người. Theo Từ điển Phật học Huệ Quang, tập I, tr.414, tám ngọn gió ấy gồm:

- 1-Lợi (lợi lộc),
- 2-Suy (hao tổn),
- 3-Hủy (chê bai chỉ trích),
- 4-Dự (gián tiếp khen ngợi người),
- 5-Xưng (trực tiếp ca tụng người),
- 6-Cơ (dựng sự việc giả để nói xấu người),
- 7-Khổ (gặp chướng duyên nghịch cảnh, thân tâm bị bức bách, khổ não),
- 8-Lạc (gặp được duyên tốt, thuận cảnh, thân tâm vui vẻ, hân hoan).

* sở tác sở vi: chỉ những hàng động đã làm, ý trong truyện là anh Hải không quan tâm chuyện anh Phàm đối xử với mình như nào trước kia 8-} *ta thêm =))*

13. Chương 13

Edit: Rai

“Người là nói... binh mã Đột Quyết còn lưu lại ác nghiệt chưa trừ tận gốc?” Miệng nói binh thần mang theo vị chất vấn nghiêm túc, hướng vào Đông Hi đang quỳ dưới phòng khiến hắn một trận run.

“Là như vậy.” Nuốt nuốt nước bọt, Đông Hi đành phải mạo hiểm nói thẳng, không sợ chết mà trả lời.

“Ta nhớ kỹ khi đánh vào Đột Quyết thì đã từng hạ lệnh không được để bất cứ người nào sống.”

“E là trong vương thành Đột Quyết có mật đạo, quân ta nhất thời không có phát hiện ra...”

“Đã như vậy, người còn muốn bảo trụ đầu của người thì đem đám tàn binh Đột Quyết bộ sát đả tẫn *bắt giết hết* cho ta, lập công chuộc tội.”

“Đa tạ chiếu tướng! Đa tạ chiếu tướng!” Đông Hi may mắn lần này không phải rơi đầu.

“Còn không cút xuống phía dưới!”

“Vâng! Đông Hi lập tức đi!” Tìm được đường sống trong chỗ chết, Đông Hi không khỏi thanh minh, bặt người hướng quan doanh mà chạy.

Còn có cá lọt lưới sao? Kim Khởi Phạm lại vô ý thức cắn móng tay, cúi đầu trầm tư.

Đột Quyết vương tộc ngoại trừ Lý Đông Hải là người ngoài, còn lại đã chết ở trong tay hắn, nếu bọn họ biết được Lý Đông Hải còn sống trên đời, sẽ có hành động gì?

Là nghĩ cách tìm được y, lấy thân phận Đột Quyết di tộc *gia tộc của người chết* một lần nữa lập quốc, đối kháng đại Đường để trả thù? Có lẽ đem vong quốc chi tội đổ hết lên đầu y, nghĩ mọi biện pháp giết y để trút mối hận vong quốc? Vô luận như thế nào, Lý Đông Hải trở thành mục tiêu của đám dư đảng kia thì vô pháp tránh khỏi sự thật.

Một đám cá lọt lưới lại gây thêm phiền phức cho hắn, đáng hận!

“Chiếu tướng

” một tiếng gọi mềm mại cắt đứt trầm tư của Kim Khởi Phạm. Ánh mắt liếc ra ngoài cửa, thấy một thân ảnh mỏng manh như mây, “Người tới đây làm gì?”

“Người đã được một thời gian không có tới tìm Thanh Vân, Thanh Vân lo lắng chiếu tướng người mệt nhọc quá độ, đặc biệt tới thăm.” Thân thể ôn nhu nhược nhược chuyện động đi tới thính đường *phòng lớn*, đôi mắt vừa nhu vừa mị đủ để cho nam nhân si mê.

Nhưng mà Kim Khởi Phạm vẫn ổn định tọa tại thủ vị, hai mắt nhẹ đảo qua nàng, không hề dừng lại.”Người đã thấy, có thể đi.”

“Người chán ghét Vân nhi sao?”

“Chưa từng nhớ mong, tại sao phải chán ghét?” Câu hỏi thật buồn cười.

“Nghe nói người gần đây sung hạnh nữ tử Đột Quyết xinh đẹp được bắt về, thỉnh cầu chiếu tướng nhượng Vân nhi thấy nàng một lần, Vân nhi muốn biết vì sao nàng có thể khiến chiếu tướng không để ý tới Vân nhi.” Trong giọng nói đủ oán hận, nàng chính là tức Kim Khởi Phạm sau khi chinh phạt Đột Quyết trở về hình như đem nàng bỏ ngoài mắt dường như không hề để ý tới thêm lần nào nữa.

“Còn nữa, Vân nhi muốn hướng nàng thỉnh giáo làm sao chiếm được tâm của chiếu tướng.”

Tâm?”Ha ha ha ha...” Kim Khởi Phạm không khỏi ngửa đầu cười to, qua khỏi một trận tử mới dừng lại, một lần nữa nhìn về phía Thanh Vân đứng ở trong phòng đầu cúi xuống giả vờ e thẹn.

“Người tự nhận đã từng được tâm của ta?”

Trước khi gặp phải Lý Đông Hải hấn căn bản vô tâm, ngay cả hấn có tâm hay không cũng không biết, còn dám giả vờ si tình đến trước mặt hấn oán oán mà kể khổ?

“Về đi, sau này đừng tới phiền ta nữa.”

“Chiếu tướng, ta...”

“Chớ chọc ta phiền, người biết hậu quả sẽ là thế nào, không nên tự làm mất mặt.”

Hai tròng mắt bị mạt sát khí che kín, chấn động khiến Thanh Vân kinh ngạc mà lui vài bước.

“Vâng, chiếu tướng, Vân nhi xin cáo lui.” Buồn bã lui ra, Vân nhi môi anh đào cắt thật chặt. Nguyên lai, khi hoan ái những lời thì thầm chỉ là nhất thời kích động mà nói ra, tất cả đều là giả dối.

Cười ngựa phi một lúc rồi cuộc cũng dừng lại, Đông Hải bị ôm xuống ngựa, ở chỗ này ngửi được mùi của hoa thảo lâm mộc *hoa cỏ cây rừng*.

“Đây là đâu?” Y mở miệng hỏi người sáng nay không nói hai lời thì đã mạnh mẽ dẫn y xuất môn.

“Nơi ta và người gặp nhau.” Kim Khởi Phạm vừa buộc ngựa dưới tàng cây vừa nói.

Nơi gặp nhau, vậy đó là... suy nghĩ tỉ mỉ Đông Hải lập tức lại hỏi: “Hàn Canh đã nói gì với người?”

Nếu y lý giải Kim Khởi Phạm không sai, thì dựa vào tính tình của hấn sao có thể lại phí tâm dẫn theo y, huống chi là thăm lại chốn xưa.

Kim Khởi Phạm không nói, đỡ Đông Hải đi vào sâu trong rừng, cuối cùng nghe được dưới thân cây hiên ngang một mình che lấp bầu trời.

“Kim Khởi Phạm.”

“Gọi tên của ta, người đáp ứng ta.”

“Ách...” Đông Hải ngạc nhiên, trí nhớ mạnh mẽ của y lập tức nhớ tới lý do lần đầu tiên đáp ứng: để đổi một đêm bình yên mà ngủ, hai gò má liền cảm thấy một trận nóng hổi.”Khởi Phạm.”

“Có việc sao?” Kim Khởi Phạm hỏi.

“Người chưa trả lời vấn đề của ta.”

Kim Khởi Phạm cầm tay y, kéo y tiến sát một tấm bia đá như một khối băng lạnh thô ráp: “Hắn nói cho ta biết mẫu thân ngươi chôn cất ở Thâm Sơn Trung, chỉ có vậy thôi.”

Hai tay vì nghe được hắn nói mà run nhẹ, mười ngón vội vàng xoa chạm vào khối băng lạnh, liên tục tìm kiếm, vết tích chạm khắc lồi lõm những chữ viết trong trí nhớ- thật là bia đá của nương!

“Nương...” Hai gối quỳ phịch xuống đất, Đông Hải quỳ gối trước gò đất gồ, ôm tấm bia đá nhìn không được thất thanh khóc lớn, y thế nào cũng nghĩ không ra Kim Khởi Phạm sao lại dẫn y đến gặp mặt mẫu thân dĩ cố, những lay động liên tiếp đã sớm khiến tâm tình hắn rung động.

“Đừng kích động như vậy sẽ làm thân thể bị thương. Nếu có chuyện, gọi ta một tiếng.” Kim Khởi Phạm cúi người tới bên tai Đông Hải nói rồi liền xoay người rời đi, để y lại một mình ngồi trước mộ phần.

Đông Hải lo lắng một lúc lâu, hắn chính xác có thương tiếc y hay không, chỉ vì sợ y bị thống quá độ thân thể bị thương? Hắn cố ý ly khai là quan tâm y, muốn nhường y và nương ở một mình sao?

Kim Khởi Phạm khí phách ôn nhu đã quá nhiều y khiến y chẳng biết làm thế nào cho phải, trong đầu tư tư hỗn loạn tê dại.

“Nương, hài nhi không hiểu, không hiểu chính mình lúc này đang suy nghĩ cái gì...” Vì sao y đối Kim Khởi Phạm lại luôn có ý khuất phục không biết làm sao bây giờ tìm lại đập nhanh đến khó khăn? Y thực sự không rõ chính y đối với Kim Khởi Phạm có ý gì, sợ hắn tiếp cận dường như là chuyện xa xôi, hiện nay y thậm chí đã trụ ở trác viện của hắn, cùng hắn cộng ngộ nhất sàng. *cùng nằm một giường*

“Nương, thỉnh người nói cho hài nhi, hài nhi đến tột cùng là làm sao? Thực sự là đối hắn đã động tình phải không?”

Vì sao lại động tình? Hắn chiếm đoạt y nhiều lần, đầu tiên là chà đạp y tự tôn, sau đó thỉnh thoảng còn châm biếm, căn bản chưa từng cư xử với y có tình, nhưng vì sao hắn lại quan tâm y?

Có thật không đối hắn có tình? Câu hỏi lại phản lại vang vọng bên tai, tựa hồ là dĩ cố mẫu thân mở miệng hỏi hắn.

Nếu vô tình, vì sao hằng đêm đều lưu lại quan sát người qua môn song *cửa sổ* rồi mới rời đi, cũng không nói rõ hoặc giả dĩ ngăn cản; nếu vô tình, vì sao kiên quyết bức người dùng bữa, thậm chí còn tự hạ thấp địa vị mà uy người; nếu vô tình, hà tất phải dùng ngữ khí khẩn cầu, cầu người đem dáng dấp của hắn nhớ kỹ ở trong lòng.

Nếu vô tình, sao lại phí tâm, mang người tới gặp mẫu thân, quan tâm mà để người và nương một chỗ?

Kim Khởi Phạm có thật không đối với người vô tình?

Điều không phải! Đông Hải chán nản ngồi tựa ở bên cạnh bia, liên tục lắc đầu, “Nương, đây là đáp án của người phải không?” Muốn y biết Kim Khởi Phạm vì y làm rất nhiều, muốn y biết mình động tâm là thật, muốn y không được phép trốn tránh nữa?

14. Chương 14

Chi điệp *cành lá* phát ra những âm thanh không bình thường, Đông Hải bỗng dừng kinh hãi hoàn hồn, không kịp đứng lên, phía trên đỉnh đầu đột nhiên bạo xuất những tiếng rống to: “Lý Đông Hải! Người chính là tội nhân vong quốc, nạp mạng đi!”

“Khởi Phạm!!” Không chút nghĩ ngợi liền gọi tên Kim Khởi Phạm, còn chưa kịp phủ nhận, Đông Hải theo bản năng ôm lấy tấm bia đá bên người, cảm giác được chính mình bắt lực sâu sắc, chỉ có thể đợi tử vong... Hoặc là được cứu.

Lợi khí giao phong từng tiếng một leng keng, ngăn cản đại đao chém xuống trên đầu Đông Hải, Kim Khởi Phạm che trước mặt Đông Hải, mặt hướng đến vài hắc y nhân che mặt đang vây quanh bọn họ.

“Ban ngày ban mặt một thân hắc y không thấy buồn cười?” Giữa tiểu nữ miễn cưỡng ản hàm hàn ý đậm mặc, “Đột Quyết dĩ vong, các ngươi một đám tàn binh một mực không chịu giác ngộ?” Như hắc sở liệu, quả thật là muốn giết Đông Hải để trút mối hận vong quốc.

Đông Hải là của hắc, ai cũng đều không thể đụng vào!

Hắc y nhân thứ nhất dừng cảm bước ra, dùng vốn Hán ngữ gượng gạo hỏi: “Ngươi là ai?”

“Ngay cả đại Đường Trần Viễn tướng quân cũng không nhận ra, cũng khó trách Đột Quyết vong quốc nhanh như vậy.”

“Ngươi là Kim Khởi Phạm!”

“Chính là tại hạ.” Khóe môi vì thấy hắc y nhân nghe được danh hào của hắc nhân thần liền trở nên kinh hoàng mà nhếch lên, chỉ bằng như vậy cũng muốn động vào người của hắc?

“Đúng lúc! Ngay cả ngươi cũng giết! Để an ủi vong hồn Đột quyết ta!” Nói xong, vài hắc y nhân ánh mắt giao nhau, cùng nhau đánh úp về phía Kim Khởi Phạm.

“Có bản lĩnh cứ việc đến!” Thân đao vừa xuất, Kim Khởi Phạm đối diện với bốn cây đại đao cùng lúc bổ về phía hắc.

Còn có một người!

“Nạp mạng đi!” Cây đao cuối cùng mục tiêu cũng không phải là hắc, mà là Đông Hải phía sau hắc hoàn toàn chẳng biết tình hình!

Kim Khởi Phạm bỗng nhiên ngực đông lại, vận khởi nội lực đánh văng bốn người ra, không một chút chần chừ liền phi thân đến chỗ đao quang lóe ra, lấy thân đỡ lưỡi đao sắc bén.

Tiên huyết tuôn ra như suối bên ngoài thân thể Kim Khởi Phạm, Đông Hải chợt thấy trên mặt một mảnh ướt át, giữa lúc đó, pha lẫn vị máu tinh diễm gay mũi.

Là máu của ai? Thích khách? Hay Kim Khởi Phạm?

“Khởi, Khởi Phạm?”

“Không có việc gì.” Kim Khởi Phạm cắn răng nhịn xuống đau đớn làm hắc muốn la lên, nắm tay đỡ ngang một đao chém xuống, hoàn toàn chưa phát giác ra vai truyền đến một loại đau đớn nóng rực, cảm giác đau đớn thiếu chút nữa đem Đông Hải chết thảm dưới đao thay vì sợ hãi.

Chính là phần sợ hãi cường liệt này, nhượng hắc chưa phát giác ra bản thân chịu trọng thương, trong nháy mắt, thâm sơn xuất hiện mấy cổ thi thể bị chém ngang.

“Khởi Phạm, ngươi ở nơi nào? Khởi Phạm!!” Đông Hải hai tay sợ hãi vung vẩy giữa không trung thăm dò, âm thanh đao phong tấn công đột nhiên tiêu thất, y sợ là xảy ra sơ xuất gì.

“Khởi Phạm!! Khởi...” Tay vươn ra bị nắm tại một bàn tay ảm dím.

“Ta ở chỗ này.” Kim Khởi Phạm miễn cưỡng mở miệng vô lực mà cười.

“Ngươi không sao chứ? Có khỏe không? Có thụ thương hay không?”

“Ta không sao.” Y là đang lo lắng cho hắc sao? Ha hắc, rõ ràng bị thương nặng, nhưng hiện nay hắc lại thập phần khoái trá, y đang lo lắng cho hắc thụ thương hay không a!

“Nhưng trên tay ngươi có máu...”

“Là của thích khách, ta không sao.” Kim Khởi Phạm đáp lại cùng lúc.

Cật lực di chuyển thân thể nặng nề, Kim Khởi Phạm dắt ngựa lại ôm Đông Hải lên ngựa, “Hôm nay dừng ở đây, nếu ngươi muốn đến, ta sẽ tái mang ngươi đến...” Mùi tanh dâng lên đến yết hầu, hắc rốt cục chống đỡ không được thổ huyết.

“Khởi Phạm??”

“Ta không sao.” Nhịn đau lên ngựa, lập tức giục ngựa chạy đến quân doanh gần nhất.

Thực sự không có việc gì? Đông Hải nghi hoặc càng sâu, cánh tay ôm y để không bị rơi xuống ngựa liên tiếp truyền đến mùi máu tươi nồng hơn, quần áo của chính y cũng cảm thấy ẩm hơn, quan trọng nhất là, Kim Khởi Phạm phía sau hô hấp từ từ gấp gáp bất ổn, thực sự không giống Kim Khởi Phạm bình thường.

Cuối cùng cũng thấy lãnh địa quân doanh, Kim Khởi Phạm chợt quát một tiếng, móng ngựa trong nháy mắt tăng tốc chạy như bay đến lều quân doanh phía trước.

Kéo cương ngựa dừng lại, rốt cục thể lực chống đỡ hết nổi, thân thể nhất khuynh, từ trên lưng ngựa ngã xuống đất.

“Chiếu tướng! Chiếu tướng!!” Binh sĩ đóng binh ngoại doanh hô.

“Khởi Phạm!!!” Nghe được binh sĩ cấp bách la, Đông Hải không khỏi hoảng hốt mà gọi to...

“Lý công tử, người không cần lo lắng, chiếu tướng tự sẽ có người chăm sóc, xin mời người về phủ trước, đợi chiếu tướng sau khi tỉnh lại ta sẽ phái người báo cho người.” Đông Hải dùng lời khuyên bảo, bắt đắc dĩ ngồi ở mép giường, Đông Hải người dính đầy vết máu chỉ lắc đầu.

“Ta phải ở lại chỗ này!” Y kiên quyết nói, cầm tay Kim Khởi Phạm ở trên giường, kiên trì không chịu ly khai.”Ta phải đợi hân tỉnh lại.”

“Chiếu tướng thương thế nghiêm trọng, điều không phải một chút là có thể thanh tỉnh lại, còn đợi như vậy thân thể của người cũng sẽ chịu không nổi, chính...”

“Ta phải đợi hân!” Đông Hải điềm bình thường đạm nhô nhô bởi vì tâm loạn như ma mà sụp đổ, hướng Đông Hải nói: “Bỏ đi!”

Huých mũi một cái, Đông Hải lần thứ hai hảo ngôn nói: “Thế nhưng người thân thể cốt kém, chiếu tướng cũng nói qua muốn thuộc hạ chú ý, không thể cho người phá hủy hoại thân thể, cái này...”

“Câm miệng!” Đông Hải lại gầm lên.”Người dám can đảm tái nói ly khai, ta liền tự sát!” *hự ==))* Đông Hải uy hiếp nói.

“Trăm triệu không được!” Trời ạ, nào có người bức pháp như vậy? Thông thường chẳng phải là “Người tái phiền ta, ta sẽ giết người” sao?

Hắn cư nhiên lừa y không có việc gì! Cầm bàn tay giống như chủ nhân xụi lơ vô lực, còn cư nhiên lừa y rằng không thụ thương!

Từ đầu đến cuối vẫn kiên trì ngồi đợi bên cạnh Kim Khởi Phạm vì trọng thương mà hôn mê, có nghe đại phu nói thương thế hân gần xương bả vai, không mất máu quá nhiều, may là đưa đến cứu kịp nên không mất mạng, đôi tai linh mẫn nghe thấy tiếng châm tuyền xuyên qua khâu lại lớp da thịt và âm thanh rên rỉ của hân khi hôn mê, thanh thanh lọt vào tai, trợn trợn lo lắng.

“Lý công tử...”

“Người còn nói!”

“Không, ta điều không phải cản người, ta là nói người một thân đầy máu cũng không tốt lắm, không bằng trước hết nhượng người hầu giúp người sơ tẩy một chút rồi trở về bồi chiếu tướng hảo? Nếu như chiếu tướng tỉnh lại thấy người một thân bẩn, chúng ta hạ nhân sẽ rất khó ăn nói.”

“Cho người vào đi.” Đông Hải gật đầu nói. Hắn nói cũng không sai, Khởi Phạm chắc chắn sẽ giận cá chém thớt.

Qua nửa khắc, sơ tẩy hoàn tất, sau khi thay một bộ y sam sạch sẽ Đông Hải được hạ nhân dìu đến ngồi ở viên đá *ghế tròn* cạnh giường, “Các người lui xuống trước đi.”

“Thế nhưng chiếu tướng...”

“Nếu có gì khác thường, ta sẽ gọi các người vào.”

Khác thường? Quan sát bên cạnh bọn hạ nhân tả hữu nhìn nhau, nghĩ thầm hạt tử *người mù* có thể nào nhìn ra dị dạng?

“Ta mặc dù nhìn không thấy, nhưng vẫn còn nghe thấy, nếu hắc hô hấp bất ổn, ta sẽ lập tức truyền các người vào.”

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài đi.” Đông Hi thúc bọn hạ nhân đi ra ngoài, “Lý công tử thính lực rất tốt, so với mấy người các người mất mũi vụng về vẫn tốt hơn, đều ra bên ngoài đứng chờ hết đi.” Cuối cùng hắc quay đầu lại đóng cửa môn rồi mới rời đi.

Tiếng bước chân, tiếng đóng cửa xa dần, Đông Hải mới dám phóng tình cảm của mình, hai tay dò xét trên giường, tìm được tay Kim Khởi Phạm rồi lại nắm chặt lấy

Y thực sự vô dụng! Ngoại trừ liên lụy người ngoài, y cái gì cũng không làm được!

Thính một bụng kinh luân thì làm sao? Thính người dạy y biết chữ thì làm sao? Y nhìn không thấy, cho dù biết cũng là tự mình nói suông, cũng chỉ là có thể dùng tay đọc chữ, viết cũng không viết ra được! Y còn muốn lừa chính mình sao? Rõ ràng là vô dụng, cũng chỉ biết liên lụy người khác, ngay cả Kim Khởi Phạm vô công hơn cả Hàn Canh bị trọng thương mà chính y cũng còn không biết.

“Người là cường đạo sao? Vừa lúc dụ dỗ ta để lộ một tí, lập tức chạy ào lại cướp giết tất cả?” Đông Hải mơn trớn từng đầu ngón tay của Kim Khởi Phạm, khóc khóc cười cười mà nói, rời khỏi viên đá, lại ngồi ở mép giường, một tay vươn tới sờ vào những đường viền lần đầu tiên hắc muốn y nhớ kỹ lấy.

“Ta nên hận người, nhưng không tự chủ được lại động tình, rõ ràng không nên động tình, vừa nhận ra muốn hoàn trả đã là không kịp nữa, người liều mạng bảo hộ ta mà bản thân bị trọng thương, hại ta muốn tránh cũng không được, người là tên đầu lĩnh cường bạo.”

Đông Hải con người long lanh rơi xuống giọt nước mắt nóng hổi, từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay Kim Khởi Phạm.

“Mau tỉnh lại, Khởi Phạm. Nếu người thật muốn ta thuộc về người, ta sẽ thuộc về người, không phải bị ép, là cam tâm tình nguyện.” Khom người nâng gương mặt hắc lên, Đông Hải nhẹ nhàng hôn lên môi hắc.

“Chỉ cần người không ngại ta sẽ liên lụy người, mang theo một gánh nặng, chỉ cần người không quan tâm ta là hạt tử cái gì cũng không biết, ta nguyện ý ở lại bên cạnh người, ta nguyện ý...”

15. Chương 15

Tiếng cười ám ách không ngừng, lúc cao lúc thấp vẫn còn pha lẫn tiếng rên đau đớn, nhưng chính là xuy xuy cười không ngừng, đầu mông trên vai vẫn còn vết thương đau đớn nóng rực có bao nhiêu kinh người.

Kim Khởi Phạm nhìn chằm chằm vào bàn tay mình đang bị nắm chặt và người đang nhắm mắt say ngủ bên mép giường, môi khô nứt nẻ lên tươi cười, làm cho Đông Hi đi theo hắc nhiều năm nghĩ lầm chủ tử tâm diên lên rồi, nghĩ ngờ hắc bị làm sao lại cười như một kẻ si ngốc?

Nhưng trước mắt, Kim Khởi Phạm thật là một bộ dạng kẻ si ngốc.

Cầm lên vài sợi tóc vàng, con người đen mím cười nhìn kỹ Đông Hải vẫn còn đang trong giấc mộng, Kim Khởi Phạm khom người còn không đến phân nửa —— đau!

“Ngô...” Trán lập tức nổi gân xanh ứa mồ hôi, rõ ràng kéo theo đau đớn rất cường liệt.

Nhưng hắc nhớ đến y hôn hắc còn thổ lộ lòng liền tràn đầy vui mừng, Đông Hải cứ nhiên ở cạnh hắc bồi hắc!

Lần thứ hai khom người, vẫn là đau! Trên cơ thể mạnh mẽ, vết thương đau đến nhượng hắc mồ hôi lạnh chảy ròng.

Hắn bắt đầu có điểm chán nản vì vết thương ở xương bả vai, nếu như có thể đổi một bộ phận khác nhượng hẳn thuận tiện hơn thì tốt rồi. Kim Khởi Phạm phiền muộn nghĩ.

Thanh âm nhỏ khiến Đông Hải chưa ngủ sâu giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu, con ngươi vẫn mang theo một chút buồn ngủ, “Khởi Phạm...”

“Khởi Phạm, người tỉnh!?” Nhân thần lộ ra thần sắc mừng rỡ, vươn ngón tay kéo Kim Khởi Phạm, dò xét gương mặt hơi tiêu tụy của hắn.

“Tỉnh.” Kéo lấy tay y và nhẹ nhàng hôn lên.

“Người vẫn ở đây với ta?”

“Ta đang đợi người tỉnh lại.” Sắc mặt vui mừng khó nén, Đông Hải cấp thiết hỏi: “Còn có chỗ nào khó chịu không? Nhượng ta sai người thỉnh đại phu xem cho người.”

“Không có việc gì, không cần lo lắng.”

“Người thụ thương nặng như vậy sao lại không có việc gì?” Thanh âm rầu rĩ của Đông Hải từ trên vai Kim Khởi Phạm phát ra.

“Người gạt ta nói không có việc gì, kết quả cũng trọng thương, sau này người lại nói không có việc gì, muốn ta thế nào tin người?”

“Người đang lo lắng cho ta?” Đông Hải ở trên vai hắn gạt đầu, nói với chính mình, nếu hắn tỉnh lại, nhất định sẽ không trốn tránh nữa.

“Người không nên liều mạng cứu ta, không đáng.”

“Có đáng giá hay không đều do ta tự quyết.” Đôi môi lạnh lẽo tại thái dương của Đông Hải khẽ lẩm bẩm “Ta nói đáng giá.”

“Vì sao cứu ta?” Y muốn biết, nếu như giống như y đều vì không yên tâm, y sẽ đem hết tình ý nói hết không giữ lại một phần; nếu không phải, y sẽ che giấu tình cảm này, đỡ cho đến cuối cùng là tự mình đa tình, rước lấy chê cười.

“Người là của ta, bất luận kẻ nào cũng không được thương tổn người.” Kim Khởi Phạm bá đạo tuyên bố.

“Chỉ có người khả dĩ tổn thương ta sao? Bởi vì ta là đồ vật của người...?”

“Người là người của ta.” Khởi Phạm nói lại.”Ta chưa bao giờ đem người xem như là đồ vật, người là người của Kim Khởi Phạm ta, còn nữa, người nghĩ rằng ta muốn giữ người bên cạnh vì muốn thương tổn người?” Tại vì y mà cải biến nhiều như vậy, thậm chí không để ý đến tính mệnh của mình, y lại cho rằng hắn sẽ tổn thương y?

Đông Hải ở trên vai hắn lắc đầu, đây là lần đầu tiên trước mặt Kim Khởi Phạm lộ ra nụ cười xán lạn huyền nhân, nhìn Kim Khởi Phạm đang si ngốc.

“Không, ta tin tưởng người sẽ không thương tổn ta.”

“Người là cố ý nhượng ta vui mới nói như vậy?”

“Ta hà tất phải lấy lòng người?”

Y không đáp hồi lại, tin tưởng thông minh như hắn tự sẽ minh bạch hàm nghĩa trong y.

Kim Khởi Phạm minh bạch quy minh bạch, nhưng vẫn rất khó tin tưởng, “Vì sao?”

“Nhượng ta nói như vậy.” Không thể nào đem tình ý trong lòng nói ra, đem tất cả giao cho vong linh vắng sinh chắc cũng không việc gì.

“Nàng lão nhân gia nói ta nên tin tưởng người có thể tín nhiệm.”

Người đã vắng sinh là có thể nói rõ cái gì? Kim Khởi Phạm thiêu mi, trẻ con cũng không tin.

“Người đang gạt ta.”

“Người chẳng lẽ không nói dối ta.”

Tình cảm không nói nên lời, cũng đủ làm Đông Hải khốn quẫn, hết lần này tới lần khác, nghi vấn của Kim Khởi Phạm lại làm y cảm thấy lo lắng.

Làm sao bây giờ? Hắn căn bản không tin. Vất óc tìm cách, một đạo linh quang chợt lóe, thế nhưng y làm như vậy liệu có hậu quả gì không? Nghĩ rằng sẽ không việc gì, nhưng chu toàn mà nói hậu quả sẽ như thế nào.

Thật lâu không thấy y nói, Kim Khởi Phạm hừ cười, “Nếu không có ý, đừng làm cho ta nghĩ đến người rồi lại nghĩ lại, chỉ giỏi chọc tức ta.” Nếu không bị thương trong người, hắn tuyệt đối sẽ ác hổ phác dương, đem tức giận hung hăng phát tiết lên trên người y, ai cần y nói những lời vô vị này làm hắn tức giận.

Hiện tại, hắn chỉ có thể đem bàn tay trên gương mặt gạt ra.

Ai! Nghĩ cũng biết hắn sẽ nổi giận. Đông Hải rốt cục hỏi: “Đại Đường không có ai tài sao? Bọn cường đạo cũng có thể làm khó Trần Viễn tướng quân.”

Y vừa nói, bàn tay lúc này bị gạt ra vừa dò trên mặt Kim Khởi Phạm, ngón tay dao động, như đang tìm cái gì cuối cùng dừng lại ở trên môi hắn.

“Người...”

Đôi môi phần nộn kề lên môi của Kim Khởi Phạm, nhẹ như sợi bông.

“Người dám xem thường ta.” Thanh âm lãnh ngưng nhưng không lộ ra nộ khí, trái lại mơ hồ tan vào không khí.

Tự bởi vì nghe được tình tự trong thanh âm của hắn, Đông Hải mới mở lời nói tiếp, “Đại phu nói không sai, người hảo hảo dưỡng thương đi.”

Kim Khởi Phạm buồn bực trở mình, hắn thật hối hận khi vết thương cản trở khiến hắn cảm thấy bất tiện.”Chờ ta thương thể khỏi hẳn người chắc chắn gặp nguy rồi.”

Ý vị hiếp bách rơi vào trong tai trong Đông Hải, lại khiến y cười thích thú.

“Người càng lúc càng không sợ ta nữa.” Là than vãn hay hân hỉ? Kỳ thực cả hai đều có. Kim Khởi Phạm nhìn khuôn mặt cười đến yên hồng, tâm băng phong từ lâu dần dần dậy lên một cảm giác ấm áp.

Hắn chính là muốn y như thế.

Bất quá, y cười hơi lâu rồi.”Người cười nhiều quá.”

“Ha ha... A, phải không? A...”

Kim Khởi Phạm thở dài lần nữa, lần đầu có cảm giác bị người khác gây khó dễ, thiệt thấy bất lực.

Nếu để thuộc hạ nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ uy danh Trần Viễn tướng quân hắn sẽ bị đem quăng đi, hắn nghĩ, nên chấm dứt cái nét mặt tươi cười đến mê người này.

“Cứ việc cười, cười xong nên đi nghỉ ngơi một chút.”

Đông Hải ngưng cười, biểu tình nghi hoặc.

“Người nên nghỉ ngơi phải là người.”

“Không! Con cá mắc câu. Là người nên nghỉ ngơi.”

Nghi vấn từ từ càng nhiều, Đông Hải quả thực không hiểu hắn bị làm sao.

Kim Khởi Phạm tâm tình đang tốt trả lời, đỡ phải để y hoang mang,: “Chờ ta thương thể khỏi hẳn hơn phân nửa, chỉ sợ người không có thời gian có một giấc ngủ đằng hoàng, hiểu không?”

Biểu hiện bất ngờ của Đông Hải đột nhiên khiến Kim Khởi Phạm nhất thời tâm tình tốt hơn.

Đông Hải sắc mặt chợt trắng chợt hồng một hồi lâu mới hé răng, cuối cùng mới nói được một câu: “Ta, ta đi ra bên ngoài sai người đến chiếu cố người.” Hai tay chợt cứng ngắt duỗi về phía trước dò đường đi ra ngoài, câu trả lời của Kim Khởi Phạm nhất thời khiến y nghĩ miệng cứng lưỡi khô.

“Đa tạ.” Hai chữ này bao hàm tiểu ý, Kim Khởi Phạm chống cằm nhìn y bối rối đi đến cửa triều phòng, không nhin được cười thành tiếng.

16. Chương 16

“Thương thể của ta đã không còn trở ngại, không cần phải uống nữa.” Được đấng thế này làm sao uống hết?

“Đại phu nói nhất định phải uống.”

Nằm mơ cũng nghĩ không ra, nhắc tới uống thuốc, Kim Khởi Phạm uy trấn bát phương lại như ngồi trên đồng lửa, đuối hết hạ nhân cúi xuống phía dưới, ở trước mặt y càng giống như một hải đồng ý lại, ra sức làm khó dễ y, nghĩ mọi biện pháp không uống là không uống, hại y phải sử dụng mọi cách buộc hấn uống được.

“Không uống.”

Chén được hạ xuống để trên đui, Đông Hải thở dài nói: “Muốn như thế nào thì người mới nguyện ý uống?”

Thực sự đã tóm được y, nếu quay lại lúc đối chọi gay gắt ngày ấy, chắc chắn hấn sẽ không nói hai lời mà giữa đầu uống hết, sẽ không quần lầy không dứt như vậy.

“Dùng biện pháp ta uy người uy ta uống.” Kim Khởi Phạm cố ý làm khó y, đưa ra điều kiện y không có khả năng làm.

“Người biết rõ ta làm không được.”

Khe khẽ thở dài, Đông Hải đứng dậy ngẫm từng bước đi về phía trác tử.

“Sinh khí?” Kim Khởi Phạm hỏi.

Y lắc đầu, “Chỉ là lo lắng người, một ngày người thương thể chưa lành, ta liền một ngày không thể an tâm, lo lắng thương thể của người sinh biến.” Vết thương ở vai không phải là việc nhỏ, y không khỏi lo lắng không thôi.”Không uống thì thôi quên đi.”

“Đưa được cho ta, ta uống.” Kim Khởi Phạm không chịu nổi khuôn mặt lo lắng u sầu của y, mà thôi, khi dễ y hấn cũng không sống tốt được.

Đông Hải xoay người, trên khuôn mặt u sầu thay thế mặt một nét mặt tươi cười, lần thứ hai khiến Kim Khởi Phạm ngây dại.

Nếu một chén được có thể đổi được một nụ cười như vậy, cũng coi như đáng giá rồi.

“Khởi bẩm chiếu tướng, ngoài phủ có cô nương Hi Triệt cầu kiến.”

“Đưa nàng đến thính đường.” Kim Khởi Phạm uống cạn khổ được ngồi dậy xuống giường.

“Người...” Nghe tiếng chân bông ma sát và tiếng bước chân xuống giường, Đông Hải lo lắng liền tiến đến.

“Đừng lo lắng.” Ôm y kéo lại gần người, Kim Khởi Phạm bảo chứng nói: “Thương thể của ta đã khỏi phần nữa, hành động không còn đáng ngại.”

“Ta nhìn không thấy, rất nhiều sự phải ý lại người bên ngoài nói mới biết được, như ngày ấy người bị thương nặng, câu nói đơn giản không có việc gì ta liền tin đó là sự thật, mãi cho đến người ngã xuống ta mới biết được người thụ thương...”

“Muốn nói cái gì cứ nói thẳng đừng ngại.”

“Có việc gì cũng đùa gạt ta, bằng không ta sẽ hận chết mình vì sao lại là một hạt tử.”

Cho đến bây giờ, Kim Khởi Phạm mới biết ngày ấy gạt y việc hấn thụ thương có bao nhiêu quan trọng.

Cúi đầu hôn Đông Hải, tại bên môi y lập thệ: “Từ nay về sau ta sẽ không gạt người bất luận chuyện gì.”

Trong lòng hấn Đông Hải nở một nụ cười, khiến hấn nhin không được lần thứ hai bao phủ lên đôi môi đầy mê hoặc của y.

Bị ép cầm dục nhiều ngày, chỉ có thể từ xa nhìn mà không thể cận thân, vài lần bị y vô tình đụng chạm chạm lên mộ cổ dục hỏa, nhưng vết thương trên vai lại vướng bận, lúc này, dù cho có toét vết thương hấn cũng không quan tâm nữa.

Đang muốn mở miệng nhắc nhở hấn Hi Triệt đang ở thánh đường, lại bị hấn coi như lời mời, chiếc lưới hỏa nhiệt lập tức tham nhập thật sâu ôn nhuận trong khoang miệng y, ép buộc y phải đáp lại.

“Ân... Ngô...”

“Ta nói rồi sau này sẽ không cho người hảo hảo ngủ mà.” Kim Khởi Phạm ép chặt y vào mình, tay nâng y lên để hôn xuống cổ y, chiếc lưới mềm mại lướt qua cổ họng, nghe y rên rỉ, “Người nên tỉnh táo.”

Phía sau tay dao động tại hông y cách một lớp quần áo, nhẹ nhàng dò hỏi, khiến cho Đông Hải chịu không được thân thể giãy dụa, “Hi Triệt đang...”

“Cứ để nàng chờ.” Tâm y từ lâu lắm bây giờ mới đạt được, nhưng bởi vì vết thương chết tiết mà không thể nhúc nhích, không thể thân cận y, chiếm đoạt y, tâm cuồng hỉ như bị tạt một gáo nước lạnh. Hấn hiện tại hành động đã không còn đáng ngại, còn muốn hấn nhẫn chịu đựng thì đúng là không có thiên lý!

“Thế nhưng, a...”

Nhũ tiêm trần trụi đột nhiên bị liếm hôn một cách ấm áp, bên kia bị ngón tay linh hoạt nhẹ nhàng gây rối, khiến y vô pháp ức chế giọng run run.

“Người nói có việc gì cũng không được gạt người, ta muốn người, ngay bây giờ.”

Hấn đem câu nói của y áp đặt lên y.

Giữa lúc thất thần, Kim Khởi Phạm ôm y ngồi lên trác duyên, một mặt mút lấy phần hồng mê người trước ngực, một mặt kiểm chế không được cấp tốc vừa kéo vừa xé y phục của y.

Đông Hải vừa phải chịu đựng khiêu khích của hấn, vừa phải tân tân khổ khổ giữ lại lý trí đang tứ tán bốn phía, y tượng như chính mình trong nước gần như được cứu lên, rồi lại lập tức lại bị chìm trong nước lần nữa, phù phù trầm trầm đan xen thanh tĩnh cùng vục huyền.

Kim Khởi Phạm hung hấn xé y sam của y, cởi bỏ những vương vếu trên người cả hai, như ngựa lang phóng dươg đem Đông Hải áp trên trác diện

Đầu của Đông Hải dường như nằm ở ngoài trác duyên, hô hấp gấp gáp, hai chân lơ lửng không biết đặt ở đâu, thân thể cong lên bị áp nằm trên trác.

Tay đặt ở vai Kim Khởi Phạm, bỗng nhiên kéo lên đặt ở cổ hấn, cách chỗ vai không xa, Khởi Phạm tiện đà nâng hai chân mảnh khảnh của y kéo ra, di chuyển thân tiến vào giữa khe hở.

“A...”

Hành động không báo trước khiến Đông Hải khó khăn nuốt lấy một ngụm lạnh khí, khí tức còn chưa ổn định, nguồn nhiệt khí bao phủ y bỗng nhiên tiêu thất, thần trí bắt đầu hấp lại đích trong nháy mắt, dưới bụng vừa liến vừa hôn dấy lên một cổ nhiệt đánh tan tất cả.

“Đừng... Bẩn... A...”

“Đừng cái gì?” Khởi Phạm ngẩng đầu, cúi người càng áp sát y hơn, cắn nhẹ lên tai y: “Ta nói rồi phải từ từ lấy lại cả vốn lẫn lời nga.”

Kích tình như thủy triều chấn động toàn thân Đông Hải, lúng túng co rúm rồi lại giãy dụa, làm khoảng cách giữa hai người càng chặt chẽ thiết hợp, khiến cho y càng phải cẩn thận chịu đựng phần kích.

“Khởi Phạm... Khởi Phạm...” nhiều lần gọi tên hắn, thanh âm yếu ớt như khẩn cầu hắn ngừng lại loại dằn vặt này.

Nhưng, hắn còn muốn nhìn biểu tình say đắm của y, không muốn kết thúc quá sớm.

Ác ý đưa ngón tay tham tiến vào hậu đình chật hẹp của y, tia lý trí cuối cùng của Đông Hải cũng bỏ y mà đi, buông ra những tiếng rên rỉ phóng túng, ánh mắt dần dần mờ đi, trung tâm dự vọng đột nhiên bị nắm chặt lần nữa chấn động thần trí của y, đưa y lên đến đỉnh điểm.

So với hai đợt sóng triều lúc trước càng thêm phóng dãn, kích thích Đông Hải vô lực kêu gọi hỗn hển, không tự chủ được nâng eo nhỏ lên, đón lấy xâm chiếm không hề báo trước của Kim Khởi Phạm, tại ngực y tỏa ra một nhiệt khí hùng hực.

Qua khỏi kích tình mãnh liệt khiến Đông Hải mấy lần suýt ngất, nhưng bị Kim Khởi Phạm khiêu khích nhiều lần buộc y phải tỉnh lại, đem y dạo chơi đến gần như phong cuồng.

Liệu nguyên nóng rực như đem hai người hung hăng đốt cháy trụi, trước khi mất đi ý thức, Đông Hải mơ hồ cảm thấy sau cơ thể có một trận lưu chuyển như bay, lần nữa lập tức dấy lên một ngọn lửa khác, lần thứ hai đốt cháy y.

Ý thức đã triệt để tan vỡ, y chỉ có thể nhượng Khởi Phạm tùy ý chiếm dụng.

Tựa như theo lời hắn nói: Phải từ từ lấy lại cả vốn lẫn lời.

17. Chương 17

Hi Triệt ở thính đường đang dùng bữa, Đông Hi thấy nàng chờ đến thương cảm mới hảo tâm dâng bữa tối lên, khi vừa gấp miếng thịt đưa vào miệng, nàng mới nhìn thấy Kim Khởi Phạm khoan thai chậm rãi bước đến, không tỏ ra một chút áy náy.

“Mọi việc làm tốt chứ?”

Hi Triệt chậm rãi nhai mỹ vị trong miệng, hồi lâu cũng không lên tiếng.

“Hi Triệt.”

“Chờ ta dùng xong đã.” nàng cười đáp, gấp một miếng lại chậm rãi ăn cho hắn xem, động tác khác ý để ai cũng biết —— cô nương nàng chờ đến điên rồi!

Nhưng Kim Khởi Phạm một chút cũng không ăn năng vẫn cứng nhắc.

“Nghiêm chỉnh một chút.”

“Người nên nghiêm chỉnh là ngươi!” Ngón tay vô lễ hướng trên người thủ vị, mị tiếu hừ cười, cơn tức giận rất là mãnh liệt.

“Trời đánh Kim Khởi Phạm! Ngươi cứ nhiên để ta đợi từ giờ Mùi đến giờ Dậu!” Không cần nghĩ cũng biết hắn làm cái gì, sát thiên đao, hóa ra là hắn cố ý!

Giờ Mùi (13-15h) – Giờ Dậu (17-19h)

“Hi, Triệt.”

“Lúc này dù trách thế nào ta cũng không làm.” Hừ! Thở hồng hộc uống vào một ngụm nước, hắn muốn nàng chờ, nàng lại không để ông đập lưng ông sao?

“Nếu ta giúp người bắt Hàn Canh thì sao?” Thả mồi, quả nhiên con cá liền đơn giản mắc câu, Hi Triệt quay đầu lại nhìn hần.

“Người bắt được hần?”

“Hần chưa ly khai nơi này.” Kim Khởi Phạm cười nói, “Đưa ta tin tức, sự tình thế nào rồi?”

“Trong triều đại thần đang tức trực bên linh cữu của công chúa bất hạnh chết thảm, đặc biệt là Lý Tú Mẫn, không tiếc khóc rống thất thanh, quỳ rạp xuống đất, kẻ khác cũng chưa xót. Thực sự là khổ cực hần diễn một đoạn vai trung thần tận tâm đến như thế.”

“Tốt.”

“Không tốt lắm.” Hi Triệt chợt thốt ra lời ấy, đánh vào tâm tình đang tốt của hần.

Lông mày Kim Khởi Phạm khẽ nhướn, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị trầm xuống, “Nói, như thế nào?”

“Hoàng đế thương tâm gần chết đến bất tỉnh, chấp nhận lời đề nghị minh hôn của Lý Tú Mẫn, sở dĩ người vẫn đang làm một Phò mã gia xác đáng, chỉ bất quá là sửa lại cưới một cụ tử thi, một khối bia đá.” Sống không cưới, lại cưới một người chết.

“Chết tiết!” Đại chưởng đánh về phía chiếc kỷ trà, kỷ trà lập tức vỡ vụn thành một đồng.

“Hôn quân!”

“Hần đúng là như vậy, nhưng người xác đáng đã là Phò mã gia, thánh mệnh không thể cải.”

“Dem cái thánh mệnh chết tiết đấy cho quý đi!” Hần cũng không màng đem đại Đường hoàng đế để vào mắt, cũng vô tâm mưu mô tạo phản, càng vô ý can thiệp vào ta sự dơ bẩn tranh quyền đoạt lợi của triều đình, hết lần này tới lần khác lại có chuyện khiến hần nhúng tay vào.

“Giết Lý Tú Mẫn!”

“Rất khó.” Hi Triệt nói ra sự thật, “Lý Tú Mẫn chiêu nạp rất nhiều giang hồ cao thủ bên người đảm nhiệm chức Tử sĩ, muốn giết hần trước tiên phải qua cửa đó.”

“Vô công của người chẳng lẽ không được?”

Hi Triệt vuốt vuốt tay, “Song quyền sao địch lại tứ thủ.” Nàng rất thức thời, sẽ không xem thường mà chịu chết.

“Còn Hàn Canh?”

Lắc đầu không cần nghĩ ngợi nói: “Tứ thủ sao địch lại bát chưởng.”

“Người rõ ràng là đang thổi ury.”

“Lý Tú Mẫn người này không thể khinh thường.” Hi Triệt cười nói: “Khuyên người chính là không nên có tâm này, cũng không phải yết can mưu phản, hay tư xuất trốn tránh quân doanh, như vậy có thể ngăn cản Lý Tú Mẫn suy tính đến người.”

Kim Khởi Phạm nhíu mi suy nghĩ, thật lâu cũng không nói lời nào.

“Mặt khác còn có một chuyện.” Lời của nàng lần thứ hai khơi mào mi phong hần.

“Nội trong những ngày gần đây thánh chỉ sẽ hạ xuống, mệnh người công diêm, thống nhất phương bắc.”

“Sau đó đem người chết gả cho ta xem như là ban thưởng?”

“Thông minh.” Hi Triệt khen ngợi.

Vậy rõ ràng là muốn hần bại trận! Kim Khởi Phạm cau mày tức giận không thôi, hận không có bản lĩnh phi thiên bay về Trường An chém chết ngay sự Lý Tú Mẫn.

“Đừng quên chuyện người đồng ý.” Hi Triệt bỗng nhiên xuất thanh, diêm dung ngưng tụ lại nhắc nhở: “Chừng nào đem hần giao cho ta?”

“Bây giờ.” Kim Khởi Phạm hằng giọng gọi Đông Hải đến, hạ lệnh nói: “Mang Hàn Canh hồi phủ, nếu dám khán lệnh, đừng trách ta thiên nộ.”

“Vâng.” Đông Hải lĩnh mệnh đi.

“Đê tiện.” Rõ ràng biết Hàn Canh tận trung với chủ tử không hạ thủ được, nhưng lại cố ý lợi dụng điểm ấy uy hiếp hần, “Thật hẹp hòi.”

“Nếu không như vậy, người có thể thấy hần sao?” Kim Khởi Phạm không chút hoang mang trả lời nàng.

Hải Triệt không nói, hần nói không sai. Chỉ chốc lát, vốn dĩ Hàn Canh đào xuất bây giờ lại thực sự xuất hiện trước mặt nàng.

“Chuyện hai người các người ta nhúng tay chỉ đến đây.” Kim Khởi Phạm đi xuống cầu thang hướng ra ngoài. Đi qua Hàn Canh, hần dừng lại nói nhỏ: “Ân oán tình cừu tổng yếu một lần thanh toán, muốn chạy trốn muốn giải quyết, người tự nên hiểu rõ.” Hàn Canh lặng lẽ gật đầu, ánh mắt thâm trầm từ lúc vừa vào cửa đã lặng lẽ dừng lại trên người Hải Triệt chưa từng rời đi, tựa hồ đã có đoạn tuyệt.

“Người trong lòng có việc gì.” Đêm đó, Đông Hải ngồi trên tiểu tháp cách Khởi Phạm một thước, đột nhiên xuất thanh kéo Kim Khởi Phạm trầm tư hồi lâu về.

“Không có.” Kim Khởi Phạm phủ nhận.

Đông Hải dừng một lát, đứng dậy tìm kiếm hướng môn phi *cửa*, nhưng lập tức bị Kim Khởi Phạm kéo quay về.

“Người làm cái gì?”

“Ly khai người sẽ nói dối ta, đỡ phải vì người khác tự chọc giận mình.” Không dám không dối gạt y bất luận sự gì bây giờ lại không giữ lời là hần sai, rõ ràng căn bản giúp không được gì biết rõ cũng vô dụng, lại muốn từ miệng hần biết được đến tột cùng chuyện gì khiến hần lo lắng tại tâm y thấy cũng thực buồn cười.

Y biết cả hai người đang tức giận, để tránh gây thêm nhiều phiền phức không tất yếu cho hần, y quyết định tạm thời ly khai, một mình đến chỗ an tĩnh đợi hết giận rồi trở về.

Kim Khởi Phạm sao có thể để y đang nổi giận dùng dùng loạn hoảng chung quanh? Cánh tay ôm lấy y ngồi lại trên tiểu tháp: “Người cảm giác được?”

“Thì sao? Không giúp được người, biết hay không thì có gì khác nhau?” Đông Hải rất buồn bực mình vô dụng, mọi việc chỉ đều có thể nhận mệnh, không thể ở trong lòng, duy chỉ khi gặp gỡ trò chuyện cùng hần lại nương y không không chế được.

Từ bao giờ trở nên quan tâm như vậy ngay cả chính y cũng không biết, chỉ biết nếu có một ngày hần lại thụ thương như lần trước, loại đau đớn này y nhất định vô pháp chịu đựng lần nữa.

“Ba ngày sau ta đem hưng binh công diêm.” Sớm nói trễ nói đều phải nói, nhưng hần không nghĩ tới Đông Hải nhạy cảm như vậy thấy được.

“Na... Cần phải cẩn thận.”

“Chỉ như vậy?” Kim Khởi Phạm ngạc nhiên. Chính mình vì chuyện ly khai đã rầu rĩ không vui. Y như vậy vẫn đậm phong khinh như không có việc gì đáng lo.

“Người muốn nói cũng chỉ có vậy mà thôi?” Vòng xung quanh lông mày nhướn lên, nếu Đông Hải thấy được, tuyệt hội sẽ lộ ra vẻ mặt oán phụ.

“Người mong muốn ta nói cái gì?” Đông Hải hỏi lại, hần hà tất ngữ điệu thay đổi đột ngột, thực sự là quái dị.

Kim Khởi Phạm khẽ nắn hàm dưới của y, kéo mặt y đối diện với mình, con ngươi đen như bích trì tỏa trụ vô thần, quả thật nhìn không ra bên trong có chấn động gì, Đông Hải hoàn toàn thờ ơ.

“Người không quan tâm ta chinh chiến một năm rồi không về?”

“Đánh trận kể ra cũng chỉ là một việc thường có.” Đông Hải đạm nhiên nói, ngữ khí lạnh lùng.

“Cũng không lưu ta?”

“Đường đường là đại Đường chiêu tướng, phụng quân chủ chi mệnh xuất chinh, ai có thể lưu được?” thoát khỏi cô chế khinh nhu, Đông Hải nắm lấy bàn tay trên lưng, thối lui đến cạnh bàn trà.

Lông mày rậm tại giữa trán hạ xuống, sắc mặt âm u qua nửa giờ bỗng nhiên xuất hiện xán quang, phủ nhận cười: “Người lưu tâm.” Cánh tay cường tráng duỗi về phía trước ôm lấy thần lưng Đông Hải, lấy cái chén trong tay y, ôm y ngồi trở lại trên tháp, nhếch miệng cười: “Người không muốn ta ly khai.”

“Người phải muốn đi hay muốn lưu cùng ta có quan hệ gì?” Đông Hải mạnh miệng nói, không chịu thừa nhận bị hấn xem thấu.

Là không muốn hấn ly khai, không muốn ở tại chỗ này vì hấn lo lắng hoảng sợ, chiến trường tàn khốc làm sao, một chút cũng không để thân liền thân đầu liền cổ, dù là bản lĩnh có hảo, nếu một lúc sơ ý cũng vô pháp sống còn.

Nếu như có thể, y thà rằng cùng hấn đi đến chiến trường, nhưng y là một người mù, đến chiến trường, nói rõ ra là phiền toái ; lưu lại, mới thực sự là giảm bớt phiền phức của hấn nhưng hấn không có nỗi lo về sau.

“Nói dối.” Rõ ràng chính là bởi vì hấn đến chiến trường mà không vui, còn cố ý chọc giận hấn nói lời vô vị.

“Là ta quá mức thiên nhượng, người mới có dám can đảm đối ta nói chuyện như vậy, ân?”

“Thiên nhượng?” Đông Hải mặt hấn đang áp cận, tức giận chế nhạo: “Thiên nhượng hai chữ từ lúc nào xuất hiện trong đầu người?”

“Người biết rất rõ ta.” Nghiêng đầu tránh khỏi chưởng tay kháng cự, Kim Khởi Phạm lập tức đem Đông Hải áp chế dưới thân.

“Chỉ còn ba ngày, người quyết định cùng ta chiến tranh lạnh?”

Nắm tay đang giãy dụa trong lòng ngực bỗng nhiên dừng lại, dường như bị lời hấn nói chặt đứt sợi tơ thao túng tứ chi. Đông Hải đột nhiên che mặt: “Đừng nhìn ta.”

Kim Khởi Phạm giật lại tay y, y lập tức tránh đi che mặt lại.

“Người làm cái gì?” Kim Khởi Phạm vô pháp lý giải hành động của y.

“Không nên nhìn ta.”

Muốn hấn đừng nhìn y? Lần thứ hai giật lại tay đang che khuất dung nhan thanh duật, hấn cắn răng gầm nhẹ: “Người thực sự quyết định cùng ta chiến tranh lạnh ba ngày?” Y là cố ý chọc hấn tức giận, đến hấn đến chiến trường hảo ra sức giết địch cho hả giận sao?

“Ta không muốn người thấy ta biết rõ không thể lưu người nhưng vẫn muốn mở miệng lưu người, không muốn biểu tình phó chiến của người!” Bị buộc phải nói thực tâm, Đông Hải nghĩ mình hảo uất ức.

“Người...”

“Ta không giúp được, chí ít, chí ít có thể đừng làm cho người quan tâm, vì sao người hết lần này tới lần khác không hiểu? Ngu ngốc!”

Nói hấn ngu ngốc? Kim Khởi Phạm xoay người, đem thất lưng phẳng phiu của Đông Hải ngồi trên bụng mình.

“Khởi Phạm?”

“Không muốn ta nhìn người vậy đối lại người nhìn ta.” Dứt lời, Kim Khởi Phạm kéo tay y tham tiến vào y phục, đặt trên lòng ngực rắn chắc, muốn y cảm nhận được nỗ lực chất chứa sâu bên trong.

“Dùng tay người hảo hảo xem ta.”

“Ta...” Lấy tay nhìn hấn? Trời ạ!

“Ta làm không được...”

“Đơn giản cực kỳ.” Kim Khởi Phạm cởi y vật trên người, kéo tay y đặt trước ngực mình, “Xem ta.”

“Không nên ép ta...”

“Là người đang ép ta.” Hai tay ôm lấy thắt lưng y, Kim Khởi Phạm bên tai y thật sâu thở dài,: “Là người để ta tâm sống đã động tình, nhưng lại không để ta biết người để ý ta bao nhiêu...”

Cho đến lúc bức hấn nói lời thực tâm xấu hổ, y mới hiểu chính mình ở trong lòng hấn quan trọng bao nhiêu.

18. Chương 18

Không thể tránh được, trong lòng luôn cảm thấy khó chịu, bởi vì ngay từ đầu là hấn lấy Hàn Canh uy hiếp y phải đi vào khuôn khổ, hôm nay mặc dù đã chấp nhận, nhưng ít nhiều vẫn lưu tâm hấn có nhớ chuyện này không.

Cái này gọi là tự ăn ác quả!

“Người có biết mọi việc đạm nhiên đối với người thì có bao nhiêu buồn bực đối với ta? Tuy rằng rõ ràng đây là tính tình của người nhưng ta vẫn bực bội đi, đến tận cùng thì lúc nào mới có thể thấy tính từ bình tĩnh như nước của người trở thành xúc động? Cho dù là nổi giận ta cũng muốn nhìn, xem người rốt cuộc có bao nhiêu quan tâm ta.”

Người kiên cường như y cũng sẽ dao động? Hơn nữa là bởi vì hấn?

Không thể nói là không trộm mừng, nhưng vừa nghĩ đến cực khổ của y là vui sướng của hấn, khó tránh khỏi có điểm áy náy.

Bàn tay đặt trên ngực Kim Khởi Phạm vô ý thức nắm lại, lướt nhẹ qua nơi nhô lên trên lòng ngực bằng phẳng, bỗng nhiên nghe âm thanh phát ra rất nhỏ.

“Khởi Phạm?”

“...”

“Thế nào thân thể lại căng cứng như vậy?”

“...”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đừng lộn xộn.” Ngực khí của Kim Khởi Phạm bỗng nhiên trầm xuống, trở nên có phần mất kiên nhẫn, nhưng cũng không bắt lấy tay y.

Thay thế hai mắt tay bắt đầu lo lắng thăm dò, liên tiếp xoa gáy của hấn, đi tới hai gò má, “Ngực khí của người nghe rất bất thường.”

“Vậy sao?” tư thế nằm dài lười nhát như một con báo đang nghỉ ngơi, trông thật nhàn nhã, kì thực thân thể căng cứng tráng kiện đang súc thể đãi phát. *vận sức chờ phát động*

Hấn đã không cần phải cố sức tìm kiếm, con mồi của hấn đang ở ngay trước mắt.

“Là thương thế tái phát sao?” sờ lên vết đao ngân lỗi lổm, những vết thương này cho đến nay luôn nhượng Đông Hải cảm thấy kinh sợ.

“Đau không?”

Đau! Dục vọng của hấn đang đau a!

“Đừng lộn xộn nữa.” Đông Hải ngây ngô thậm chí không biết mình đang chơi với lửa đích khiêu khích như đốt cháy toàn thân Kim Khởi Phạm, Khởi Phạm hiện tại muốn cắn nát ngon tay đang sờ loạn của y, hung hăng hôn lên nó.

Đông Hải hoàn toàn không biết khi hấn cự tuyệt thừa nhận vết thương trên vai đau nhức, thì toàn thân của hấn đã dục hỏa khắp người, cũng nhanh muốn nhào về phía y nhắm nuốt một phen.

“Khởi Phạm, ta muốn nhìn ngươi.”

“Vậy nhìn a!” Kim Khởi Phạm kéo tay y một đường kéo đến bên hông, thậm chí muốn dẫn tay y dò xét xuống phía dưới, Đông Hải bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên, gấp rút la lên: “Ta điều không phải ý này!”

Dục hỏa nhanh chóng bị đốt thành tro, Khởi Phạm luôn có tâm tư để ý đến y! Nhưng, một câu nói như đại vũ rầm rầm tức thì dập tắt đại hỏa liêu nguyên.

“Ta là muốn dùng mắt nhìn ngươi!” Khởi Phạm cầm tay y dừng lại một chỗ, Đông Hải nhân cơ hội rút về, nhưng khó có thể vùng thoát khỏi nhiệt khí nóng rực sau gáy.

“Có thể sao?” Muốn dùng mắt nhìn mình? Dùng chính hai mắt hắc trù này nhìn hấn? Khởi Phạm khê kinh ngạc.

Từ khi biết mắt y không thể nhìn thấy hấn cũng không đem chuyện này để trong lòng, thấy hay không đối với hấn mà nói cũng đều như nhau, thứ hấn muốn cũng không phải là mắt của y, mà là người của y, tâm của y.

“Nương ta lúc còn sống muốn mang ta tới Tây Vực để tìm đại phu, nói là có thể chữa khỏi mắt của ta.”

“Ngươi không phải sinh ra đã là không nhìn thấy?”

Đông Hải lắc đầu, “Là khi còn bé không cẩn thận rơi xuống đoạn nhai.”

“Có thể chữa khỏi?” Khởi Phạm hỏi.

“Không hấn, phải để đại phu chuẩn bệnh.”

Kim Khởi Phạm cúi đầu trầm tư, hồi lâu cũng không nói.

“Khởi Phạm?”

“Ha ha ha...” Hấn biết nước tiếp theo nên đi thế nào rồi.

“Ngươi cười cái gì?”

Kim Khởi Phạm không có trả lời, hỏi lại: “Thực sự muốn nhìn ta?”

Đông Hải dừng một chút, chần chờ nghĩ có nên gật đầu hay không.

“Nói thật đi.”

Tóc vàng theo đầu lung lay lên xuống, “Thế nhưng mắt của ta không nhất định phải cứu chữa, cho nên ngươi không cần...” Nói là nói như vậy, chỉ sợ hấn cho là thật, ai, y có điểm hối hận khi đột nhiên lại kích động nói ra lời này.

“Nếu ngươi tận mắt nhìn thấy ta không giống ngươi đã nghĩ, ngươi sẽ làm gì?”

“Bất luận đáng đáp ra sao, chỉ cần ngươi thật sự là Kim Khởi Phạm, với ta đều như nhau.” Đông Hải nói ra, lại không biết đáp án của mình khiến Kim Khởi Phạm đắc chí.

“Bất quá nghìn vạn lần thật hay không, ta cũng không nhất định phải chữa khỏi mắt.” Tây Vực cách ranh giới đại Đường bao xa y còn không biết, nương cùng cực suốt đời chỉ có thể nhìn về nơi xa cũng không thể tới, chắc là rất xa.

“Ta không biết đại phu Tây Bực cao minh đến đâu, nhưng muốn chữa khỏi mắt ngươi, người kia nhất định có biện pháp.”

“Ai?”

“Ngươi sẽ biết.” Kim Khởi Phạm giả vờ thần bí nói, kéo thân thể Đông Hải xuống hôn thật sâu.

“Hiện tại ta không bức ngươi xem ta.” Hấn chờ, chờ y dùng chính mắt mình nhìn hấn. A, chưa bao giờ từng chờ mong qua cái gì, hôm nay y cho hấn một điều, chờ mong thần thái của đôi mắt này.

“Không bức người xem ta, ta chính là muốn xem người.”

“Khởi Phạm?”

“Tính nợ nần, Đông Hải.”

Canh năm trời vừa sáng, Kim Khởi Phạm chỉnh sửa lại quân phục khôi giáp, sợ đánh thức Đông Hải mới vừa rơi vào giấc ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa.

“Không cùng công tử nói lời từ biệt?” Hàn Canh không biết từ nơi nào đi tới hỏi.

“Người đều biết rõ?”

“Người là chỉ chuyện của người cùng công tử?” Mắt nhìn cánh cửa đang khép lại.

“Ta ngay từ đầu đã biết.”

“Nga?” Ngay từ đầu đã biết cũng không ngăn cản? Kim Khởi Phạm có chút hứng thú thiêu mi, xoay người đi vào hoa kính *đường hoa nhỏ* của thính phòng.

“Người muốn hỏi ta vì sao không ngăn cản?” Hàn Canh đi theo phía sau hắn, không quá vài bước, Kim Khởi Phạm đột nhiên dừng lại, xoay người lại nhìn y.

“Đúng là ý này.” Hắn muốn biết Hàn Canh thế nào lại cam tâm đem Đông Hải giao cho hắn.

“Ta không biết có nên ngăn cản hay không.” Thanh âm nhạt nhẽo của Hàn Canh lúc sương sớm có vẻ hết sức chân thành.

“Công tử không nói đúng không nghĩ ta biết, nếu như ta nói cho công tử ta từ lâu đã biết rõ sự việc, chỉ sợ y sẽ làm ra việc ngốc, còn nữa, việc này là đúng hay sai, đến nay ta chưa có định luận.” Đông Hải hiện tại dưới sự chiếu cố của Kim Khởi Phạm rất khoái nhac, chỉ cần Đông Hải vui sướng, thì chuyện sai lầm quái đản như thế nào y đều cũng có thể tiếp thu, hướng hồ...

“Như vậy, y sẽ tạm thời giao do người chiếu cố, không được có bất luận sơ xuất gì, bằng không ta tìm người hỏi tội.”

Hàn Canh gật đầu, trong lời nói có thể nhìn ra được Kim Khởi Phạm đối với công tử quan tâm rất cường liệt.

Đương sơ không cản trở tựa hồ đã không làm sai, y như thế tự nói với chính mình, nhìn theo bóng lưng của Kim Khởi Phạm dần tiêu thất.

Cánh cửa phía sau y bỗng nhiên có tiếng kết mở.

“Công tử?”

“Hắn đi?” Đông Hải hỏi.

“Muốn ta đuổi theo đi gọi hắn quay lại?”

Đông Hải lắc đầu cự tuyệt, “Ta là cố ý chờ hắn ly khai.” Sợ y nan xá mới cố ý chờ y ngủ say mới nhẹ nhàng rời đi, phần tâm ý này y làm sao có thể không để ý đến.

“Hàn Canh người đã biết ta và...”

“Hàn Canh minh bạch.”

“Người sẽ khinh thị ta sao?”

“Tại sao nói đến khinh thị?” Trong giọng nói có không thể tránh được có chút tự giễu: “Ta làm gì có tư cách bình luận, ngay cả chính ta cũng...”

“Hàn Canh?” Nghe lời nói hắn có điểm không thích hợp, Đông Hải thân thiết hỏi: “Với Hi Triệt cô nương chuyện gì xảy ra sao?”

“Cô nương?” Hàn Canh bỗng nhiên hừ cười, “Đúng là vẫn còn lừa người trong thiên hạ.”

“Hàn Canh?” Đông Hải nghĩ hần thực sự có gì rất không thỏa đáng.

Một hồi lấy lại tinh thần, Hàn Canh kinh giác đã lỡ lời, vội nói: “Công tử yên tâm, Hàn Canh không có việc gì.”

“Không muốn nói ta sẽ không bức người, nhưng nếu có cần chỗ ta nhất định phải nói ta biết.”

Chính bởi vì cái dạng này mới có thể nhượng hần thề sống chết thuần phục a! Một người chủ tử thương cảm nhân tâm.

“Hàn Canh biết.”

“Hàn Canh.”

“Công tử có gì phân phó?”

Dừng được một lát, hai mắt vô thần không biết nên đưa đến chỗ nào mới là nơi hần vừa rời đi.

“Ta... ngay cả nhìn theo hần đều làm không được.” ngữ khí thất vọng chậm rãi nói ra.

“Chiếu tướng sẽ biết.” Hàn Canh thoải mái nói, tâm trầm ổn cũng khởi gợn sóng, huyền niệm người kia cũng đang lên phía Bắc cùng Kim Khởi Phạm.

19. Chương 19

Kim Khởi Phạm vừa mới cương lĩnh đại quân tấn công Thượng Diêm, ngay sau đó kinh thành liền truyền mệnh Lý Tú Mẫn đến tham dò chiến quả và truyền đạt thánh chỉ, mang theo đôi quân mã trùng trùng điệp điệp đến gõ đại môn của Trấn Viễn phủ.

Đông Hi phụng mệnh lưu thủ tại phủ dù có cương chế lòng mình cũng không nguyện ý, vẫn lộ ra khuôn mặt tươi cười nghênh tiếp, “Mặt tướng Đông Hi khẩu kiến Lý đại nhân.”

Lý Tú Mẫn bày ra một bộ diện mạo quan lớn, nghênh ngang đi vào Trấn Viễn phủ, lập tức ngồi ngay trên thủ vị của thính đường.

“Lý đại nhân, vị trí này thuộc về Trấn viễn tướng quân, thỉnh ngài tự trọng.”

“Khá lắm cầu nô tài! Người thật to gan, dám sai khiến bản quan! Phải biết rằng, với tam phẩm chỉ quan của bản quan, chẳng qua cũng chỉ là một cái ghế, lẽ nào ngồi cũng không được sao?”

Chỉ sợ là người ngồi rồi cái mộng sẽ sinh bang! Đông Hi thầm mắng ở trong lòng, trên miệng chỉ có hừ dữ ừ xà *lá mặt lá trái @@*: “Mặt tướng không dám, hiện tại đã mở yến chiêu đãi đại nhân và chư vị hộ vệ, thỉnh đại nhân đến phòng bên hưởng dụng.”

“Vẫn còn kém nhiều lắm!” Lý Tú Mẫn lại nghênh ngang đi xuống bậc thang, còn mém một chút trượt chân chụp éch, khiến Đông Hi cười thầm đến mức muốn nội thương.

Dẫn theo Lý Tú Mẫn đi thông qua hành lang đến phòng bên, đột nhiên không nghe thấy tiếng bước chân phía sau nữa, Đông Hi quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Lý Tú Mẫn chẳng biết từ lúc nào đã đứng như trời trồng ở phía sau, con mắt như tiểu cầu nhìn thấy miếng thịt béo bở nhìn chằm chằm vào chỗ nào đó.

“Lý đại nhân, ngài đang nhìn...”

Lý Tú Mẫn không nói hai lời kéo Đông Hi qua, ngón tay chỉ về phía trước, “Na, cô nương tóc vàng mỹ lệ kia là ai? Mau nói cho ta biết!” Hần trăm triệu không nghĩ tới, lần đó Thanh Vân ai oán gục trong lòng hần kể khổ đã từng nói qua Kim Khởi Phạm đã có người “Kim ốc tàng kiều” *nap thiếp*, là nhân gian hi hữu tuyệt thế mỹ nhân như thế này a!

Cô nương? Tóc vàng? Đông Hi tập trung nhìn vào, không xong! Vậy là đã bị thấy rồi!

“Đông phó tướng, mau mau nói cho ta biết a!” Vừa nãy từ cầu nô tài biến thành phó tướng nha, Lý Tú Mẫn này kiến phong sử dầ* thiệt khiến người ta cười sặc cả cơm.

theo gió bẻ tay lái (đại loại giống mượn gió bẻ măng chẳng @@)

Đông Hi lạnh lùng liếc mắt tên háo sắc, “Đó là quý khách của Trấn Viễn tướng quân, hảo hữu, Lý công tử.” Tận lực nặng thêm vài chữ “Quý khách”, “Hảo hữu”, “Công tử” những chữ này, mong có thể thu hồi lại khẩu thủy *nước bọt:))*của con lợn háo sắc nga.

Là nam!!

“Trời ạ! Điều này không phải rất đáng tiếc sao? Vậy mà lại là thân nam nhi! Nhân nhi đẹp như vậy cư nhiên là nam, sách sách sách, thật đáng tiếc a!” Lý Tú Mẫn liên thanh thở dài, ánh mắt quý háo sắc vẫn còn tiếp tục lai vãng nhìn thân ảnh xa xa.

Đông Hi bước nhanh tiến lên cản trở, dáng tươi cười đồng thời chấp tay nói: “Đại nhân thỉnh đi bên này.”

“Nga, hảo.” Hơn nữa ngày mới hoàn hồn, Lý Tú Mẫn tâm tư vẫn chưa bình tĩnh đi theo sát hần.

Là nam a... Ân...

Ban đêm ——

Lý Tú Mẫn trần trọc, trong đầu vẫn tràn ngập thân ảnh ban ngày nhìn thấy, mỹ nữ Đại Đường hơn nửa đời dào, hôm nay sở kiến, tuy là nam tử khả dĩ thoát nhìn bạch tích vô hạ, gãi đến chỗ ngứa trong tâm hần, khiến hần tâm ẩn khó nhin. Trong triều cũng có không ít quan viên tư tằng nam sủng, nhưng hần cũng chưa thấy qua mỹ lệ xuất chúng như vậy, ha hả, một đầu tóc vàng vậy là người Đột Quyết a!

Hần suy nghĩ cả ngày, Kim Khởi Phạm này chẳng qua chỉ là danh vũ quan, cho dù thanh danh vang xa nhưng lúc này cũng đang ở tại phương bắc, bây giờ ở Trấn Viễn phủ hần vẫn là người cao nhất, cái tên cầu nô tài gọi là cái gì Đông Hi cũng phải nghe lệnh hần.

Hần có thể tùy hứng tung hoành ngang dọc, dù sao chỉ cần ly khai trước khi Kim Khởi phạm hồi phủ thì chuyện gì cũng chưa từng xảy ra sao? Huống hồ dù Kim Khởi Phạm có đuổi tới kinh thành tìm hần tính sổ, chính là vẫn còn hoàng thượng che chở, xem hần dám đối với mình thế nào, đợi khi quay về kinh thành còn có thể trắng trợn huyễn diện *khoe khoang* nữa.

Suy nghĩ một chút, đôi chân hư phù mập ú di động xuống giường, nhẹ nhàng xuất môn, tìm kiếm một hồi lâu, cuối cùng cũng mò hôi đầm đĩa, trong lòng sắp từ bỏ thì liền thấy một mặt kim tiền ảnh. A, tìm được rồi! Nụ cười nham hiểm gian trá hiện lên trên mặt, hần còn một chút lý trí rằng mình phải lặng lẽ tiếp cận, tránh cho kinh động đến món ngon đang đến trước miệng.

Không biết bây giờ Kim Khởi Phạm đang ở nơi nào? Đông Hải ngồi dựa vào lan can ngoài phòng, lưng tựa ở cột trụ suy ngẫm. Tuy biết hần bản lĩnh cao cường, võ công hơn Hàn Canh rất nhiều, nhưng là khó tránh khỏi lo lắng. (thiệt là một cảnh thê tử vọng lang quân đi xD)

Bất quả chỉ mới ba ngày, không ngờ nếm đến vị phệ nhân tương tư, nguyên lai nhớ nhung lại là việc một người như vậy.

Sớm biết như vậy sẽ không tùy tiện thân ngôn động tâm, như vậy sẽ không phải càng lúc càng nhận nhiều ôn nhu chăm sóc như vậy, mới chịu không nổi ba ngày không gặp hần, lo lắng tựa như thử chỉ cự *cái gì đó rất lớn @@, ta nghĩ vậy:-ss*.

“Ai?” Đột nhiên một quái thanh kéo tâm trạng của Đông Hải lại.

“Đi ra!”

A! Đã bị phát hiện. Lý Tú Mẫn đi ra, ha hả cười không ngừng: “Đừng sợ, ta sẽ không làm gì ngươi.”

“Ngươi là ai?” Lui bước trách xa chỗ tiếng nói lạ, Đông Hải trấn tĩnh mà chống đỡ.

“Ta là Đại Đường tam phẩm thị lang Lý Tú Mẫn.”

“Lý đại nhân, đêm khuya đến tận đây có gì chuyện quan trọng?”

“Không có gì, chỉ là ban ngày từng thấy qua người, nghĩ...” Bàn tay phỉ thông hướng tới y, thấy nhân nhi trước mắt không nhúc nhích, hấn lớn mặt sờ lên gương mặt trắng nõn của y, quả nhiên rất mềm.

“Người làm cái gì!” Về cải trang trần trĩnh trong nháy mắt tan vỡ, Đông Hải liền lùi lại mấy bước, thối lui đến khi không thể lui được nữa.

Lý Tú Mẫn lúc này mới phát hiện, đôi mắt của mỹ niên thiếu vẫn không đặt ở trên người hấn, vừa vặn cũng là cho đến khi hấn sờ lên mặt y mới có phản ứng, lẽ nào... Nguyên lai là một hạt tử a! Cáp! Một hạt nhân *mắt mù* mỹ nhân!

“Thú vị! Lúc đầu bị phái tới nơi địa phương quỷ quái này, còn tưởng rằng không có gì béo bở, nghĩ không ra cư nhiên có thể gặp được một hạt nhân mỹ nhân, lần này đi thật đáng giá!” Thân thể béo ú lập tức phi phác về phía trước.

Cảm giác có một trận gió đến trước mặt, Đông Hải nghiêng người, né tránh Lý Tú Mẫn bổ nhào về phía mình, “Hàn Canh!”

Đương lúc la lên, y lần nữa di thân tránh đi, nhưng không cẩn thận vấp phải lan can té trên mặt đất.

“Ha ha a... Đừng sợ a, ta sẽ hảo hảo đối đãi...”

“Người” tự tại một đạo ngân quang gác ở cái cổ liền mất đi thanh âm, dưới ánh trăng, mũi nhọn ngân bạch lạnh lẽo dọa hấn chết khiếp, sợ đến ngay cả liếc mắt người đang chĩa mũi kiếm cũng không dám.

“Người... Người...”

“Hàn Canh đến chậm.”

“Không.” Đông Hải đỡ lương trụ đứng dậy, đợi khi tức điều hòa mới nói: “Tối vừa lúc.”

“Người là ai?” Ngân quang chuyển đến gần cổ Lý Tú Mẫn hơn, lộ ra một đạo vết máu rõ ràng.

“Cư nhiên dám đánh lén công tử nhà ta?”

“Người... Người thật to gan!” Lý Tú Mẫn run rẩy giọng hách dịch.”Bản, bản quan phụng mệnh đến đây, người, người dám tổn thương bản quan, người có đúng hay không không muốn sống...”

“Phát sinh chuyện gì vậy?” Đông Hi bị quấy rầy mang theo một đội thị vệ đến, “Lý công tử? Hàn Canh? Lý đại nhân?” Đây là xảy ra chuyện gì?

“Đông, Đông phó tướng nhanh cứu ta! Cái tên, cái tên mãng phu vô lễ này dám cầm kiếm muốn đâm chết bản quan! Mau mau bắt hấn!”

“Hàn Canh?”

“Tên cầu quan này muốn đánh lén công tử.”

Không muốn sống nữa a! Đông Hi chán ghét nhú mày, thật muốn nói: Hàn Canh, tùy người muốn xử trí hấn thế nào cũng được! Hết lần này tới lần khác, hấn quan giai *chức quan* tại đây chỉ giở trò cầu quan, nếu bàn về tính sổ còn không phải tới phiên hấn! Ngô, thật bức bối!

“Ta muốn giết hấn.” Hàn Canh nói.

Thật muốn gạt đầu đáp ứng hoặc xoay người coi như không thấy được, Đông Hi lập tức rơi vào thiên nhân giao chiến.

Thấy tình thế bất lợi, bị bức đến lão cầu cũng phải cần người.

“Người... Người dám! Ta là mệnh quan triều đình, há lại cho người khinh miệt!”

Đông Hải nghe vậy tiến lên một bước: “Hàn Canh, buông ra hấn.”

“Hấn đáng chết.”

“Không nên liên lụy Đông Hi, nếu người chết ở Trấn Viễn phủ, sẽ mang đến phiền phức cho người trong phủ.” Càng quan trọng hơn chính là sẽ liên lụy Khởi Phạm.

Hàn Canh chế trụ tức giận, thu kiếm vào vỏ, “Đông Hi, sai người giam hãm tại Trấn Viễn phủ, phái người khoái mã gia tiên *ra roi thúc ngựa* thông tri cho chủ tử nhà ngươi; mặt khác, ta muốn dẫn công tử tạm thời ly khai Trấn Viễn phủ, cho đến khi Kim Khởi Phạm trở về mới thôi, để tránh khỏi...” Trừng mắt bắn về phía Lý Tú Mẫn đã sớm bị dọa đến ngã nằm trên đất.

“Vâng!” Kỳ quái? Hãm là phó tướng, Hàn Canh chỉ là danh giáo úy, hãm phải làm gì đối y tất cung tất kính? Hoang mang hiện trên mi đầu, nhưng chính theo lời mà đi.

“Công tử, an bài như vậy có thể chứ?”

Đông Hải gật đầu. Trấn Viễn phủ này ít đi người quả niệm, nhưng cần phải cẩn trọng nhiều kẻ ác nhân, y thà rằng tạm ly.

“Ngũ vạn đại quân làm sao bây giờ a? Việc tấn công Diêm làm sao bây giờ a?”

“Làm sao bây giờ?!” Lúc này ai còn quản tiểu sự này? Hi Triệt trở lại thân ngựa, vỗ vỗ Đông Hi, nhìn về mặt cầu xin của hãn hướng mình cầu giúp đỡ.

“Ta xem ngươi cứ tự phong chính mình là quân, lĩnh binh đi đánh là được rồi.”

“A? Thế nào lại có thể!”

“Thế nào không có thể?!” Chính chủ cũng đã chạy.”Xin lỗi, ta theo chính là Kim Khởi Phạm điều không phải Đại Đường, đi trước một bước!”

“Có biện pháp khác hay không a?” Đông Hi không có tâm oán vị chủ tử lên tiếng hỏi.

Hi Triệt cũng hảo tâm trả lời hãn: “Rất đơn giản, đem ngũ vạn đại quân hồi hương, cùng người nhà đoàn tụ, dĩ hưởng thiên luân chi nhạc.”

A? Yếu hãn giải tán ngũ vạn đại quân? Đông Hi đứng ngây ngốc một chỗ, ngũ vạn đại quân nhìn chủ suất của mình giục ngựa nghênh ngang đi.

Hi Triệt giục ngựa đuổi theo ha hả cười không ngừng: “Không chiến mà chạy, cái này phạm vào điều xuất quân doanh trốn tránh không được, Khởi Phạm.”

“Câm miệng!” Tay cầm mã tiên *roi ngựa* hướng mông ngựa mà gơ cao, Khởi Phạm một lòng thầm nghĩ chạy trở về.

“Ta nhất định phải giết tên cầu quan đó!”

Ly khai Trấn Viễn phủ ba ngày, Đông Hải yêu cầu Hàn Canh dẫn y trước mộ phần của mẫu thân.

Lần trước còn chưa kịp dọn dẹp cỏ dại ở mộ phần lại đột nhiên xuất hiện thích khách, sợ rằng bây giờ cỏ dại đã càng ngày càng lớn, Đông Hải nghĩ. Xoa mặt đất dò độ cao, bắt đầu động thủ nhổ cỏ.

Một chút không cẩn thận, cỏ sắc nhọn cắt phải ngón tay y.

Nhú mi rút tay về, không ngờ cuối cùng bị cầm đưa vào trong khoang miệng ảm áp, mũi linh mẫn ngửi được một cổ khí tức quen thuộc.

“Khởi Phạm?” Thế nào lại ở chỗ này.

“Ngươi...” Lời nói vừa khỏi miệng, cả người liền bị kéo vào trong lòng Khởi Phạm không nhúc nhích được.

“Là ta sơ suất.” Trăm triệu không nghĩ tới kinh thành lại phái tên cầu quan háo sắc đến quý phủ, chết tiệt!

Đông Hải trở tay vòng qua lưng hãn vỗ nhẹ trấn an, “Hàn Canh đứng lúc chạy tới, không có phát sinh chuyện gì. Nhưng thật ra ngươi, hiện tại điều không phải phải lĩnh binh tấn công Diêm sao? Thế nào khả dĩ trở về?”

“Không hài lòng!” Hi Triệt ngang ngược, hai tay ôm lấy y, tùy hứng yêu cầu: “Một chút cũng không hài lòng, món nợ mấy năm thế nào có thể một lần thanh toán hết?”

“Vậy cứ tiếp tục đuổi!” Hàn Canh giật lại hai tay đang bị ôm chặt.”Ta đã quyết định công tử đến đâu thì cùng đến đó, nếu cố ý muốn ta, cứ đuổi theo.”

“Người quan tâm ta!” Hi Triệt đắc chí nói ra, nhiều năm truy đuổi cuối cùng cũng không uổng phí, “Người quả nhiên quan tâm ta!”

“Chỉ cần người không tùy tiện dịch dung thành nữ tử, ta để người đuổi theo phía sau.”

“Ta muốn đuổi kịp người! Ta nhất định phải làm người thừa nhận thích ta!”

“Chỉ cần người truy được ta!”

Hàn Canh khiêu khích nói, thần sắc mỉm cười, thi triển khinh công tiến vọt vào trong rừng.

“Ta nhất định sẽ đuổi theo kịp người ~!” Hi Triệt lập tức đuổi theo.

Tại một bên đang xem náo nhiệt, Đông Hải và Khởi Phạm lúc này đang mỉm cười hài lòng.

Khởi Phạm ôn nhu hôn lên môi Đông Hải hỏi: “Bọn họ nguyện ý truy đuổi nhau cả một đời, người có nguyện ý cùng ta cả đời không?”

Đông Hải cười đáp: “Chỉ cần nơi nào còn có người, chân trời góc biển, ta đều đi cùng người.”

===== toàn bộ văn hoàn =====

Vâng vậy là toàn bộ văn hoàn xD...

Kết cục mỹ mãn hay không, thì tùy từng người nhận xét, ta vẫn thấy hơi thiếu thiếu phiên ngoại:))...

Dù sao với khả năng ko sợ trời ko sợ đất cũng chẳng bàn vua tôi của e Phạm thì ta nghĩ e ấy gì cũng có thể rồi.”>...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuc-menh>